

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

Liber XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

S. LEO CORAM ATILA.

HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER XXV.

S. COELESTINUS, PAPA.
THEODOSIUS II. ET VALENTINIANUS III.
IMPERATORES.

§. I.

Hæresis Nestorii.

Nestorium, Antiochia venientem, Sæculum V.
Anastasius Presbyter, Syncel- A. C. 429.
lus ejus, & Arcanorum omnium
consciis, secutus fuerat. Is, quadam die *Sup. l. XX.*
in Ecclesia Constantinopolitana pro Con- *§. 54. Libe-*
racione *rat. c. 4. So-*
Hist. Eccles. Tom. VI. **A** *cione rat. c. 32.*

Sæculum V. cione dicens, in hæc verba ausus est lo-
 A.C. 429. qui: *nemo Mariam Matrem Dei appellet!*

*mulier fuit, nec possibile est, ut Deus ex
 Evagr. 1. Creatura humana nascatur.* Hæc ita pro-
 c. 2.

lata multis non ex Clericis modo, sed et-
 iam ex populo scandalo fuere; quippe
 ab unguiculis certissimum habuerant, ut
 loquitur Socrates, Historiæ Scriptor, JE-
 sum Christum Deum esse, nec eum a Di-
 vinitate separatum. Quod Anastasius

*Ap. Mar. Presbyter edixerat, Nestorius defendit,
 Mercat. pluresque ejusdem sermones hac super
 materia habemus.*

Sermonem primum in Die Nativita-
 Edit. Garn. tis Domini Nostri, 25. Dec. anno 428.
 p. 55. Cass. 7. Felice, & Tauro Consulibus, pronuntiasse
 incarn. c. 6. creditur; hoc enim anno, Pontificatus
 Prosp. Chro. sui primo, Hæresin suam prodere cœpit.
 Ann. 428. Hujus sermonis initium ducit a Provi-
 Liberat. c. 2. dentia Dei, inde ad Generis Humani re-
 parationem transit, & adductis illis S.

*Pauli verbis: quoniam quidem per homi-
 I. Cor. 15. 21. nem mors, & per hominem Resurrectio
 mortuorum, subjungit: illi S. Paulum
 audiant, qui quærent, an Maria Mater
 Dei; vel Mater hominis, THEOTOCOS, vel
 ANTHROPOTOCOS, dicenda sit. Num Deus
 Matrem habet? ergo Gentilibus excusatio
 est, dicentibus, Deos suos Matribus geni-
 tos? ergo Paulus mentitur, dum de Divi-
 nitate Jesu Christi dicit: Sine Patre,
 Hebr. 7. 3. sine Matre, sine Genealogia? neutiquam!*

sed

sed Maria Deum non peperit. Nam quod Sæculum V. A. C. 429.
natum est ex carne, caro est. Creatura non Joan. 3. 6.
peperit Creatorem, sed hominem, Divini-
tatis instrumentum. Spiritus Sanctus non
creavit Deum Verbum, secundum id, quod
scriptum est; quod in ea formatum est, de
Spiritu Sancto est. Deus incarnatus est, Matth. I. 20.
sed non mortuus; illum a mortuis suscita-
vit, in quo incarnatus est. Et deinde:
adoro vestem propter eum, qui eam gestat,
adoro illum, qui foris apparet, propter
Deum occultum, qui ab eo inseparabilis
est.

In alio sermone Episcopus, Prædecesso- Serm. 2. edit. Garn. p. 8.
 res suos, reprehendit in hunc modum:
video populum magna pietate, & zelo ar-
dere, sed modica est in rebus Divinis scien-
tia. Culpa in populo non est, sed quomo-
do, quid res sit, dicam? nimirum illis, qui
populum docuerunt, non vacavit, ut id ex-
acte facerent. Deinde errores suos cir-
ca Personam Filii Dei exposuit, dicens,
eidem Scripturam nunquam Dei Nomen
tribuere, quando de ejus Nativitate in
tempore, aut morte sermo est, sed tunc
tantum Christum, Filium, aut Dominum
appellari. Tunc temporis factum credi-
tur, quod Eusebius, in urbe Constantino-
politana Causidicus, simplex Laicus, vé-
rum virtutis amantissimus, & in materia Cyr. Lib. I. cont. Nest. p. 20.
Religionis doctissimus, publice in Ecclesia
in Nestorium insurrexerit, & zelo ardens,

Sæculum V. elatissima voce, exclamaverit: *Verbum*
 A.C. 429. *æternum ipsum secundam Nativitatem se-*
cundum Carnem, & ex muliere subit.
 Commotus est populus; plerique, & pru-
 dentiores Eusebium laudabant, & con-
 sentiebant, irascebantur alii; pro his Ne-
 storius certavit, & in Eusebium invec-
 tus est, dum tertium pronuntiavit sermonem,
 postquam modicum tempus effluxisset,
 initio Januarii anno 429. forte in Festo
 Epiphaniæ. In hac concione, quasi Aria-
 nos, & Macedonianos oppugnaturus, re-
 vera Doctrinam Catholicam aggreditur,
 constanter affirmans, non esse dicendum,
 Verbum Divinum ex Maria natum, aut
 esse mortuum, sed tantum hominem, qui
 erat Verbum.

§. II.

Catholici refragantur.

I Part. Conc. Ephes. c. 13. Tunc igitur Eusebius Jurisconsultus, po-
 steriorem tempore Episcopus Dorileen-
 sis, edito scripto refragatus est in hunc
 modum: *Per S. Trinitatem obtestor il-*
lum, ad cujus manus hæc scheda devenerit,
ut eandem Episcopis, Presbyteris, Diaconis,
Lectoribus, Laicis, qui Constantinopoli
habitant, notam faciat, eisque descripta
exempla distribuatur ad convincendum Hæ-
reticum Nestorium, qui eadem sentit cum
Paulo Samosateno, ante annos 166. ab Epis-
copis Catholicis anathemate percusso. Tum
 utrius-

utriusque Doctrinam confert, propria Sæculum V.
 ipsorum verba adducens, & ostendit, Nestorium cum Paulo affirmare, alium esse A.C. 429.
 Verbum, & alium Jesum Christum, &
 non unum solum, sicut Ecclesia Catholica docet. His opponit Symbolum Fidei, quo Antiocheni utebantur, in verbis aliquantisper differens a Constantino-
 politano, quo nos utimur, sed in sensu consentaneum. Etiam Auctoritatem refert S. Eustathii, Episcopi Antiocheni, qui Concilio Nicæno interfuerat; Ex his argumentis conficiebat, Nestorium Traditionem illius Ecclesiæ, in qua fuerat educatus, non fuisse secutum. Sub idem tempus Marius Mercator, tunc Constantinopoli degens, epistolam edidit, ad omnes Fideles directam, qua & ipse Nestorii Doctrinam Doctrinæ Pauli Samosatani confert, ea, in quibus consentirent, & dissentirent, indicans. Hæc scripta eodem Mense Januario in lucem prodierunt. Historiæ Scriptor, Socrates, illa tempestate Constantinopoli commorans, dicit, ex lectione librorum Nestorii, & conversatione cum ejus Sectatoribus se judicare, ipsius errorem tam a mente Pauli, quam Photini divertere, cum in Jesu Christo Hypostasim Verbi Divini admitteret; *sed, inquit: vocem THEOTOCOS, tanquam Spectrum formidabat, idque in isto viro supinæ ignorantia*
 effectus

Cass. VI. de Incarn. c. 3.

Edit. Garn. p. 17.

Socr. VII. c. 32.

Sæculum V. *effectus fuit; quippe, cum Natura eloquen-*
A. C. 429. *tiam dedisset, Sapiens sibi ipsi videbatur,*
etsi non esset. In Libros veterum Scriptu-
ræ Interpretum incumbere dedignabatur,
& sicut facilitate eloquendi, ita etiam
scientia aliis omnibus se præstare credebat.
 Hæc sunt verba Socratis, qui deinde mon-
 strat, jam olim Origenem, & Eusebium
 Pamphili vocem: *Theotocos*, adhibu-
 isse, & textus adducit.

Jam tum multi a Communione cum
 Nestorio separari, Hæreticum appellare,
 & libere contra eum sermones serere cœ-
 perunt. Fuere, qui, in mare projicien-
 dum, minitarentur. Hæc illa est perfe-
 cutio, de qua queritur in sermone, ini-
 tio Quadragesimæ hujus anni 429. a se
 pronuntiato. In eo differit de pœna
 peccati primorum Parentum nostrorum,
 Doctrinæ Catholicæ conformia docens, &
 erroribus Pelagianorum adversa, quam-
 vis loqueretur præsentem Juliano, aliisque
 Pelagianis; hi enim Constantinopolim
 se receperant, eosque Nestorius bene ha-
 bebat, imo & defensionem aperte susci-
 piebat. Celestius, cum circa annum 424.
 Romam fuisset reversus, jussu deinde Cœ-
 lestini Papæ, Italia pulsus, Constantino-
 polim venerat, Juliano Eclanensi, Floro,
 Orontio, & Fabio comitantibus; omnes
 hi Episcopi erant, ex Occidente ob Hæ-
 resin proscripti. Querelas suas ad Im-
 perato-

Ed. Garn.
i. part. p.
 76.

Præf. Mer-
cat. p. 73.

Nestorius.

Epist. Nest.
ad Cælest.

peratorem, & Nestorium detulerunt, quod ^{Sæculum V.} A.C. 429.
 essent, ut aiebant, viri Catholici, injuste
 persecutionem passi. Nestorius spem fa-
 ciebat, fore, ut se auctore restituerentur,
 & nihilominus, ipsis præsentibus, contra
 eorum Doctrinam prædicabat, seu, quod
 errores suos sincere apud ipsum nunquam
 fuissent professi, seu alia causa subfuerit.
 Tres ejusmodi sermones nobis supersunt, ^{ap. Mercat.}
 in quibus satis accurate de peccato ori-
 ginali loquitur. Primi duo de Historia
 Creationis hominis, quæ initio Quadra-
 gesimæ legi solebat, agunt, tertius de JE-
 su Christi Tentatione. Ultimum habe-
 mus integrum, Græce scriptum, de aliis ^{Tom. 7. S.}
 non nisi translationem, seu magis Merca- ^{Chryf. Gr.}
 toris Excerpta. ^{ep. 301.}

Proclus, qui Episcopus Cyzicenus di- ^{Sup. XXIV}
 cebatur, & Constantinopoli Ministerio ^{S. 54. 1. p.}
 Presbyteri fungebatur, in ea urbe sermo- ^{Conc. Ephes.}
 nem ad populum habuit de Incarnatione ^{c. 1. ap. Mer-}
 magno Festo, nempe, ut creditur, die An- ^{cat. Garn. p.}
 nuntiationis, 25. Martii. In eo viriliter ^{219.}
 Doctrinam Catholicam reducit, Mariæ
 Filium non esse purum hominem, sed ve-
 rum Deum. Verum esse, dicere, Deum
 passum esse, & mortuum. Sanctam Vir-
 ginem proprie vocandam esse Matrem
 Dei, *Theotocos*, nullamque inde Genti-
 libus ridendi, aut Arianis calumniandi
 causam nasci. Nestorium, Concioni præ-
 sentem, hæc libertas valde offendit, eo-

Sæculum V. eoque magis, quod tota illa Oratio, elegantissime concinnata, magnos populi plausus tulisset. Continuo respondit; usus quippe ferebat, ut si quis Presbyter, aut alius Episcopus in Ecclesia verba fuisset, Episcopo præsentem, is aliqua ad ædificationem adderet. Ergo Nestorius in hoc Sermone defendit, non esse simpliciter affirmandum, Deum ex Maria natum esse, sed Deum, Verbum Patris, illi fuisse unitum, qui ex Maria natus est. *Ferre non possum*, subjungit: *si Deus factus fuisse Pontifex dicatur*. Id Proclus tantum strictim dixerat. Nestorius propugnat, hominem, & non Verbum Dei resurrexisse, atque templum a Deo, qui in eo habitat, esse distinguendum. *Palmaris calumnia est*, inquit: *quod mihi Photini error affricetur; ipse Verbi Divini principium in Mariæ partu ponit, & ego dico, Deum Verbum semper ante Sæcula existere*. Fatetur tamen Nestorius, suam Doctrinam aliis Ecclesiæ Doctoribus adversam videri. Tres alios etiam sermones adversus Proclum, quem oppugnat, sed non nominat, composuit; ad Arium, Apollinarem, aliosque Hæreticos oratione convertitur.

§. III.

Epistola S. Cyrilli ad Solitarios.

Nestorii sermones in unum librum collecti,

part. 2. ap.
Merc. Garn.
p. 27. Serm.
4.

n. 6.
ap. Mercat.
Garn. Serm.
5. 6. 7. p. 29.
Etc.

lecti, in ordinem, & numeros divisi, ad-
 ditis omnibus, quæ memoriam juvant, Sæculum V.
A.C. 429.
 subsidiis, brevi temporis spatio in omnes
 Orientis, Occidentisque Provincias spar-
 si, & Romam usque, sed presso Auctoris Cyr. in Nest.
I. p. III.
 nomine, delati sunt. Monasteriis Ægypti Cyrill. ep. ad
Mon. I. p.
 quoque illati, ansam disputationibus de- conc. Eph. c.
2. epist. ad
Nest. ib. c. 6.
 dere. S. Cyrillum, Episcopum Alexan- epist. ad Cœ-
lest. ib. c. 14.
 drinum, non nulli Monachi, pro more ad
 eum venientes, ad celebrandam forte ali-
 quam Festivitatem, hac de re admonue-
 re. His referentibus, audiit, leves quo-
 rumdam animos eousque turbari, ut vix
 jam ferre possent, Jesum Christum Deum
 agnosci, & affirmare, esse solummodo
 Divinitatis instrumentum, seu vas, *Theo-*
phoros, quod Divinitatem portaret.

Cum ergo S. Cyrillus timeret, ne er-
 ror radices ageret, epistolam Encyclicam
 ad omnes Ægypti Monachos dedit, in ep. ad Mon.
n. 3.
 qua dicit; prudentius fuisse facturos, si
 difficultibus quæstionibus penitus abstinu-
 issent, jamque se ipsis scribere, non ut
 disputandi pruriginem aleret, sed ut ea,
 quæ defendendæ veritati facerent, sugge-
 reret. *Miror, inquit: quomodo in du-*
bium revocari possit, an S. Virgo Mater n. 4.
Dei sit appellanda; nam si Dominus noster
Jesus Christus Deus est, cur S. Virgo,
Mater ejus, Dei Mater non sit? hæc est
fides, quam nos Apostoli docuerunt, etiamsi Athan. or.
III. in Ar.
banc vocem non adhibuerint. Hæc Pa-

Sæculum V. *trum nostrorum, & inter alios Athanasii,*
 A. C. 429. *felicis memoriæ viri, Doctrina est.* De-

Cyr. n. 5. n. 6.
 9. n. 12.

inde ipsa Athanasii verba refert. Ulterius probat, illum, qui ex Sancta Virgine natus est, natura Deum esse, quia Symbolum Nicænum dicit, quod ipse unicus Dei Filius, ex ejus Substantia genitus, de Cœlo descenderit, & incarnatus fuerit. Subjungit: *dicetis forsitan: an ergo hæc Virgo Divinitatis Mater est? respondeamus: constat, Verbum æternum, & ex Substantia Patris esse; Verum in ordine naturæ quamvis Matres ad Creationem animæ non cooperentur, nihilominus integri hominis Matres esse dicuntur, & non solius corporis. Quis hominis insolentem subtilitatem ferret, dicentis Elisabetham Corporis Joannis Matrem esse, non animæ? idem de Nativitate EMANUEL affirmamus, cum Verbum, postquam carnem assumpsit,*

Ap. Cyr. l. 1. Filius hominis nominetur. S. Cyrillus
in Nest. p. 19. ideo hic S. Joannis exemplum adhibet,

n. 13.

Phil. 2. 6.
Et c.

quia Nestorius in uno Sermonum suorum eodem usus fuerat, dicens: *Joannes Spiritum Dei ab utero Matris suæ recepit, & nihilominus nemo dicit, eam Spiritus Dei Matrem fuisse.* In reliquis, quæ sequuntur in epistola ad Solitarios, S. Cyrillus fuse probat JESU Christi unitatem, ex eo, quod se Filius Dei humiliaverit, & se inaniverit, ut acciperet formam Servi; probat, ex eo, quod ab omnibus
 Crea-

Creaturis adoretur, quod Deus nomine-^{Sæculum V.}
 tur, & Dominus; quia Moyfi, & omni-^{A.C. 429.}
 bus Prophetis præponitur, & quia nos ^{n. 16.}
 morte sua redemit. Tandem, quia nisi ^{n. 19. n. 21.}
 vere Deus esset, jure merito Judæi, & ^{24. 25. 27.}
 Gentiles nobis exprobrarent, quod pu-
 rum hominem adoremus.

S. Cyrillus, sicut & Theophilus, pro-
 pinquus ejus, aliique in Episcopatu ante-
 cessores singulis annis Litteras Paschales,
 ad designanda Festa Mobilia præprimis
 Festum Paschalis diei scribebant. Ejus-
 modi triginta nobis supersunt. In epi-
 stola 17. S. Cyrillus de Mysterio Incarna-
 tionis differit, atque errores Nestorii, præ-
 fertim in primo sermone prolatos, refu-
 tat. In hac vero epistola proximum Pa-
 scha denuntiatur in diem duodecimam
 mensis Ægyptii *Pharmouti*, quæ septimæ ^{S. Cyrillus.}
 Aprilis correspondet, qua die etiam Pa-
 scha an. 429. celebratum. Itaque decima
 septima hæc S. Cyrilli epistola Paschalis
 ante diem 6. Jan. 429. scripta sit, oportet,
 nam ejusmodi epistolæ in Ecclesiis Die
 Epiphaniæ prælegebantur. Sub idem tem-
 pus S. Cyrillus Scholia sua in Incarnatio-
 nem scripsisse creditur, ubi voces: Chri-
 stus, *Jesus*, *Emanuel* atque conjunctionis
 Humanitatis cum Verbo proprietatem
 explicat, ut ostendat, realem eam esse, &
 substantialem. Hic tractatus ad eos do-
 cendos compositus, qui in hac materia
 rudes

Sæculum V. rudes erant; methodo usus est Geometrica; initio voces explicat, & a propositionibus simplicioribus ad compositas ascendit.

vid. Garn. Præf. Schol. p. 216.

Cyr. ep. 1. ad Nest. 1. p. conc. c. 6.

Epistola, ad Solitarios Ægypti data, brevi Constantinopolim, ubi aliqui viri Ecclesiastici, a S. Cyrillo missi, Ecclesiæ suæ negotiis vacabant, delata, multum profuit; plures viri, Magistratu spectabiles, datis litteris, S. Cyrillo Gratias egerunt. Econtra Nestorius eandem epistolam impatientissime ferens, cuidam, cui nomen Photius, præcepit, ut responderet. De cœtero nihil intentatum relinquere statuit, quo S. Cyrillo noceret. Tunc temporis Constantinopoli morabantur non nulli Alexandrini, quos ob patrata crimina S. Cyrillus juxta normam Disciplinæ Ecclesiasticæ condemnaverat.

c. 12.

c. 8. init.

Unus cœcos, & pauperes injuste oppreserat, alter gladium in Matrem strinxerat, alius aurum, quadam ancilla operam jungente, furatus fuerat, quem fama pessima aliunde suspectum fecerat. Tres nominatim memorantur, Cheremon, Victor, Sophronas, & juvenis, cujusdam Flaviani filius. Horum hominum opera usus est Nestorius, S. Cyrillum calumniaturus, eosque ut sibi ipsi, & Imperatori Theodosio libellos contra innocentem traderent, subornavit.

c. 12.

Cyrill. apol. Conc. Eph. part. c. 3. 13. p. 1054.

§. IV.

Sæculum V.
A. C. 429.

Epistola I. S. Cyrilli ad Nestorium.

Sancto Cyrillo a viris, fide dignis, Alexandriam pervenientibus, relatum, quantum Nestorius irasceretur. Aliunde epistolam a S. Cœlestino Papa, & multis aliis Episcopis, qui cum eo erant, verosimiliter in Concilio congregati accepit; certiores reddebant, Sermonum Nestorii exempla ad se perlata, quærebantque, an ipse revera Auctor esset; cœterum, quæ continerentur, summopere sibi displicere. Ex omnibus etiam Orientis Ecclesiis adveniebant, hac de re querentes. S. Cyrillo, his omnibus compertis, impetus erat, ut, data epistola Synodali, Nestorio indicaret, se ultra cum eo, nisi sermonem, & mentem mutaret, communicare non posse. (*) Sed animo reflexit, ut ipse dicit, lapsis fratribus manus porrigendas, ut facilius surgerent, statuitque ad eum scribere, ut ad saniora reducere conaretur. In ea epistola, quia Nestorium sua potissimum epistola ad Solitarios offenderat: dicit: *Huic commotioni non mea epistola originem*

Epist. 1. ad Nest.

Ep. ad Cœlest. c. 14.

Ep. ad Nest. c. 6.

(*) Ex his liquet, S. Cyrillum minime dubitasse, quin Communio inter Ecclesiam Romanam, & Constantinopolitanam subsistat; liquet etiam, Interpretem Protestantem contra veritatem Historicam scripsisse, quod a tempore S. Joannis Chrysostomi schisma non amplius sublatum fuerit.

Sæculum V. A.C. 429. *nem dedit, sed scripta in vulgus sparsa, sive te, sive alio Auctore, prodierint; hæc tot turbas excitavere, ut remedium afferre coactus sim. Quæ tibi conquerendi, & contra me declamandi causa sit? tu turbarum istarum Auctor es! satius facies, si sermonem correxeris, scandalum omnibus datum tollas, & Sanctam Virginem Dei Matrem appelles. (*) Cæterum ne dubites, me pro fide Jesu Christi carcerem, mortem, omnia, ferre paratissimum.*

c. 7. Nestorius ad hanc epistolam respondere nolebat; at Presbytero Alexandrino, cui eam S. Cyrillus ferendam dederat, vehementer instante, resistere non potuit. In ea responsione simulata comitate de leni violentiæ modo queritur, dicitque deinde: *experientia docebit, quem inde fructum tulerimus; ego quidem patientiam, & Charitatem fraternam conservo, quamvis eandem, ne quid gravius dicam, in me læseris.* Ex hac epistola intellexit S. Cyrillus, nullam emendationem sperandam, &, quæ deinde allata sunt, id ipsum multo clarius demonstrarunt.

§. V.

(*) Ecce usum antiquissimum Mariam Virginem appellandi Sanctam! Protestantes, imaginaria pietate in filium ejus injuriosi, omittendam hanc vocem putant.

§. V.

*Nestorii Violentia.*Sæculum V.
A.C. 429.

Constantinopoli quidam Episcopus de-
gebat, nomine Dorotheus, homo
lucello inhians, adulator, temere præ-
ceps. Is in plena Concione, Nestorio in
sua Cathedra sedente, assurgens, elata
voce edixit: *Si quis dicit, Mariam Ma-*
trēm Dei esse, anathema sit! tunc excla-
mare omnis populus, & ex Ecclesia auf-
fugere; nolens, cum illis communicare,
qui talia eloquerentur. (*) Et profecto! c. 10.
illos excommunicare, qui Sanctam Virgi- c. 22. ad
nem Matrem Dei vocabant, quid erat Acac.
aliud, quam omnes Ecclesias, omnes Epis-
copos tunc luce fruētes, & idem in uni-
verso Mundo docentes, & omnes Sanctos
defunctos, qui idem dixerant, excommu-
nicare? dubitare vero nemo potuit, an
sermo Dorothei Nestorio probetur, cum
ipsum non modo nec unico verbo redar-
guerit, sed etiam continuo ad SS. Myste-
riorum participationem admiserit.

Aliqui ex Presbyteris Civitatis Con- c. 30. Libell.
stantinopolitanæ, postquam sæpius Ne- Basil. n. 2.
storium publice in suo conventu monui-
sent, cum viderent obstinatum permo-
veri

(*) Quamvis Nestorius in Hæresin prolapsus
sit, nemo tamen ideo dixerit, etiam Ecclesiam
Constantinopolitanam errasse, & a Communione
Ecclesiæ Romanæ recessisse.

Sæculum V. veri non posse, ut S. Virginem Matrem
A. C. 429. Dei, & Jesum Christum vere, & sua natura Deum diceret, aperte ab ejus Communionem recesserunt, alii secreto. Non nullis, quod novum dogma in Ecclesia Pacis maritima impugnassent, Prædicatione interdicta; hinc populus, videns se institutione Doctrinæ Catholicæ, quam audire adsueverat, privatum, exclamabat: *Imperatorem habemus, Episcopum non habemus!* (*) non nulli de populo comprehensi, & in carcere verberibus affecti. Alii Nestorio in faciem coram populo, & in ipsa Ecclesia resistere ausi, male mulctati. Aliquis Monachus, de valde simplicium numero, impellente zelo, in medio Ecclesiæ stans, ubi populus erat congregatus, Nestorium, tanquam Hæreticum, ab ingressu prohibere voluit; is verberibus exceptus, Præfectorum manibus traditur, qui, præcedente præcone, publice virgis cæsum, in exilium miserunt.

n. 3. Basilius Diaconus, & Archimandrita,
 & Thalassius Lector, & Monachus, comitanti-

(*) Populus Constantinopolitanus existimabat, non sufficere Christianis ad æternam Salutem consequendam, quod Imperatorem haberent; Econtra A catholici dicunt: *non habemus Episcopum, nisi Regem.* Ergo vel populus Constantinopolitanus, & cum isto tota Ecclesia initio Sæculi V. erravit, vel A catholici hodie errant.

tantibus quibusdam aliis in Domo Episcopali, ut præceptum erat, Nestorium adierunt, ut certius explorarent, num quæ ex ipsius ore audierant, bene percipissent. Postquam advenientes audire ter distulisset, tandem, quid vellent, interrogavit. Tunc illi: *dixisti, Mariam non nisi hominis Matrem esse, ejusdem cum Matre naturæ, & rursus, quod ex carne natum, carnem esse; Hæc Doctrina in hoc sensu orthodoxa non est.* Illico, jubente Nestorio, comprehenduntur, & a Ministrorum cohorte inter continuas verberationes ad Episcopale ergastulum deducuntur; ubi vestibus exuti, palis alligati, tum pavimento affixi, & pedibus conculcati. Diu detenti, & famem pati coacti, urbis Præfecto traduntur, qui in alium carcerem raptatos catenis onerat. Tum in Prætorium adduci jussos, nullo comparente actore, per suos lictores in priorem carcerem reduci mandat. Tandem Nestorius, ad se vocatis, captiose Doctrinam suam explicavit, & dimisit.

Basilii, & Thalassii libellum supplicem suo, & omnium Monachorum nomine Imperatori tradiderunt, in quo, postquam ea, quæ passi erant, narrarunt, rogant Principem, ne Ecclesiam, dum ipsi viverent, Hæresibus corrumpi sineret. *Nulla vindictæ cupidine agimur, inquit: Deus scit! sed ut fides Jesu Christi in-*

Hist. Eccles. Tom. VI.

B

con-

Sæculum V.
A.C. 429.

Nestorius.

c. 30.

n. 4.

Sæculum V. A. C. 429. *concussa servetur, efflictim cupimus. Rogamus te igitur, ut modo, & in hac Civitate ad pacandam Ecclesiam, & Prædicationem veritatis restituendam, antequam latius grassetur error, Concilium Oecumenicum convenire jubeas. Interim Nestorio non liceat, vi, minisve quemquam vexare, donec ea, quæ ad fidem pertinent, fuerint definita; eorum vero insolentia, qui Catholicis insultant, Præfecti Civitatis potentia compescatur. Quod si preces nostras contemnis, Regem Sæculorum testamur, qui venturus est judicare vivos, & mortuos, innocentes nos esse a malis, inde nascituris. In hoc libello etiam conqueruntur, Nestorium ad se tuendum non modo Clericorum suorum, & Syncellorum manibus uti, sed quorumdam etiam ex aliis Diocæsiibus, qui juxta canones in illis civitatibus, in quibus ordinati fuere, quiete vivere tenentur. Syncelli dicebantur Clerici, Episcopo familiarissimi, & in eodem cubiculo dormientes, ut de morum eorum puritate testes fideles essent.*

§. VI.

Libellus Mercatoris contra Pelagianos.

ed. Garn. p. 5. **S**ub idem tempus Marius Mercator libellum contra Celestium, Pelagianorum, qui Constantinopoli erant, Caput, scripsit; hunc Ecclesiæ Constantinopolitanæ, non vero ejus Ecclesiæ Episcopo obtu-

obtulit, nempe Clericis Catholicis, & ^{Sæculum V.} multis exploratæ pietatis viris. ^{A. C. 429.} Unum exemplum etiam Theodosio Imperatori tradidit. Primo eum libellum Græce edidit, nempe vernacula illius Regionis lingua, tum in latinum linguam suam patriam transtulit. Datus est Florentio, & Dionysio Consulibus, id est, anno 429. In eo Mercator summatim refert, quæ circa Pelagium, & Celestium ab annis viginti, nempe ab initio disseminatæ Hæresis contigerant. Errores eorum, condemnationem, varia molimina notat, & claudit sermonem in hæc verba: *Cum igitur Celestius, & Pelagius erroris, & impietatis convicti sint, Julianus, & socii ejus, saltem nunc eos damnent, ut Ecclesiæ satisfaciant; si vero quequam accusent, quod opiniones veræ fidei contrarias teneat, eum suo nomine designent, tunc secundum Ecclesiæ consuetudinem eis respondebimus; multi enim, qui Julianum sequebantur, ipso derelicto, Pelagium damnarunt, seque Sedi Apostolicæ submiserunt. (*) Tum,*

B 2 cum

(*) Marius Mercator Constantinopoli scribebat, librum Ecclesiæ Constantinopolitanæ dedicavit; cur ergo hic dicit, multos, Pelagium damnantes, se, non Constantinopolitanæ, sed Sedi Apostolicæ, haud dubie Romanæ, subjecisse, nisi quod cum omnibus Christianis crederet, idem esse, huic Sanctæ Sedi, ac Ecclesiæ Catholicæ uniri?

Sæculum V. *cum errores abjicerent, Misericordia digni*
A. C. 429. *habiti sunt.*

§. VII.

Epistola Nestorii ad Cœlestinum.

Nestorius hujus Scripti, quod nec ad se directum fuerat, nec eum Episcopum agnoscebat, rationem non habuit, verumtamen occasione a Pelagianis, qui Constantinopoli degebant, arrepta, ad S. Cœlestinum Papam scripsit, ut sibi, si posset, ejus favorem aucuparetur. Scripsit vero in hæc verba: *Julianus, Florus, Orontius, & Fabius, qui se Episcopos Occidentis dicunt, sepe Imperatorem interpellarunt, quod persecutionem paterentur, etiamsi essent Catholici, easdem coram nobis querelas attulerunt, & sæpius repulsi, clamare non cessant. Respondimus, quæ videbantur, quia eorum causa cognita nobis non erat; ne vero diutius Imperatori importuni accidant, nosque in defensione eorum, quos non satis novimus, dividamur, (*) quamvis eosdem forsitan canonicè damnaveris, a Bonitate tua speramus, ut nos rei veritatem edoceas. Quippe novæ Sectæ bonorum Pastorum præsidio indignæ*

(*) Ex his rursus contra Interpretem Protestantem probatur, Communionem inter Ecclesias Constantinopolitanam, & Romanam post Divisionem, S. Joannis Chrysostomi causa exortam, constitisse.

indignæ sunt. Hæc Nestorii dicta ne-
tquam ex animo sincero proficiscebantur; ignorare enim non poterat, Pelagianos Constantinopoli ab Attico, Antecessore suo, ante annos octo, vel decem fuisse damnatos. Sed, quæ vera sibi scribendi causa fuerit, prodit sequentibus:

Hinc cum etiam in hac Civitate haud levem Doctrinæ corruptionem apud quosdam invenerimus, quotidie errantium animos nunc rigore terremus, nunc mulcemus lenitate. Ista infirmitas cum hæresi Apollinaris, & Arii quamdam affinitatem habet. Ideas de Incarnatione Domini confundunt, dicentes, Deum Verbum, Patri Consubstantiale, simul cum templo suo fuisse conditum, & cum sua carne sepultum, quasi vero originem suam a Virgine, Matre Christi, CHRISTOTOCOS, accepisset. Dicunt etiam, non eandem carnem post Resurrectionem superfuisse, sed in naturam Divinitatis transiisse. Virginem THEOTOCOS appellare non verentur, cum tamen Patres Nicæni tantum dixerint, Dominum Nostrium IESUM Christum incarnatum fuisse de Spiritu Sancto, & ex Maria Virgine. Ut de Scripturis sileam, quæ ubique Matrem Christi, non vero Dei Verbi vocant. Credo, ad Sanctitatem tuam relata fuisse certamina, quæ hanc ob causam subivimus, & fructu non caruerunt; nam multi errorem dimiserunt, & didice-

B 3 *runt*

Sæculum V.

A.C. 429.

Sup. XXI.

§. 25.

Sæculum V.
A. C. 429.
runt a nobis, Prolem consubstantialem Ma-
tri suæ esse debere; nullam dari confusio-
nem Dei Verbi cum homine, sed unionem
Creaturæ, & humanitatis Domini, Deo
junctæ, & ex Virgine a Spiritu S. assum-
ptæ. Si quis adhibeat vocem THEOTOCOS
propter humanitatem, Verbo junctam, non
vero propter eam, quæ illam peperit, dici-
mus hanc vocem eidem non convenire, vera
enim Mater ejusdem naturæ esse debet, cum
eo, quod ex ea natum est. Nihilominus
tolerari potest, quia templum Verbi, ab
ipso inseparabile, ex ea assumptum est; non
autem, quia est Mater Verbi, nulla quip-
pe mulier illum, qui seipsa antiquior
ad Cler. est, parere potest. Cum hac episto-
Const. la Nestorius ad Papam Scripta sua de In-
carnatione, manu sua signata, per virum
nobilem, cui nomen Antiochus, sub-
misit.

§. VIII.

*Secunda Epistola S. Cyrilli ad Ne-
storium.*

Sub illud tempus S. Cyrillus epistolam
Paschalem 18vam ad an. 430. scripsit,
quo Pascha in quartam *Pharmouti*, id est,
30mam Martii, incidebat. In ea mate-
riam de Incarnatione tractat, & errores
Nestorii prolixè refellit. Epistolas dein-
de Clericorum suorum Constantinopoli
degentium, præprimis Diaconi, Marty-
rii,

rii, qui ibi negotia Ecclesiæ Alexandrinæ curabat, accepit. Hi ad S. Cyrillum miserunt responsionem, quam Presbyter Photius, epistolæ ejus ad Solitarios opposuerat, & quosdam Nestorii sermones recentiores. Indicabant etiam, quinam illi essent, qui Constantinopoli calumnias in ipsum spargerent, atque Nestorii Sectatores de pace, & reconciliatione loqui. Acceptis his monitis, S. Cyrillus alteram ad Nestorium dedit epistolam, Mense Mechir, Indictione 13, id est, circa initium Febr. an. 430. forte id in Concilio, quod pro more ante Quadragesimam agebatur, factum.

Sæculum V.
A.C. 430.

Conc. Chalced. I. p. 158.

In hac epistola S. Cyrillus initio dicit, sibi criminationes, quæ contra se vulgarentur, non esse incognitas, sed etiam Auctores earum scire; verum his missis oratione ad Nestorium convertitur, hortaturque tanquam fratrem, ut errores corrigat, tollat scandali materiam, & Doctrinæ Patrum inhæreat. Tum ad explicationem Mysterii Incarnationis progreditur, & dicit, in eodem Jesu Christo duas Generationes esse admittendas, æternam, per quam a Patre procedit, & temporalem, qua ex Matre natus est. Quando dicimus ipsum passum, & resuscitatum, nos non dicere, Deum Verbum in sua propria Natura fuisse passum, nam Divinitas impassibilis est, sed, quia corpus,

Conc. Ephes. p. 1. c. 8.

Ap. Marc. Garn. II.

p. 45.

Sæculum V.
A.C. 430.

pus, quod ipsi proprium datum, passum est, nos affirmare, ipsummet etiam fuisse passum; ita quoque dici esse mortuum. *Verbum Divinum*, inquit: est sua natura immortale, est vita ipsa; quia vero proprium ejus corpus mortem tulit, ipsum pro nobis mortuum dicitur. Ita etiam, cum caro ejus fuerit resuscitata, ipsum Verbum resurrexisse dicimus. Non dicimus, nos adorare hominem cum Verbo, ne vox: CUM, aliquam divisionis suspicionem injiciat, sed adoramus tanquam unam, & eandem Personam, quia Corpus Verbi non est ab ipso alienum. Et inferius: hoc pacto Patres Sanctam Virginem Matrem Dei appellare ausi sunt, non ideo, quasi Natura Verbi, aut Divinitas ejus initium suæ Existentiæ a Sancta Virgine accepit, sed quia in ea formatum, & anima rationali præditum est sacrum Corpus, cui Verbum secundum Hypostasin unitum fuit; hinc secundum carnem natum dicitur. S. Cyrillus sæpius in hac epistola repetit verba: unio secundum Hypostasin; nec contentus fuit uti voce Græca: *Prosopon*, quam ordinarie per vocem: *Persona*, reddimus, & quæ unitatem non satis exprimebat. Hic prima vice invenio hæc expressa verba: *unio Hypostatica*; Hæc etiam epistola inter cœteros, quas S. Cyrillus ad Nestorium dedit, est celeberrima.

§. IX.

Alicæ S. Cyrilli Epistolæ.

Eodem tempore, & eadem occasione S. Cyrillus ad Clericos suos, Constantinopoli existentes, scripsisse creditur, de pacis mentione, quam Nestorii Sectatores faciebant. *Legi, inquit: Libellum, quem mihi misistis, ex quo percepi, Presbyterum Anastasium ad vos esse locutum, simulando, quod pacem quæveret, & dixisse: fides nostra non est alia, quam illa, a Cyrillo Solitariis explicata; tum ad finem suum collineans, adjunxit: ipse Cyrillus dixit, in Concilio Nicæno vocem THEOTOCOS non inveniri; verum est, quod scripserim, prudenter fecisse Concilium, quod nihil hujus rei meminere, quia tunc hæc quæstio non agitabatur; sed tamen Concilium revera dicit, Mariam esse Matrem Dei, quia dicit, eundem, qui a Patre genitus est, incarnatum fuisse, & passum.* Loquens deinde de quodam Nestorii Scripto, dicit: *probare conatur, quod Corpus passum sit, & non Deus Verbum, quasi vero ex nobis aliquis affirmaret, Verbum, quod impassibile est, esse passibile. Nemo sanus hoc dixerit. Cum Corpus ejus passum fuerit, dicimus, ipsum Deum passum fuisse, sicut dicere solemus, quod anima hominis patiatur, quando corpus ejus patitur, quamvis ea in propria sua natu-*

*Conc. Ephes.**p. I. c. 12.**Merc. Garn.*

49.

n. 5.

ſæculum V.
A.C. 430.
ra non patiatur. Sed ſcio, quid affirma-
re velint, nempe duos Chriſtos, & duos
Filios, unum proprie hominem, & alte-
rum proprie Deum, atque ſolummodo Per-
ſonarum unionem aſſerere; hinc eſt, quod
tot tricas neſtant.

S. Cyrillus ad illud deinde reſpondet, quod diceret Neſtorius, inveniffe ſe populum, Doctrinam Catholicam non ſatis edoctrum, & culpam in ſuos Anteceſſores rejiceret: *quid hoc ſibi velit?* inquit: *num forte ipſe eloquentior eſt Joanne, vel Attico, felicis memoriae, doctior? magis e re ſua faceret, ſi candide fateretur, quod novam Doctrinam inducat.* Subjungit: *ſi accuſor, non detrectabo, profectionem ſuſcipere, & me in Concilio defendere, ſed ne ſperet, ſe Judicem meum futurum; non agnoſcam, imo, Deo volente, ipſe ſe defendere, & ob ſuas blaſphemias purgare cogetur.* Queritur, *inſolitam eſſe vocem, THEOTOCOS, eamque, nec a Scriptura, nec a Concilio uſurpatam; quæro ego, in quo loco Scripturæ legerit vocem, CHRISTOTOCOS, ſeu THEOTOCHOS?* Tandem ſub-
Garn. p. 52.
20. 21. *jungit: utcunque offenſus ſim, dicite illis, pacem redituram, quamprimum perverſa docere ceſſaverit, & veram fidem profeſſus fuerit. Si pacem vult, Confessionem fidei Catholicam, & ſinceram ſcribat, & Alexandriam mittat; tunc ego quoque ſcribam, opus non eſſe, ut Episcoporum Conſra-*

Confratres nostri longis itineribus fati-
gentur, quod sciamus, Catholicum esse isto-
rum verborum sensum. Si vero ejus per-
vicacia perduret, nihil nobis superest, quam
ut nos tanto malo totis viribus opponamus.

Sæculum V.
A.C. 430.

Legi Libellum supplicem, quem ad me
misistis, Imperatori tradendum, sed quia
in eo Frater noster acerbe habetur, eo apud
me retento, alium dictavi, in quo ipsum
recuso Judicem, & postulo, ut hæc causa
ad aliud Tribunal deferatur. Hunc tra-
ditis, si opus fuerit. Si me ultra aggre-
di non desinat, id diligenter ad me perscri-
bite; viros sapientes, & pios, Episcopo-
rum & Monachorum ex ordine deligam,
quos, quam primum occasio tulerit, mit-
tam. Vos strenue, quod agendum, agite!
nam ego, & quæ oportet, & ad quos vi-
sum fuerit, scribam. Statutum est, non
quiescere, & omnia pro fide Jesu Christi
sustinere.

Id. p. 56.

S. Cyrillus.

S. Cyrillus, ut sibi proposuerat, plu-
res alias epistolas dedit. Unam, legimus
ad amicum, sibi, & Nestorio communem,
datam, quem Acacium Melitinensem fu-
isse credunt. In ea sic loquitur: si de
bonorum meorum jactura solummodo age-
retur, qua Fratris mei iracundiam miti-
garem, palam demonstrassem, omnia mihi
charitate esse viliora; nunc vero, cum
fides lædatur, & omnes Ecclesiæ scandalum
patiantur, quid nobis agendum? nobis, in-
quam:

I. p. conc.
Eph. c. 21.

Sæculum V. A. C. 430. *quam: quibus Deus Mysteriorum suorum Prædicationem commisit, & secundum quam illi judicabuntur, quos erudierimus? quippe in Die Judicii dicent, talem se fidem servasse, qualem a nobis acceperant. Unusquisque Laicorum de vita sua rationem reddet, nos vero pro omnibus, qui in Jesum Christum credunt. Injuriarum, & calumniarum nulla mihi cura est; lubentissime obliviscor, Deus judicabit. Fidem ante omnia salvemus, tum non concedam, ut meliorem me amicum Nestorius habeat. Coram Deo dico! opto, ut plenus Gloria sit in Jesu Christo, præteriti temporis noxas delet, & putidas fuisse calumnias demonstret. Si jubemur, inimicos nostros diligere, quanto magis Fratres, & Collegas nostros amare tenemur? Si quis vero fidem prodatur, statutum est nobis, animas nostras non perdere, etiam cum vitæ periculo. Si aliter comparati sumus, qua fronte coram populo Elogia Martyrum denuntiare audebimus?*

§. X.

Secunda Nestorii ad S. Cyrillum Epistola.

Conc. Eph. p. 1. c. 9. Merc. Garn. p. 57. Nestorius, accepta S. Cyrilli secunda Epistola fusius, acerbiusque respondit. Hortatur, ut majori attentione veterum Scripta legat, & accusat dixisse, Ver-

Verbum divinum fuisse passibile, quamvis S. Cyprianus hoc expresse negasset. Unitatem Personæ admittere videtur, dum dicit, Nomen Christi significare substantiam impassibilem in una Persona singulari, & passibili, *en Monadico Profopo*, & duas Naturas in una Persona connexas, *eis henos profopon synapbeian*. Verumtamen sub his vocibus, ut ex iis deprehenditur, quæ alibi scripsit, nil nisi unionem Voluntatis, & Dignitatis exprimere volebat, ita ut Deus, & homo unam Personam unione morali, non reali constituerent. Hinc voce, Hypostasis, non utitur, sed *Profopon*, quæ græce non æque, ac latine vocem, Persona, exprimit. Adhibet etiam vocem, *Synapbeia*, connexio, & non *Henosis*, seu unio. Affirmat, sanctam Virginem solum Matrem Christi, *Christotocos*, non autem Matrem Dei, *Theotocos*, esse appellandum; quia, etsi Jesu Christi Corpus sit Templum divinitatis, tamen divinitati carnis proprietates attribui non possunt, quales sunt, natum esse, passum, mortuum, & qui hæc dicerent, ab erroribus Gentilium, Apollinaris, Arii, aliorumque Hæreticorum non esse alienos. In eo Nestorius continuo S. Cyrillo falsum imponit, ac si dixisset, Divinitatem ex Maria natam esse, vel mortuam, cum nihil aliud affirmasset, quam, Verbum divinum secundum

Sæculum V.
A. C. 430.

Sæculum V. dum humanitatem, quam assumpsit, na-
 A. C. 430. tum esse, & mortuum.

n.16.

Dicit inferius Nestorius: *Placet mihi zelus, quo de iis, qui apud nos scandalum passi sunt, curam geris; sed scias, decipi te ab iis, quos hic Sanctum Concilium, quod Manichæi sint, deposuit, & ab ipsis tuis Clericis. Nam quantum attinet ad Ecclesiam nostram, in dies perficitur, populus clariorem Dei cognitionem acquirit, Cæsaream Domum summum Gaudium tenet, quod Doctrina explicetur, & fides Catholica super omnes Hæreses prævaleat.* Concilium, de quo Nestorius hic mentionem ingerit, Constantinopoli anno 429. actum videtur; Manichæi, ut Nestorius quidem loquitur, in eo condemnati, forte Mercator, aliique Catholici, bono zelo in Pelagianos ardentes, fuerint. Quippe, hortante Mercatore, Celestius, Julianus cum aliis Pelagianis Constantinopoli ejecti fuerant, nobisque superest una Epistola consolatoria, a Nestorio ad Celestium data. Aliunde autem scimus, vulgarem Pelagianorum, Catholicos criminantium, objectionem, Manichæos esse. Ad hoc Concilium verosimiliter vocatus fuit Presbyter Philippus Constantinopolitanus, unus eorum, qui ad Electionem Episcopi fuerant propositi. Hunc, cum errores Nestorii reprehenderet, & ultra
 cum

v. Garnier.
 not. hic

commonit.
 tit.

ap. Garnier.
 p.1. pag.71.
 Cammon.
 Cyr. ad Pos-
 sid.

cum eo communicare nollet, instigante Nestorio, Celestius accusavit, quod Manichæus esset; tum eundem, ut in Concilio compareret, vocari iussit; adfuit Philippus, causam suam defensusurus, sed Celestius non comparuit. Ergo alia fraude usus est Nestorius, ut species iustæ condemnationis esset, nempe, quod Cœtus privatos egisset, & Oblationem domi suæ celebrasset, quamvis omnes Clerici testarentur, id, ita exigente occasione, ab ipsis quoque fieri. (*) Huic etiam Concilio verosimiliter tribuitur Canon, qui Concilio Ephesino falso adscribitur, & ita sonat: *Anathema! qui-
cunque dixerit, animam Adami per peccatum fuisse mortuam, cum Diabolus in cor hominis non intret.* His Canon Pelagianus erat.

Sæculum V.
A. C. 430.

Greg. lib. I. I
ep. 31.
v. Garnier.
2. part. p. 6; 1.

§. XI.

S. Cyrillus ad Imperatorem, & Principes scribit.

Cum S. Cyrillus ex Nestorii Epistola, p. I. Conc. præ-Ephes. c. 3. n. 6.

(*) Exemplum Missarum in Domibus, & non Ecclesiis publicis, celebratarum.

Unser Protestant hat in seiner Uebersetzung auf der 360. Seite das Wort: *Domi suæ*, in seinem Haus, ausgelassen. Man könnte denken, es sey ein bloßes Versehen, wenn er nicht sonst verdächtig wäre. Dieser Mann überzeuget sich selbst tausendmal in seiner Uebersetzung, daß er in der wahren Kirche nicht sey.

Sæculum V. præter hæc, quæ aliunde scire pot-
 A. C. 430. erat, comperisset, quod aulam sibi fa-
 ventem haberet, ejusque Hæresin Con-
 stantinopoli dilataretur, ad Imperatorem
 Theodosium, & Principes, Sorores ejus,
 longas Epistolas, seu potius integros de
 Fide Tractatus, scripsit. In eo, quem ad
 Imperatorem direxit, varias contra In-
 carnationem Hæreses notat, Manetis,
 Cerinthi, Photini, Apollinaris, & tan-
 dem Nestorii; neminem autem nominat.
 Singulas Hæreses refutat; Apollinari
 n. 7. 8. &c. immorans, animadvertit, animam ratio-
 nalem Jesu Christi ideò negasse, quod
 n. 17. timeret, ne eum in duas Personas divi-
 deret, si integram in eo Naturam huma-
 nam agnosceret. Tandem amplissime
 Nestorium refutat, iisdem argumentis,
 quæ in Epistola ad Solitarios attulerat,
 n. 25. &c. additis quibusdam aliis. Illis æterni Pa-
 tris Verbis innititur: *Hic est Filius meus*
 n. 36. *dilectus! Attendite!* inquit S. Cyrillus:
 Matth. 17. 5. *quod non dicat: in isto est Filius meus;*
 n. 38. *ut intelligamus, esse unicum.* Argumen-
 tum etiam depromit ab Eucharistia, &
 dicit: *Jesus Christus dat nobis vitam*
tanquam Deus, non solum per partici-
pationem Spiritus S. sed dum carnem suam
nobis dat manducandam. ()* Multo fu-
 fior

(*) Ecce testimonium, pro reali Christi in
 Eucharistia præsentia, omni exceptione majus,
 &

fior est in Tractatu, inscripto Principi- Sæculum V.
 bus Imperatoris Sororibus, Pulcheriæ, A. C. 430.

Arca
 p. 1. Conc.
 Eph. c. 4. n.

& Argumentum invictum! S. Cyrillus in hac E- 10. 9.
 pistola ad Theodosium Imperatorem præprimis
 demonstrandum sibi proposuerat, æternum Dei
 Filium, & Hominem IESUM Christum post Incar-
 nationem eandem esse Personam; Hinc argu-
 mentum assumit ex Verbis Dei Patris Matth. XVII.
 v. 5. *Hic est Filius meus Dilectus!* monetque
 lectorem suum, ut bene notet, Deum Patrem
 non dixisse: *In isto homine est Filius meus*, sed:
Hic est Filius meus! ut intelligeremus, Filium
 suum æternum, & istum hominem non esse duos,
 sed unam Personam Divinam. Argumento huic
 addit confirmationem ab Evcharistia desumptam,
 dicens: *IESUS Christus dat nobis vitam tan-*
quam Deus non solum per participationem Spi-
ritus Sancti, sed dum carnem suam nobis dat
manducandam. Vult dicere: *IESUS Christus*
dat nobis in Evcharistia vitam tanquam Deus,
quia caro ejus, & Deus in Evcharistia hypo-
statice uniuntur, & in una Persona subsistunt.
 Alioquin nisi Caro Christi in Evcharistia cum
 Deo unita, & vere præsens, nobis daretur, non
 sequeretur, quod intendit S. Cyrillus, vitam no-
 bis in Evcharistia alio modo dari, quam per
 participationem Spiritus Sancti, quod in Sacra-
 mento Baptismi, & quotiescunque homini Gra-
 tia sanctificans datur, contingit; Hic S. Cyril-
 lus duos modos, quibus sanctificamur, quasi sibi
 invicem opponit, nempe per participationem
Hist. Eccles. Tom. VI. C Spir

Sæculum V. Arcadiæ, & Marinæ, quæ omnes Virgi-
A. C. 430. nitatem Deo consecrauerant. Textus
 Patrum

Spiritus S. tantum, & per manducationem carnis JESU Christi; jam vero si in Eucharistia JESU Christi caro, non vere, sed solum symbolice præsens, manducaretur, non alio utique modo quam solum per participationem Spiritus S. Gratia, seu vita, nobis daretur, quia non jam per ipsam carnem Christi, & Deum, id est, per rem ipsam, sed tantum per signum visibile invisibilis Gratia sicut in aliis Sacramentis sanctificaremur.

Rursus; S. Cyrilli mens est, contra Nestorium in JESU Christo, æterno Dei Filio, & Homine, unitatem Personæ demonstrare, & dicit: *Quando JESUS CHRISTUS in Eucharistia nobis carnem suam dat manducandam, dat nobis vitam tanquam Deus, non solum per Participationem Spiritus S.* Scilicet dat nobis in Eucharistia carnem suam, non quæ in Deo, seu in Filio Dei est, ut somniabat Nestorius, sed quæ per unionem Hypostaticam Filius Dei, & Deus est; & in una cum Filio Dei persona subsistit; jam quæro, si S. Cyrillus cum modernis Protestantibus credidisset, JESUM CHRISTUM in Eucharistia non vere, & præsentia reali, sed solum symbolice existentem, dum ejus carnem manducamus, nobis vitam, & Gratiam dare, num ad probandam in JESU CHRISTO, DEO, & HOMINE, Personæ unitatem argumento idoneo utus fuisset? Plane! non alias luculentius in SS. Patribus de Reali præsentia Christi in Eucharistia argumentum occurrit.

Deo

Patrum adducit, & monstrat, ipsos voce Sæculum V.
Theotocos usos fuisse, & Jesu Christi u- A. C. 430.
 nitatem agnovisse, scilicet S. Athanasium,
 Atticum Constantinopolitanum, Antio-
 chum ex Phenice, Amphilochem, Am-
 monem Andrinopolitanum, S. Joannem
 Chrysofomum, Severianum Gabalen-
 sem, Vitalem, & Theophilum Alexan-
 drinum. Advertendum, quod S. Chry-
 sofomum citet, non obstantibus omni-
 bus, quæ gesta fuerant. Deinde sele-
 ctos quosdam ex novo Testamento tex-
 tus affert, ut Jesu Christi Divinitatem,
 & Verbi cum Humanitate unionem pro-
 bet. S. Cyrillus ingenium supra sexum,
 & solidam harum Principum, præprimis
 C 2 S. Pul-

6. 13.

Der unverschämte Uebersetzer hat in einer An-
 merkung gesagt, der heil. Cyrillus sey nicht werth,
 unter die Bischöffe gezählet zu werden, weil er
 die Juden aus der Stadt Alexandria vertrieben.
 Allein seine Ungelassenheit gegen diesen heil. Vate-
 ter rühret aus einem andern Grunde her, als aus
 dem Mitleiden gegen die vertriebenen Juden;
 Nämlich der heil. Cyrillus hat in seinen Schrif-
 ten die wahre Gegenwart Christi in dem heil. Sa-
 crament des Altars unwiderleglich erwiesen, und
 als Vorsteher in der Ephesinischen Kirchenver-
 sammlung den Gewalt des Römischen Stuhles
 sowohl über alle Kirchen im Orient, als im Oc-
 cident unüberwindlich verfochten. Diese zwey
 Stücke haben den heil. Cyrillus unserm protes-
 tantischen Uebersetzer so unerträglich gemacht.

Sæculum V. S. Pulcheriæ, pietatem non ignorabat; A. C. 430. hinc tanta cura easdem hac in materia erudire conatus est.

§. XII.

S. Cyrillus Papæ scribit. &c.

*S. p. Conc.
Eph. c. 14.*

Sanctus Cyrillus ad Papam quoque S. Cœlestinum dedit Epistolam, quæ omnium eorum, quæ acta fuerant, rationem reddit. Memorat Epistolam suam ad Solitarios, duas ad Nestorium, & necessitatem, ut se ei opponeret. Dicit, se nulli alteri Episcoporum hactenus hac super causa scripsisse, & statum Ecclesiæ Constantinopolitanæ pingit hunc in modum: *Jam populi ad Congregationem ejus, nempe Nestorii, non accedunt, si levissimi ingenii homines, & assentatores exceperis. Omnia pene Monasteria, & eorum Archimandritæ, pluresque ex ordine Senatorio viri a Conventu absunt, timentes, ne fidem lædant. Et inferius: Sanctitatem tuam certiorem facio, omnes Episcopos Orientis nobis consentire, omnes, præprimis Episcopos Macedonia, offendit, & affligit. Deinde: Nolui ab ejus Communione aperte recedere, antequam hæc omnia ad te deferrem. Ergo a Bonitate tua expectamus, ut quid sentias, edicas; an ultra cum ipso communicandum, vel ei præcise denuntiandum, ab omnibus se delectum iri, si pervicaciter in suis opi-*

opinionibus persistat. *Tua hac in re sen-* Sæculum V
A. C. 430.
tentia, scripta, Episcopis Macedonia, &
Orientis manifestanda erit. () Ut ve-*
ro Sanctitatem tuam, quid Nestorius, &
quid Patres sentiant, plenius informem,
mitto libros, ubi textus annotati sunt;
hos, ut potui, Alexandria in Latinum
transferrî curavi. Alias quoque a me Baluz. nov
coll. p. 308.
scriptas litteras mitto. Hanc ad Papam
 Epistolam pertulit Diaconus Possido-
 nius, cui etiam commentarius commis-
 sus, Doctrinam Nestorii compendio re-
 ferens, & modum, quo Philippum Pres-
 byterum deposuisset.

S. Cyrillus eodem tempore scripsit Sup. Lib.
XVIII. n.
426. 1. p.
Conc. Eplæ
c. 22.
 ad Acacium Bereensem, inter Episcopos
 Syriæ ætate, & fama facile Principem,
 a S. Eusebio Samosateno ante annos cir-
 citer quinquaginta ordinatum. Signi-

C 3

ficat,

(*) Multa leguntur in hac S. Cyrilli Epistola,
 quæ ad probandam Summi Pontificis Auctori-
 tatem apprime faciunt. Omnium, quæ acta fue-
 rant, rationem reddit. Dicit, se nulli alteri E-
 piscoporum hac super re hætenus scripsisse.
 Noluisset se a Nestorii Communionem recedere,
 antequam rem ad Papam deferret. Rogat, ut
 Papa edicat, an ultra cum Nestorio communi-
 candum, dicitque, Ejus hac super re sententiam
 scriptam Episcopis Macedonia, & Orientis dein-
 de indicandam. Quid ad hæc Protestans no-
 ster? hic nihil, nisi quod alicubi dicat, indignum
 esse Cyrillum, qui inter Episcopos recenseatur.

Sæculum V.
A. C. 430.

ficat, quantum se ingens scandalum affligat, & maxime dolet, quod Dorotheus Anathema pronuntiaverit in illos, qui Virginem, Matrem Dei, dicerent, pluresque palam Jesu Christi Divinitatem negarent. Acacius in sua responsione S. Cyrillum hortatur, ut pacem procuraret. *Venerunt enim ad nos, inquit: multi ex Civitate Constantinopolitana, tam Clerici, quam Laici, qui propositio- nem illam pronuntiatam defendere videntur, & affirmant, eam in substantia nihil, quod Symbolo Apostolorum, aut Nicæno contrarium sit, continere. Et postea: Epistolam tuam S. Episcopo, Joanni Antiocheno, legendam tradidi, quem valde commovit, nam quamvis ante breve tempus ad Episcopatum assumptus sit, idem ei, ac nobis senibus sensus est, eaque vita integritate fulget, ut ab omnibus Orientis Episcopis maximi aestimetur. Moneo etiam, ut rem tantam ea mansuetudine, & prudentia, quæ tuæ dignitati par sit, pertractes.*

§. XIII.

Tractatus Cassiani de Incarnatione.

*epist. ad Nest. I*nterim S. Cœlestinus Papa, acceptis
1. p. Conc. Nestorii sermonibus, & deinde Episto-
Ephes. c. 18. la ejus, aliisque scriptis, quæ per Antio-
chum miserat, antiquam responderet, om-
nia in latinum transferri voluit. Tra-
ctatum

Statum etiam componi ad defendendam Sæculum V.
A. C. 430.
Doctrinam Catholicam contra hanc novam Hæresin jussit; & sine dubio ipsius mandato factum, ut S. Leo tunc temporis Ecclesiæ Romanæ Archidiaconus id laboris commiserit Joanni Cassiano, quod ad hanc operam præstandam cæteris aptior esset, quippe linguam Græcam callebat, & diu Constantinopoli fuerat versatus. Cum Collationes suas ab aliquo jam tempore absolvisset, impostero sibi sibi proposuerat; sed S. Leonis precibus resistere non valuit. Ergo Tractatum de Incarnatione concinnavit, in septem Libros divisum. In Libro I. plerasque Hæreses, huic Mysterio adversas, enarrat. Tum sermone ad Pelagianos digreditur, quorum Principia erroribus Nestorii viam stravisse putat; *Cum enim crederent, inquit: hominem viribus propriis absque peccato esse posse, idem de Jesu Christo sentiunt, eum nempe fuisse purum hominem, & libero Arbitrio tam bene usum, ut omnia peccata evitaverit; ideo solum in Mundum venisse, ut nobis bonorum operum exemplum daret; post Baptismum suum factum fuisse Christum, & post resurrectionem Deum.* Serm. 3. n. 6.

Sæculum V. manifeste colligitur, in modo solum, quo
 A. C. 430. Deus, & homo uniebantur, errabat. Cas-
 Sianus quidem, quem hic refert errorem,
 Serm. 4. n. 3. adscribit Leporio, cujus historiam, & Re-
 4. Serm. 5. tractationem summatim recenset. In Li-
 n. 5. bro II. & III. probat, Jesum Christum esse
 Sup. XXIV Deum, & Hominem, atque Virginem,
 S. 48. Matrem Dei, *Theotocos*, non solum *Chri-
 stotocos* vocari debere. In quarto ex S.
 Scriptura unitatem Jesu Christi demon-
 strat, in quinto probare prosequitur, hanc
 unitatem esse realem, non moralem, &
 multa Nestorii asserta refutat. In sexto
 se fundat in Symbolo Antiocheno, secun-
 dum quod Nestorius fuerat baptizatus.
 In ultimo Auctoritatem Patrum Græco-
 rum, Latinorumque, præsertim Sancti
 Joannis Chrysostomi, Magistri sui, addu-
 cit. Atque Epilogus pathetica exhorta-
 tio est ad Ecclesiam Constantinopolita-
 nam. In toto opere de Nestorio ut Con-
 stantinopolitanæ Sedis Episcopo loquitur;
 hinc patet, hos libros ante ejusdem de-
 positionem, & celebrationem Concilii
 Ephesini conscriptos.

§. XIV.

*Epistola S. Cælestini Papæ contra
Nestorium.*

p. 1. Conc. Nestorius, cum nullam a Papa respon-
 Eph. c. 17. sionem accepisset, secundam ad eum
 Mem. Garn. epistolam per manus Valerii, qui Impera-
 p. 69. tori

tori a cubiculis erat, dederat; in ea Sæculum V.
A.C. 430.
 de aliis præcedentibus epistolis, in causa Epist. ad
Nest. c. 18.
 Juliani, aliorumque Pelagianorum scri-
 ptis, mentionem facit. Hanc captabat
 occasionem, sicut & in prima sua episto-
 la, ut deinde de aliis, sua opinione, Hæ-
 reticis loqui posset, qui Mysterium in-
 carnationis oppugnabant; hi vero nulli
 alii erant, quam Catholici. Tandem S.
 Cœlestinus Papa, accepta per Diaconum
 Possidonium S. Cyrilli epistola, Concilium
 Romæ circa initium mensis Augusti anno
 430. congregavit, ubi Scripta Nestorii
 examinata, & cum Doctrina Patrum col-
 lata. Papa Auctoritatem SS. Ambrosii,
 Hilarii, & Damasi adduxit; tum Doctri-
 na Nestorii condemnata, & S. Cyrillo Fragm. ap.
Baluz. nov.
Coll. p. 379.
 mandatum, ut Sententiam exequeretur.
 Ex hoc Concilio Papa septem scripsit epi-
 stolas, eadem die datas, primam ad S. Cy-
 rillum, secundam ad Nestorium, tertiam
 ad Clerum Constantinopolitanum, quar-
 tam ad Joannem Antiochenum, quintam
 ad Rufum Thessalonicensem, sextam ad
 Juvenalem Jerosolymitanum, septimam
 ad Flavianum Philippensem, nempe ad
 primarum Sedium in Orientis Imperio
 Episcopos. (*) Omnes istæ epistolæ ter-
 C 5 tio

(*) Quomodo Anonymus II. dicere potuit,
 Fleurium Summos Pontifices in ordinem aliorum
 Episca-

Sæculum V. A. C. 430. tio Idus Augusti, Theodosio decimo ter-
 tio, & Valentiniano tertio Consulibus, id
 est, undecima Aug. 430. datæ sunt. Pos-
 fidonius Diaconus delectus, qui eas de-
 ferret ad Cyrillum, easdem ad illos, ad
 i. p. Conc. quos datæ erant, missurum. In Epistola
 Eph. c. 15. ad S. Cyrillum Papa ejus zelum, & vigi-
 lantiam laudat, declarat in materia de
 Incarnatione sibi eundem omnino cum
 ipso sensum esse, si Nestorius in sua ob-
 stinatione induretur, condemnandum es-
 se, antea vero nihil ommittendum, quo ad
 sanio rem mentem adducatur. Et subjun-
 git: *omnes illi, quos a sua Communione se-
 paravit, sciant, se in nostra permansisse;
 ipse autem Nestorius impostero nobiscum
 communicare non poterit, si Doctrinam
 Catholicam subvertere non cesset. Qua-
 propter istud Judicium nostræ Sedis Au-
 thoritate exequeris, nomine nostro agens,
 & in virtute Potestatis nostræ, ita qui-
 dem, ut nisi intra decem dierum spatium,
 ab hac admonitione computandum, verbis
 expressis impiam suam Doctrinam anathe-
 matizet, & promittat impostero de Ge-
 neratione Jesu Christi, Dei nostri, illam
 fidem*

Episcoporum voluisse deprimere, cum tam hic,
 quam in tota sua Historia, omnia fideliter referat,
 quæ ad monstrandam Summorum Pontificum in
 Ecclesia universa maximam Auctoritatem ser-
 viunt?

fidem confiteri, quam Ecclesia Romana, tua Sæculum V.
A.C. 430.
Ecclesia, & totus orbis Christianus docet,
Sanctitas tua quantocius huic Ecclesie,
nempe Constantinopolitane provideat!
ipse vero sciat, se a Corpore nostro abso-
lute esse rescindendum. ()*

In Epistola ad Nestorium dicit S. Cœ- I. p. Conc.
Eph. c. 18.
lestinus, se fama deceptum, bonam de eo
opinionem concepisse; legisse epistolas
ejus, & libros ad se missos, & opiniones
ejus de Verbo Divino fidei Ecclesie Ca-
tholicæ contrarias invenisse. De Pela- p. 360.
gianis loquens, ait: *Quod ad illos Hære-*
ticos spectat, circa quos consulisti nos,
quasi vero, quæ gesta sunt, nescires, juste
damnati sunt, & Sedibus suis pulsi. Hoc
vero multum miramur, quod homines fo-
veas,

(*) Ex his Epistolis Summa Episcoporum Ro-
manorum in omnes orbis partes Jurisdictio fir-
missime stabilitur. Quid ad hæc iterum Prote-
stans Interpres? Romani Episcopi intolerabili su-
perbia tuebant, cæteri Episcopi ignorantia, &
cæcitate laborabant; ita in Notis suis. Præcla-
re! sed heus! mi Protestans! si hæc ita se ha-
bent, quæso! edic mihi! ubi per tot Sæculorum
decursum illa Ecclesia subsisterit, de qua Jesus
Christus dixit: *& portæ inferi non prævalebunt* Matth. 16.
v. 18.
adversus eam. Præterea in hoc Sæculo (ne ta-
men quidquam Sæculis aliis detrahamus) quo
hæc gesta, tam Summi Pontifices, quam cæteri
Episcopi ferme omnes, humilitatis, Sanctitatis, &
Doctrinæ Laude florebant.

Sæculum V.
A. C. 430.

Cælestinus
Papa ad Nesto-
rium.

veas, ideo damnatos, quia negant peccatum originale, quod tamen dari, ut in sermonibus tuis legimus, firmissime affirmas. Qui contraria admittit, semper suspectus fit. Quare autem requiris, quid hic gestum sit, cum Atticus Antecessor tuus, acta contra hos ipsos ad nos miserit? cur hæc Sifinnius, Sanctæ Memoræ, non exquisivit, nisi quod sciret, sub Attico justa causa fuisse condemnatos? Tandem finem scribendi facit in hunc modum: Scias! nisi de Jesu Christo, Deo nostro, ea doceas, quæ Roma, Alexandria, & tota Ecclesia Catholica, quæ Sancta Ecclesia Constantinopolitana usque ad tuum adventum tenuit, & nisi intra decem dies, ab hac tertia admonitione computandos, absolute, & scripto damnes impiam hanc novitatem, quæ a Scriptura conjuncta separare vult, te a Communione totius Ecclesiæ Catholicæ esse exclusum. Hanc sententiam cum omnibus actis per Diaconum Possidonium ad Episcopum Alexandrinum direximus, ut Nomine nostro agat, & mandatum nostrum tibi, & omnibus Fratribus nostris notum sit.

p. I. Cont.
Eph. c. 19.
c. 20.

Epistola ad Clericos, & populum Constantinopolitanum plena est exhortationibus, ut firmi in Fide Catholica permaneant, & verbis consolatoriis ad eos, quos Nestorius persequebatur. Papa nullas declarat omnes excommunicationes a

Nesto-

Nestorio pronuntiatas, ab eo tempore, ^{Sæculum V.}
 quo errores docere cœpit. (*) Subjun- ^{A.C. 430.}
 git, cum per locorum distantiam per se
 agere non liceat, se S. Cyrillo mandasse,
 ut vices suas gerat. Tum sententiam
 ponit, qua præcedens epistola finitur.
 Epistola ad Joannem Antiochenum ea-
 dem quoad substantiam habet, scilicet
 Nestorii damnationem, nisi intra decem
 dies errores retractet, & infirmationem
 excommunicationum, ac depositionum,
 quas pronuntiaffet. Tres aliæ epistolæ
 ad Juvenalem Jerosolymitanum, Rufum
 Thessalonicensem, & Flavianum Philip-
 pensensem ab hac ultima simpliciter erant
 exscriptæ. Juvenalis haud diu ante suc-
 cesserat Prayli, qui annos circiter trede-
 cim Sedem Jerosolymitanam occupave-
 rat. Ab hoc Juvenale omnium primi
 Episcopum acceperunt Arabes Palæstinæ, ^{Sup. XXIII}
 qui in castris vivebant, horum enim ^{S. 35.}
 magnum numerum S. Euthymius ad fi- ^{vit. S. Eu-}
 dem converterat. Fuit is Episcopus, Pe- ^{thym. tom. I.}
 trus, antea Asphebetes vocatus, Trebo- ^{Analect. gr.}
 nis Pater, inter cœteros primo conversi; ^{p. 29.}
 exinde Castrorum Episcopus dictus est, ^{Sup. XXIV}
Parembolôn, quod Arabes per diversas ^{S. 31.}
 Regio-

(*) Hic Summi Pontificis non Jurisdictio mo-
 do, sed etiam ejusdem usus in Archiepiscopos
 Constantinopolitanos, tota Ecclesia Orientali
 consentiente, demonstratur.

Sæculum V. A.C. 430. Regiones divisi in castris degere ad-
visissent.

§. XV.

*Missio S. Germani, & S. Lupi in
Britanniam.*

Prosop. Chro.
an. 429.

Beda 1. Hist.
c. 17. Const.
vit. S. Germ.
c. 19.

Sub illud tempus S. Cœlestinus Papa in
Magnam Britanniam misit S. Germa-
num, Episcopum Antissiodorensem, ut re-
sisteret Agricolaë, cujusdam Episcopi Pe-
lagiani, Severini nomine, filio, qui Ec-
clesias Britanniaë, Hæresin suam diffemi-
nando, corrumperebat. Ergo S. Germa-
nus illuc, ut Papæ Vicarius, profectus est,
Florentio, & Dionysio Consulibus, id est,
anno 429. Cum Pelagii Patria Magna
Britannia esset, nihil mirum, si ibi Disci-
pulos habuit. Diaconus Palladius illuc
a Papa missus, eundem incitavit, ut sup-
petias Ecclesiasticos viros delegaret; Ad
Episcopos quoque Galliaë ex Magna Bri-
tannia missi, qui invitarent, ut ad defen-
dendam fidem Catholicam advolarent.
Convocatum est Concilium, in quo fre-
quentes comparuere, & ex omnium sen-
tentia S. Germanus Antissiodorensis, &
S. Lupus Trecentis, rogati, ut opus Cha-
ritatis in se susciperent. Ita hoc Conci-
lium, & Papa ad hanc Missionem operam
junxerunt. (*)

S. Ger-

(*) Hæc Reflexio Fleury Anonymo l. ampli-
cer

S. Germanus Episcopi munere ab an-
 nis undecim fungebatur, ut dictum est;
 & S. Lupus ab annis solummodo duobus;
 Tulli nobili genere natus in Scholis Rhe-
 toricam didicerat, magnam eloquentiæ
 opinionem sibi acquisierat. Pemeniolam
 Sancti Hilarii, Episcopi Arelatensis, foro-
 rem duxit. Septimo Conjugii anno mu-
 tuo consensu separati sunt, perfectioris
 vitæ desiderio. Lupus, relicto domo pa-
 terna, ad Monasterium Lerinense concessit,
 seque S. Honorati Disciplina, tunc
 Abbatis, subiecit. Vincentius, Lupi fra-
 ter, in idem Lerinense Monasterium se-
 cessit, & Presbyter ordinatus, editis li-
 bris clarus evasit. Lupus, ibi per unum
 annum jejuniis, & vigiliis exercitatus,
 iter Matisconem suscepit, quæ sibi super-
 erant bona, inter pauperes distributurus;
 at vero nihil minus cogitantem rapiunt,
 & in Episcopum Trecensem ordinant,
 quam Ecclesiam annis quinquaginta duo-
 bus rexit.

§. XVI.

cer, eo quod Episcopis Gallia nulla fuisset in
 Magnam Britanniam Jurisdictio. Sed advertere
 debuisset, ad missionem requiri equidem jus mit-
 tendi, non vero Jurisdictionem in eos, ad quos
 mittitur; Missio, seu Prædicatio est actus Chari-
 tatis a Jesu Christo omnibus Apostolis, & Episco-
 pis, eorum Successoribus, præceptus; hodie ve-
 ro soli Romani Pontifices solemniter mittunt.

Sæculum V.
 A. C. 430.

Sup. XXIII

S. 46.

vita S. Lupi.

apud Sur.

Jul. 29.

Seculum V.
A. C. 430.

§. XVI.

S. Genovevæ initia.

Const. vit. S. Sancti Germanus, & Lupus in Mag-
Germ. c. 20. nam Britanniam iter facientes, Nan-
v. S. Genov. terram, oppidum haud procul Parisiis
ap. Sur. 3. situm, pervenere. Incolæ, sanctorum
Jan. virorum fama exciti, turmatim obviam
 processere. S. Germanus sermonem ad
 populi hujus frequentiam pronuntiavit,
 tum circumspiciens in tanta hominum
 multitudine, vidit a longe puellam, quam
 cœleste quidpiam ambiebat. Advocat,
 nomen, & Parentes exquirat, responde-
 tur, vocari Genovevam; simul Pater ejus
 Severus, & Mater Gerontia accedunt.
 S. Germanus, gratulatus, quod eximie
 spei filiam haberent, prædixit, eam ali-
 quando viris etiam pietatis exemplum fo-
 re. Hortabatur, ut sibi secreta cordis
 sui panderet, & an vellet, Virginitatem
 suam Deo consecrare? respondit, id sibi
 propositum, rogavitque Episcopum, ut
 sibi solemnem Virginum Benedictionem
 tribueret. In Ecclesiam ad preces horæ
 nonæ ingrediuntur, cantantur plures
 Psalmi, longæ preces recitantur, inter
 quas S. Episcopus manum dextram, puel-
 læ capiti impositam tenebat. Tum ad
 refectionem digrediens, parentibus man-
 davit, ut sibi crastina die eam adducerent.
 Ipsi altera die cum filia redeuntibus, S.
 Germa-

Germanus S. Genovevam interrogavit, ^{Sæculum V.}
 an rei illius, quam pridie promiserat, ^{A. C. 430.}
 meminisset? *memini*, respondit: *& per*
Dei auxilium, & tuas preces, quæ pro-
misi, observaturam me spero. Tunc au-
 tem vir Sanctus, terram aspiciens, vidit
 jacentem monetam cupream, signo Cru-
 cis notatam; sustulit, & tradens eam Ge-
 novevæ, dixit: *hanc mei amore serva,*
semper e collo pendulam pro omni muliebrî
cultu gesta; aurum, & gemmas illis re-
linque, quæ Mundo serviunt. Tandem
 cum satis mandasset parentibus, ut cu-
 ram filiæ gererent, iter profecutus est.

S. Genoveva tunc forte annum æta-
 tis decimum quintum agebat, nam lit-
 teris de ea consignatum legimus, quod
 ab ea ætate bis tantummodo in septima-
 na cibum sumpserit, Die Dominica, &
 Die Jovis; nec quidquam aliud, quam
 panem hordeaceum, & fabas comede-
 bat; vinum nunquam, aut potum quo
 inebriari potuisset, gustavit. Non post
 multos dies, ex quo S. Germanus abie-
 rat, cum Mater, die quodam festo in Ec-
 clesiam ire volentem, retinere non pos-
 set, malam filiæ percussit; illico lumine
 orbata, annos duos cæca fuit. Tandem
 illarum rerum recordata, quæ S. Germa-
 nus vaticinatus fuerat, iussit filiam sibi
 ex puteo aquam afferre, & signum cru-
 cis super se formare; ubi S. Genoveva

Hist. Eccles. Tom. VI.

D

ocu-

Sæculum V. oculos matris lavit, tenue lumen rediit
A. C. 430. & postquam bis, terve eadem aqua de-
 terisit, clare omnia vidit. Hodieque pu-
 teus, cui magnam venerationem habent,
 peregrinantibus ostendunt.

§. XVII.

SS. Germanus, & Lupus Pelagianorum victores.

Const. V. 8. Sanctus Germanus, & S. Lupus hyber-
Germ. c. 22. no tempore navigatione suscepta,
vit. S. Lup. valida procella jactati sunt; cum vero
Sur. 29. S. Germanus aliquot olei guttas in No-
Jul. mine Trinitatis in mare effudisset, tran-
 quillitas reducta est. Ubi Britannia-
 oram tenuerunt, magna hominum mul-
 titudine excepti fuere, quippe eorum
 adventum maligni Spiritus prædixerant;
 hi deinde a viris Sanctis obsessis corpori-
 bus pulsati, egredientes fatebantur, a se
 tempestatem fuisse excitatam. Brevi tem-
 pore viri Sancti Britanniam sua Doctrina,
 & fama impleverunt; non in Ecclesiis
 modo, sed & in campis, & viis publicis
 prædicabant, quod populi multitudinem
 ædes non caperent. Ubique Catholici
 confirmabantur, & convertebantur Hæ-
 retici. Virorum istorum omnis habitus,
 pietas, Doctrina, miracula veros Apo-
 stolos referebant. Pelagiani primum la-
 tebras quærere, tandem pudorem non fe-
 rentes, quod suo se silentio damnarent,

ad

ad colloquium convenerunt. Magno co-
 mitatu, & splendidis vestibibus emicantes,
 ut opulentiam jactarent, adfuere. In-
 gens fuit concursus populi, ad spectacu-
 lum congregati. SS. Episcopis permit-
 tentibus, primo Hæretici sua sensa ex-
 posuere; at postquam diu perorassent,
 ipsi magna eloquentia, quam Scriptura-
 rum Auctoritate fulciebant, ad omnia re-
 sponderunt, ita ut Pelagiani, rationum
 pondere pressi, non haberent, quod repo-
 nerent. Circumstans populus ægre con-
 tineri potuit, ut manibus temperaret;
 at tamen animi sensus clamoribus indi-
 cabat; Tum vir, tribunitiæ Dignitatis,
 cum uxore sua accedens, SS. Episcopis
 filiam suam decennem, & cœcam exhibi-
 buit; dixerunt; Pelagianorum potius
 opem exposceret, at illi parentum pre-
 cibus suas junxerunt, ut SS. Episcopi mi-
 fellam sanare vellent. Simul breviter ora-
 runt, tum S. Germanus, invocata S. Tri-
 nitate, detractas e collo suo pendentes
 Reliquias coram omnibus puellæ oculis
 imposuit, quæ illico lumen recepit. Exul-
 tant Parentes, obstupescit populus, & ab
 hac die nemo ultra SS. Episcoporum Do-
 ctrinæ obloqui ausus.

Omnes deinde ad Sepulchrum S. Al-
 bani Martyris, in Britannia longe celeberrimi,
 accedentes, Gratias Deo egerunt.
 S. Germanus tumbam aperiri jussit, om-
 nium

Sæculum V.
 A. C. 430.

c. 24.

c. 25.
 L. XVIII.
 Sup. §. 19.

Sæculum V.
A. C. 430. nium Apostolorum, multorum Martyrum Reliquias, quas in diversis Provinciis collegerat, immisit; tunc ex ipso loco pulverem, S. Albani sanguine tinctum, accepit, & secum abstulit. Et ubi ad sua reversus est, in ejusdem honorem Eccle-

Hist. Episc. siam in Civitate Antissiodorensi extruxit, *Antiss. pag.* in qua has Reliquias deposuit.
416.

§. XVIII.

Saxonum Victores.

Const. Lib. I. Saxones, & Picti bellum Britannis infe-
c. 28. Beda rebant. Picti erant Barbari in Insu-
1. hist. c. 14. læ parte habitantes, quæ ad Septentrio-
15. nem posita est, ita dicti, quod variis coloribus corpora pingerent. Saxones erant Germaniæ populi, qui a Britannis vocati, ut ipsis adversus Pictos opem ferrent, posteriori tempore fœdera cum iis ipsis, contra quos advenerant, inierunt, ut in Britannia Sedes stabilirent, quod tandem post annos ferme viginti quinque obtinuerunt. Hostium numero territi Britanni auxilium a SS. Episcopis petiere. Tempus erat quadragesimale, & multorum, SS. virorum prædicationibus fidem edocti, baptizari voluerunt; itaque major pars exercitus ad Festum Paschale aperto campo, in templo ramentis constructo, baptizata. Peractis festis, Gratia, quam receperant, roborati, & auxilium Dei spe forti exspectantes, in hostes ituri, itineri

se accinxerunt. Ducem se præbuit S. Germanus, & illius artis, quam juvenis quondam exercuerat, non immemor, misit, qui locorum situm explorarent; tum suos in valle, quam natura munierat, collocat, qua inimicis transeundum erat, qui imparatos invadere sperabant. S. Germanus suos monuit, ut omnes eandem vocem, quam ipse præiret, conclamarent; & cum ter clamasset: *Alleluja!* universus exercitus repetiit eundem clamorem, qui, ab imminentibus montium jugis milies percussus, horribili fragore hostium animos tam subito metu perculit, ut abjectis armis, & laxatis ordinibus, ipsa etiam impedimenta, hostibus diripienda sine custode, relinquerent. Non pauci, fluminis vadum tentantes, fluctibus hausti sunt. Ita SS. Episcopi, Britannia a Pelagianorum hæresi, & Saxonum Tyrannide, liberata, in Galliam ad sua reverti sunt. S. Coelestinus Papa, ut Religionem in hac Insula magis, magisque stabiliret, illuc secundo misit Diaconum Palladium, quem Scotis Episcopum ordinaverat; primus omnium is fuit ad hanc Gentem missus Episcopus, quæ hactenus extrema barbarie horruerat. S. Hieronymus litteris consignavit, inter hos populos nullas conjugii leges fuisse, atque comestione carnis humanæ ita delectatos, ut mammas faminarum, si quas in loco remoto, quo

Sæculum V.
A.C. 430.

*Prosp. 1:
cont. coll.
c. 4.*

*Hier. ep. 83.
ad ocean. &
2. in Jo.
vin. c.*

D 3

auxi-

Sæculum V. auxiliari misellis nemo posset, deprehen-
 A. C. 430. dissent, aliasque partes cœteris magis
 carnosas, amputarent. S. Palladius in
 Scotiam Episcopus missus est, cum Bas-
 fus, & Antiochus Consulatum gererent,
 inid est, cum annus a reparata Salute 431.
 Prosp. Chron. volveretur.

§. XIX.

Epistola Joannis Antiocheni ad Nestorium.

Sanctus Cyrillus acceptis per Diaconum
 Possidonium S. Cœlestini Papæ episto-
 lis, easdem, ad quos pertinebant, submi-
 sit. Suas etiam junxit illis, quæ ad Jo-
 annem Antiochenum, & Juvenalem Je-
 rosolymitanum directæ erant. Juvenalis
 ante tres, quatuorve annos Prayli succes-
 ferat. Joannem hortatur, ut, quid facere
 vellet, statuatur, aperiens, apud se constitu-
 tum, Papæ sententiam sequi, & Episcopo-
 rum Occidentis, ut eorum communio-
 nem servaret. Ad Juvenalem dicit: Im-
 peratori scribendum, Religionis Præsi-
 dium susciperet, & Ecclesiam hoc Pseu-
 do-Pastore liberaret. Utrique indicat,
 nihil a se intentatum jam esse, quo Ne-
 storius ad meliora reduci potuisset.

Joannes Antiochenus in paucis erat
 amicus Nestorii, qui inter suos Clericos
 delectus ad Episcopatum fuerat. Itaque
 cum S. Cyrilli epistolam accepisset, ad
 eum scripsit, mittens ejusdem, & S. Cœ-
 lestini

lestini Papæ exempla adjuncta. Hortor, Sæculum V. A.C. 430.
 inquit: *bos eo animo legas, ut legendo non turberis, cum ob ejusmodi impetus sæpe contentiones, & noxia obstinatio nascantur.* I. p. Conc. Eph. c. 25.
 Sed etiam, *prosequitur: ne hanc causam spernas, ea enim est Dæmonis astutia, ut superbos in præcipitium impellat, unde non amplius eluctari possunt. Has epistolas animo collecto legas, ad hoc examen voca amicorum tuorum aliquos, quibus libertatem facias, ut tibi, quæ utilia sunt magis, quam quæ placent, suggerant. Quamvis terminus decem dierum, in epistola Sanctissimi Episcopi Cælestini præfixus, sit brevissimus, tamen nihil obstat, quin possis hanc rem una die, imo paucis horis conficere. Nam quid facilius, quam, dum de Incarnatione Domini nostri sermo est, voce congrua uti, a multis Patrum usitata, & quæ vere nativitatem ejus ex Virgine exprimat? hanc vocem tanquam periculosam rejicere non debes, nec credere, dedecori tibi fore, si animum mutes. Si idem tibi sensus est, qui Patribus, & Ecclesiæ Doctoribus, ut ex viris mihi, tibi que communi amicitia junctis, audivi, cur sanam tuam Doctrinam palam edicere reformides? præsertim postquam tantæ turbæ tui causa exortæ? nam scias jam hanc quæstionem prope nos, & procul a nobis agitari, tota commota est Ecclesia, quotidie Fideles, & ubique ob unam vocem rixantur. Hæc cla-*

Joannes Antiochenus ad Nestorium.

Sæculum V.
A.C. 430.

re e re ipsa perspicies. Occidens, Ægyptus, & forte etiam Macedonia unionem, quam Deus Ecclesiæ suæ post tot Episcoporum, præcipue Magni Acacii labores concessit, dissolvere statuerunt. Hic loquitur de Acacio Bereensi, & Ecclesiæ unione, quæ Schismati Antiocheno, sub Episcopo Alexandro, & S. Innocentio Papa finem imposuit.

Sup. XXIII
S. 7.

Tum Joannes fortiter instat, ut Nestorius vocem: *Mater Dei*, THEOTOCOS, adhibeat, quia nullus Doctorum Ecclesiæ hanc vocem rejecisset, & multi eam usurpassent, quin a cæteris, qui abstinebant, reprehenderentur. Probat, hujus vocis: *Mater Dei*, significationem damnari non posse, nisi quis in errores noxios labi velit; inde enim contra manifestam Scripturæ auctoritatem sequi, non Deum fuisse incarnatum, & formam Servi accipiendo exinanitum. Subjungit: *si ante has litteras multi vehementer nobis erant infesti, quid modo facient, tanta auctoritate roborati? Hæc tibi scribo, non solus, sed consilio adjutus multorum Episcoporum, amicorum tuorum, qui præsentibus erant, cum funestæ illæ litteræ mihi redderentur, videlicet Archelaus, Apringius, Theodoretus, Heliades, Meletius, & Macarius, nuper in Episcopum Laodicenum ordinatus. Solius istius ultimi Sedem designat, quia cæteri Nestorio aliunde erant*
noti.

noti. Joannes Antiochenus simul ad Co-
 mitem Irenæum, utriusque amicū, at-
 que Episcopus Museum, & Helladium
 litteras dedit.

Sæculum V.
 A. C. 430.

§. XX.

Responsum Nestorii.

Nestorius, omnibus his litteris perlectis,
 Joanni comiter respondit, sed re ipsa
 contumax in errore permansit. *Credi-*
dissim, inquit: nulli calumniarum generi
me minus obnoxium, quam quod in fide er-
rarem, me, inquam, qui usque in hanc diem
contra omnes Hæreses fortiter decertavi!
 Et inferius: *inveni hanc Ecclesiam divi-*
sam; aliqui S. Virginem Matrem Dei tan-
tum, THEOTOCOS, appellabant, alii Matrem
hominis tantum, ANTHROPOTOCOS; ut
utramque partem conciliarem, vocavi Ma-
trem Christi CHRISTOTOCOS, quod Nomen
clare unum, & alterum, Deum, & Homi-
nem significat. Quiesce igitur hac super
causa & persuasum tibi habe, eandem mihi
semper in vera fide constare sententiam, si
nos in Concilio, quod congregandum spera-
mus, viderimus, omnia sine scandalo, &
in charitate componemus. Nemo minus
te ipso Ægyptii temeritatem miretur, cu-
jus tot tibi specimina sunt. Brevi, Deo
dante, quæ hucusque feci, omnibus proba-
buntur. Hactenus Nestorii responsio.

Synodic.
 Baluz. al.
 coll. Chr.
 Lup. t. 3.

Sæculum V.
A.C. 430.

§. XXI.

*Ultima S. Cyrilli ad Nestorium
epistola.*

1. p. Conc.
Eph. c. 26.

Interea S. Cyrillus, ut erat ipsi a Papa mandatum, Alexandriae Concilium convocavit, forte illud, quod singulis annis mense Octobri agi solebat, omnibus Ægyptiacæ Provinciæ Episcopis convenientibus. Hujus igitur Concilii nomine ad Nestorium scripsit epistolam Synodalem, quæ tertia, & ultima esset admonitio; indicat, nisi intra tempus a Papa definitum, nempe decem dies, postquam hanc epistolam accepisset, errores suos rejiciat, nolle Episcopos ultra cum ipso communicare, nec pro Episcopo habituros, sed ex eo tempore cum omnibus Clericis, & Laicis, ab ipso depositis, seu excommunicatis, communicaturos. *Cæterum, inquit: non sufficiet, si Symbolum Nicænum professus fueris, nam illa verba detorquendi artem calles, sed scripto, & cum juramento confitendum tibi erit, quod impia tua dogmata anathematizes, teque imposteriorum crediturum, & docturum, quod nos omnes, non solum autem nos, sed omnes Episcopi Occidentis, & Orientis, & omnes illi, qui pascunt populos, credimus. Quippe S. Concilium Romanum, & nos omnes agnovimus, epistolas, tibi per Ecclesiam Alexandrinam missas, orthodoxas esse, & ab errore immunes.*

Epistola

Sæculum V.
A. C. 430.

Epistola Synodalis post hæc professio-
nem fidei continet. Primo positum est
Symbolum Nicænum, deinde longa, &
accurata Mysterii Incarnationis explica-
tio, illis consentanea, quæ S. Cyrillus
ante in aliis Epistolis dixerat. Ad præ-
cipuas Nestorii objectiones respondet,
& argumentum ab Eucharistia format
in hæc verba: *Mortem Jesu Christi an-
nuntiamus, atque Resurrectionem, & A-
scensionem ejus confitemur, dum in Eccle-
siis Sacrificium incruentum celebramus.*
*Ita Eulogiis Mysticis appropinquamus, &
sanctificamur, dum sacræ carnis, & pre-
tiosi sanguinis, Salvatoris nostri JESU
Christi, participes sumus; & non recipi-
mus eam, tanquam carnem vulgarem, hoc
Deus prohibeat! neque tanquam carnem
hominis sanctificati, & unione Dignita-
tis Verbo conjuncti, aut in qua Divini-
tas habitaverit, sed tanquam carnem vere
vivificantem, & Verbo propriam.* Nam
Verbum, quod, sua natura, vita est,
tanquam Deus, dum cum carne factum
est res una, eandem vivificantem reddi-
dit; alias quomodo caro hominis sua
natura vivificans esse posset. (*) Hæc
Epi-

n. 7.

de. 111111

.1. 111111

(*) Hæc iterum tam clara, & tam parum præ-
sentia tantum symbolica Christi in Eucharistia
convenientia, ut nihil addere necesse sit. Cæ-
terum si quis cuicumque extra Ecclesiam Roma-
nam

Sæculum V. Epistola appositis duodecim Anathematismis, qui totam rei substantiam complectuntur, clauditur in hunc modum:
A. C. 430.

§. XXII.

S. Cyrilli Anathemata duodecim.

1. Si quis non confiteatur, EMANUEL vere Deum esse, & ideo Sanctam Virginem, Dei Matrem, quia secundum carnem genuit Verbum Dei, Carnem factum. Anathema sit!

2. Si quis non confiteatur, Verbum, quod a Deo Patre procedit, unitum esse Carni per Hypostasim, & cum Carne sua unicum constituere Christum, qui simul Deus est, & homo. Anathema sit!

3. Si quis post unionem dividat Hypostasim unius Christi, & solummodo connexionem Dignitatis, Auctoritatis, aut Potentiæ, non vero unione reali conjungat. Anathema sit!

4. Si quis duabus Personis, aut duabus Hypostasibus applicet ea, quæ Apostoli, &

nam posito, & neganti, Jesu Christi Verba: *Hoc est Corpus meum*: in sensu proprio esse accipienda, respondeat retorquendo, ergo etiam Verba S. Joannis: *Et Verbum Caro factum est*, non in sensu proprio, sed in sensu Nestorii, vel cujusdam alterius circa Incarnationem errantis Hæretici, esse intelligenda, Retorsionem absque Ecclesiæ Romanæ testimonio ex sola Sacra Scriptura solvere in æternum non poterit.

Matth. 26.

Joan. I.

Et Evangelistæ referunt, tanquam de *JESU* Sæculum V.
Christo vel a Sanctis vel a semetipso A. C. 430.
 dicta, & aliqua tribuat homini, separa-
 tim a Verbo Dei spectato, & rursus ali-
 qua, tanquam Deo digna, soli Verbo, &
 Deo Patre procedenti. *Anathema sit!*

5. Si quis dicere audeat, *JESUM* Chri-
 stum hominem esse, qui Deum portat, cum
 dicere deberet, esse vere Deum, tanquam
 unicum, & sua natura Filium, quia Ver-
 bum Caro factum est, & sicut nos car-
 nem, & sanguinem participavit. *Ana-
 thema sit!*

6. Si quis audeat dicere, quod Ver-
 bum, a Deo Patre procedens, sit Deus, aut
 Dominus *JESU* Christi, cum confiteri de-
 beret, eundem esse simul Deum, & homi-
 nem, quia Verbum Caro factum est. *Ana-
 thema sit!*

7. Si quis dicat, *JESUM*, tanquam
 Hominem, fuisse a Verbo Dei possessum,
 & gloria unicus Filii vestitum, tanquam a
 Filio distinctum. *Anathema sit!*

8. Si quis dicere audeat, Hominem,
 a Verbo consumptum, debere adorari, glo-
 rificari, & Deum cum ipso vocari, quasi
 unus esset in altero, nam si semper vox:
CUM IPSO, addatur, talis Idea nasci-
 tur; cum deberet honorare *EMANUEL*
 una sola adoratione, & eidem unam solam
 Glorificationem reddere, quia Verbum Ca-
 ro factum est. *Anathema sit!*

9. Si

Sæculum V.
A. C. 430.

9. Si quis dicat, Dominum nostrum IESUM Christum glorificatum fuisse per Spiritum Sanctum, ac si a Spiritu S. Potentiam, sibi alienam accepisset, ut contra Spiritus immundos ageret, & miracula in hominibus operaretur, cum dicere deberet, Spiritum, per quem miracula operabatur, sibi proprium fuisse. *Anathema sit!*

10. S. Scriptura dicit, IESUM Christum factum fuisse Pontificem, & Fidei nostræ Apostolum, seque ipsum Deo Patri in odorem suavitatis obtulisse. Ergo si quis dicat, Pontificem nostrum, & Apostolum nostrum non esse Verbum Dei ipsummet, postquam Caro factum est, & sicut nos, Homo, sed hominem ex muliere natum, & a Verbo alium; aut si quis dicat, quod Sacrificium obtulerit pro se ipso, cum dicere deberet, quod solummodo pro nobis obtulerit; ipsum enim non oportebat pro se ipso Sacrificium offerre, cum peccatum non novisset. *Anathema sit.*

11. Si quis non confiteatur, Carnem Domini esse vivificantem, & Verbo, a Deo Patre procedenti, propriam, sed alteri attribuat, qui ei secundum Dignitatem conjunctus sit, & in quo Divinitas solummodo habitare dicatur, cum dicere deberet, esse vivificantem, quia propria est

est Verbo, quod omnia vivificandi virtutem habet. *Anathema sit!*

Sæculum V.
A. C. 430.

12. Si quis non confiteatur, Verbum Dei passum fuisse secundum carnem, crucifixum secundum carnem, & primogenitum inter mortuos, quia vita est, & tanquam Deus vivificans. *Anathema sit!*

Hæc sunt celeberrima S. Cyrilli duodecim Anathemata contra omnes propositiones hæreticas, quas Nestorius protulerat. Epistola Synodalis, cui subjuncta sunt, data legitur 30. Nov. sed hæc dies potius illa fuisse creditur, qua Constantinopolim allata fuit. Junctæ erant duæ aliæ Epistolæ, una ad Clerum, & populum Constantinopolitanum, altera ad Monasteriorum in ea Civitate Abbates; in iis S. Cyrillus scribit, se extremam necessitatem expectasse, antequam ad gravissimum excommunicationis remedium mentem adjiceret; hortaturque, ut in fide firmi persisterent, & libere cum iis communicarent, quos Nestorius excommunicaverat. Ad has Epistolas ferendas quatuor Episcopi Ægyptii, Theopemptus, Daniel, Potamon, & Macarius delecti; iidem Epistolam S. Cœlestini Papæ ad Nestorium detulerunt.

Not. Bal.
p. 422.

Conc. Ephes.
v. 584.

§. XXIII.

Sæculum V.
A. C. 430.

§. XXIII.

Concilium Ephesinum convocatur.

q. p. Conc.
Eph. c. 30.
Evagr. I.
hist. c. 7.

1. part. Conc.
Ephes. c. 32.

Antequam hi Legati Constantinopolim pervenissent, Theodosius convocationem Concilii œcumenici mandavit, cum ambæ partes id deposcerent. Catholici Concilium petebant, quod ex Libello supplici Basilii, & Monachorum, quos Nestorius male habuerat, apparet; Nestorius quoque petebat, quod speraret, Potestatum Sæcularium favore, & Orientalium nixus præsidio vincere, & efficere, ut S. Cyrillus opera Cheremonis, accusatoris ejus, aliorumque calumniatorum causa caderet. Epistola convocationis Nomine amborum Imperatorum juxta formam consuetam ad Metropolitanas uniuscujusque Provinciæ directæ est. Ea, quæ ad nostra usque tempora asservata, ad S. Cyrillum data est, & summam hæc habet: *Ob turbas in Ecclesia exortas omnino necessarium judicavimus, ut totius Mundi Episcopos convocaremus, quantumvis abhorruerimus, ut iis tantam defatigationem injungeremus. Igitur pietas tua ita omnia disponat, ut postquam proximum Festum Paschæ præterierit, ad Diem Pentecostes Ephesum se conferat, & secum Episcopos, quotquot expedire judicaverit, adducat, ita ut numerus sufficiens remaneat, regendæ Provinciæ, &*
fre

frequentissimi in Concilio adsint. Nemo Sæculum V.
A. C. 430.
interea quidquam innovet, donec Conci-
lium fuerit congregatum. Nullatenus
dubitamus, omnes Episcopos prompte ven-
turos, si quis absit, nulla ei coram Deo,
& coram nobis excusatio erit. Datum
Constantinopoli, decimo tertio Calendas
Dec. Theodosio decimo tertio, & Valen-
tiniano tertio Consulibus, id est, 19. Nov.
anno 430. Ad celebrandam Synodum Sacra per
Joan. Conc.
Ephes. p. 721
delecta est Civitas Ephesina, omnibus
rebus ad vitæ commoditatem instructis-
sima, & ad quam facilis esset terra, mari-
que accessus.

Præter Epistolam Circularem alia spe-
ciatim ad S. Cyrillum data, qua Theo-
dosius sanctum Virum accusat, quod tur-
barum in Ecclesia auctor esset; queritur
etiam, quod diversas scripsisset Epistolas,
unam ad se, & Conjugem Eudoxiam, al-
teram ad sororem suam Pulcheriam, qua-
si vero divisa esset Familia Cæsarea. Ve-
niam tamen concedit, & hortatur, ut in
Synodo ad reducendam Ecclesiæ tran-
quillitatem, quantum posset, collaboret.
Ex hac Epistola cognoscitur, Theodosii
animum in S. Cyrillum præjudicio la-
borasse.

§. XXIV.

Ultima S. Augustini Opera.

Sanctus Augustinus nominatim ad Sy-
nodum vocatus est ob præcellentem

Hist. Eccles. Tom. VI.

E. de

Sæculum V. de eo opinionem; quæ enim alia causa
A. C. 430. sit, cur ipsum Cæsar inter innumeros E-

piscopos secerneret? Quidam Imperato-
 ris servus, nomine Ebagnius, Epistolam
 detulit, sed cum Carthaginem circa Fe-
 sta Paschalia anni sequentis 431. demum
 pervenisset, comperit, S. Augustinum e

Liberat.

Breviar. c. 5.

vita migrasse, & Constantinopolim re-
 diit cum litteris Capreoli Episcopi ad
 Imperatorem, quibus viri obitum signi-
 ficabat. Ultimus S. Augustini labor lit-
 terarius fuit secunda ad Julianum re-
 sponso, quam imperfectam reliquit; Ju-
 lianus quatuor libros contra primum li-
 brum S. Augustini de Nuptiis, & Con-
 cupiscentia scripserat, at cum vidisset
 etiam secundum, octo libros, ut respon-
 deret, composuit, eosque Floro, Episco-
 po Pelagiano, eorum ex numero, qui se-
 cum Constantinopolim confugerant, in-
 scripsit. Julianus nesciebat, S. Augusti-
 num sex libros composuisse, quibus qua-
 tuor ejus primis respondebat, nec etiam
 sciebat, si ipsi credimus, S. Augustinum
 hos quatuor libros vidisse; & quidem
 ignorare hæc poterat, quia illo tempore
 in Cilicia versabatur. S. Augustinus, a-
 liis laboribus obrutus, ægre adduci po-
 terat, ut responderet his octo libris, qui
 injuriis, & sermonibus ambiguis scate-
 bant. Nihilominus S. Aypio, urgere
 non cessanti, cessit, & scripsit; quippe
 etiam

Sæculum V.
A. C. 430.

etiam timebat, ne homines rudes hanc Juliani responsionem legerent, & quam futillis sit, non perspicerent. Igitur S. Augustinus huic labori usque ad ultimos vitæ dies incubuit; sex libros concinnavit, qui sex primis ex illis octo Juliani opponuntur. Primo ponit Juliani verba, tum ab articulo ad articulum respondet. Quia Julianus vix quidquam aliud afferebat, quam quod in primo suo opere dixerat, S. Augustinus quoque in his libris sæpe ea, quæ dixerat alibi, repetere cogitur. Nihilominus multa inveniuntur, quæ maximi ponderis sunt, fortius expressa; rei veritas magis explicatur, & plena lux affunditur. Ultimis vitæ annis, & postea quam Retractationes scripsisset, compendium præceptorum moralium ex S. Scriptura extraxit, quod speculum appellavit, quia Fideles, id legentes, statum animæ suæ, & in virtutibus progressum conspiciere possunt. Nihil aliud, quam quod ad formandos mores facit, inseruit, & præcepta, directe, atque simpliciter sine figura proposita, affert. Hic S. Augustinus non usus est versione septuaginta Interpretum, ut solebat, sed versione S. Hieronymi ex Hebraico, quod esset clarior. Initium ducit a Legibus, quæ post Decalogum in Exodo traduntur, tum præcepta moralia ex toto antiquo Testamento excerp-

E 2

pic

Sæculum V.
A. C. 430:

pit, nec illos libros omittit, quos Ecclesia Canonicos tenet, etiamsi in canone Hebræorum non inveniuntur. In extræctis novi Testamenti primo ponit Sermonem Christi in monte, eaque usque ad Apocalypsin continuat. Cum inter tot Scripturæ textus, aliqui occurrant, qui sibi contrarii videntur, animus erat, eos in quæstionibus explicare, quas deinde separatim ederet, sed propositum exequi non potuit.

§. XXV.

Miser Africæ Status.

Possid. c. 28.

Interea Africa a Vandalis extrema patiebatur, quæ calamitas ultimam S. Augustini vitæ partem amarissimam reddidit; ita enim loquitur Possidius Episcopus Calamensis, qui omnia suis oculis vidit, & subjungit: *Videbat Vir sanctus, vastatas urbes, & domos agrestium dirutas, incolas aut occisos, aut profugos; Ecclesias Sacerdotibus, & Ministris destitutas, Virgines sacras, virosque Religiosos in diversa sparsos. Aliqui tormentis succubuerant, alii gladio perierant, alii in dura captivitate, postquam integritatem corporis, spiritus, fideique amisissent, inimicis barbaris serviebant. Videbat Hymnos, & Laudes Dei cessare in Ecclesiis, quas in pluribus locis flammæ consumpservant; Sacrificia solemnia Deo debita, non amplius*

amplius offerri in locis congruis, nimirum, cum deessent Ecclesiæ, in domibus, aut aliis locis profanis celebrari; Sacramenta non peti, nec facile inveniri, qui petentibus conferret; aufugientes in sylvas, in montes, in cavernas, & rupes, aut in munimenta capi, & perimi, aut fame emori, omnibus vitæ necessariis privatos; Episcopos, & Clericos, qui Dei Gratia in manus hostium non essent lapsi, vel comprehensi rursus fugissent, rebus omnibus spoliatos, ad extremam mendicitatem reductos; ita ut omnibus omnia, quibus necessario indigerent, suppeditare, impossibile esset; ex tanto Ecclesiarum Africæ numero vix tres, Carthaginem, Hipponem, & Cirtbam superesse, quæ oppressæ non essent, & quorum Civitates subsisterent.

Inter hæc pericula S. Augustinum Honoratus Episcopus Thiavenus consuluit, an Episcopis, vel Clericis, quando Barbari imminerent, fugiendum esset. Ei S. Augustinus primo Epistolam eandem misit, quam hac super quæstione ad Episcopum, cui Nomen Quodvult-deus, dederat; hæc non superest. Sed Honoratus non acquievit, allegans illud Jesu Christi: *Si vos persecuti fuerint in una Civitate, fugite in aliam*; cui argumento alius Episcopus addebat: *Si Dominus nos fugere jussit tempore persecutionum,*

Sæculum V.
A. C. 430.

l. 30.

ep. 228.

Matth. 10. 23

E 3

tionum,

Sæculum V. *tionum, in quibus Martyrii palmam adi-*
 A.C. 430. *pisci possumus, multo magis id intelligen-*
dum de tempore, quo Barbari nos inva-
dunt, quando sterilis est passio? Respon-
 ep. 228. *dit S. Augustinus, scripta proluxa Episto-*
 n. 6. *la, qua Regulas tradit, quid in ejusmo-*
 Joan. 10. 12. *di casu faciendum. Adductis Jesu Chri-*
sti verbis opponit illa; mercenarium
 n. 2. *fugere, si videat lupum venientem; &*
subjungit; ut ambo textus concilientur,
dicendum, si periculum utrique parti
commune sit, Pastores, & Ministros Ec-
clesiæ gregem deserere non posse; Pa-
storum Ministerium semper esse necessa-
rium, præsertim tempore afflictionis,
quo oves solatio, & confirmatione indi-
gent. Sæpe pericula instantia omnis
conditionis homines compellunt, ut ad
Ecclesiam recurrant, Baptismum, recon-
ciliationem, aut saltem pœnitentiam pe-
tentes; tunc vero, si Sacerdotes desint,
quam infelices sunt, qui migrant ex hoc
Mundo, antequam regenerentur, aut ab-
solvantur? quam terribile iudicium pa-
 n. 7. *storibus fugientibus a grege, ubi pugnan-*
dum fuisset, erit sustinendum? () Hæc*
 mala

(*) Hic habemus Testimonium usus absolu-
 tionis Sacramentalis! non enim Sanctus Pater,
 sine ea migrantes e vita, infelices proclamaret,
 si de reconciliatione externa, & aliqua Ecclesiæ
 Cæremonia sermo esset.

mala, quia spiritualia, magis timenda, Sæculum V.
A. C. 430.
quam temporalia, magis quam mors ipsa,
& tormenta omnia. Prima Pastoris cura sit, gregi suo necessaria præbere alimenta; nec mala certa admittat, ut dubia devitet.

#. 9.

Si persecutores ipsum Pastorem querant interficere, & adsint Ministri alii, qui gregi pascendo sufficiant, in tali casu fugiendum est, quod S. Paulus Damasci, n. 2. n. 6.
& S. Athanasius fecerunt. Si omnes grex fugiat, Pastor sequatur, cum solius gregis amore remanere teneatur. Tunc quoque si grex non supersit, potest recedere, quod quibusdam Episcopis in Hispania contigerat, quorum populi interempti, in urbibus obsessis consumpti, dispersi, aut in captivitatem abducti.

#. 10.

Clericorum aliqui etiam se ipsos bono Ecclesiæ servent, si alii interim gregi pro absentibus invigilent. Sed non facile plus ipsis Laicis vitæ suæ timeant, nec persuasum sibi habeant, se aliis Clericis esse magis necessarios, quia vel vecordia est, vel præsumptio. Si omnes remanere cupiant, dum aliis magis consultum videtur, ut pars Clericorum fugiat, res sorti decidenda permittatur. Si vero timor sit, ne, si omnes Clerici manent, nimia fiducia Laicis fieret, eos mo-

#. 11.

neant, solum ipsorum causa sese periculo

#. 12.

#. 13.

Sæculum V. exponere. Ita S. Augustinus Confratres
A.C. 430. suos confirmabat.

§. XXVI.

S. Augustini obitus.

Vandali Hipponem obsidere festinarunt, eo quod Comes Bonifacius, qui tunc contra eos bellabat, se illuc cum Gothis, Romanorum fœderatis, recepisset. Quatuordecim ferme menses obsidio tenuit, urbique a Vandalis omnis commectus, qui a mari advehi posset, interclusus. Possidius, pluresque alii Episcopi vicini, illuc confugerant, iisque quadam die mensæ assidentibus, S. Augustinus dixit: *Scitote, quod ego presentis calamitatis tempore Deum orem, ut hanc urbem ab hostibus, eam circumdantibus, liberet, aut si divinæ Providentiæ aliud visum, servis suis robur, quæ ipsi sunt placita, fortiter tolerandi tribuat, aut certe me ex hac vita avocet.* Exinde omnes cum eo eandem ad Deum orationem fundebant. Ipse integra sui ingenii vi, atque animi constantia usque ad extremum morbum in sua Ecclesia prædicavit.

c. 31.

Tandem tertio obsidionis mense febrili correptus, id, quod ad amicos dicere solebat, opere explevit, neminem post acceptum baptismum sine pœnitentia debere ex hac vita decedere; etiamsi
 Chri-

Christianorum piissimi, etiamsi Episcopi sint. Ergo Psalmos Pœnitentiæ conscribi iussit; qui numero pauci sunt, ait Possidius; verosimiliter iidem septem Psalmi pœnitentiales sunt, quos hodieque ita nominamus; chartam, hos Psalmos continentem, muro prope lectum affigi voluit, eosque inter continuas lacrymas legebat. Ne a tam pio exercitio averteretur, decem ante obitum dies, ab iis, qui cum ipso erant, petiit, ne quemquam in cubiculum ad se admitterent, nisi horis illis, quibus Medici ad eum visendum veniebant, aut quando cibus inferebatur; illi, quod optabat, fecerunt. Itaque omne reliquum tempus orationi dabat. Obiit sui omnino conscius, nec oculi antea fracti, nec obtusus auditus; præsentes erant amici, cum ipso orantes; annos ætatis numerabat septuaginta sex, & ferme quadraginta Clericus fuit. Dies obitus fuit quinto Calendas Sept. Theodosio decimo tertio, & Valentiniano tertio Consulibus, id est, anno 430. 28. Aug. quam diem Ecclesia etiamnum ipsius honori consecrat. In exequiis Sacrificium Deo, Episcopis præsentibus, oblatum. (*) Nullum condidit

Sæculum V.
A. C. 430.

S. Augustinus moritur.

(*) In Exequiis Sacrificium Deo, Episcopis præsentibus, oblatum. A ses Funerailles on offrit

Sæculum V. dit testamentum, cum esset ita pauper, ut non haberet, quod cuiquam relinqueret. Id vero semper magna cura aliis mandaverat, ut Bibliothecam, omnesque alios Ecclesiæ suæ libros diligentissime conservarent. Hæc particularia a Possidio, qui Viro sancto annos circiter quadraginta convixerat, didicimus.

Idem quoque S. Augustini miracula narrat. Scio, inquit: quod cum esset Presbyter, & deinde Episcopus, instantissime fuerit rogatus, ut pro Energumenis Deum deprecaretur; oravit cum lacrymis, & recesserunt Dæmones. Scio, quod, cum ipse ægotaret, & decumberet, aliquis ad eum venerit, ægotum adducens, & rogans, ut, impositis ei manibus, sanaret; dixit Vir sanctus: si mihi Dominium esset in morbos, me ipsum ante omnes alios sanarem. Alter respondit: dictum mihi fuit in somnio: Vade ad Episcopum Augustinum! huic ægroto manum

offrit à Dieu le Sacrifice, en Præsence des Evêques. tom.6. p.45. Diese Worte hat der deutsche Uebersetzer, auf seiner 375. Seite, und 292. Abschnitt, schlechtweg ausgelassen, damit sich seine Glaubensbrüder nicht stossen möchten, wenn sie sähen, wie alt der Gebrauch in der wahren Kirche sey, Seelenmessen zu lesen. Eine feine Art die Religion zu vertheidigen, welche seiner Kirche grosse Ehre machet! Heisset das nicht seine Leser betrügen?

num imponat, & sanabitur! fecit S. Au-
 gustinus sine dilatione, quod poscebatur,
 & ægrotus, sanitate recepta, domum abiit.

Idem Possidius Catalogum operum S. Au-
 gustini tam librorum, quam sermonum,
 & Epistolarum nobis reliquit, quæ nu-
 mero mille triginta sunt; & nihilomi-
 nus fatetur, non nulla suam effugisse in-
 dustriam. Aliqua enumerantur, quæ ad
 nos usque non pervenerunt.

§. XXVII.

S. Alexander Acemetum Fundator.

Sub id tempus Constantinopoli e vivis
 excessit S. Alexander, celeberrimus
 instituti Acemetum Fundator. In Asia
 minore, familia nobili natus, & Const-
 antinopoli litteris imbutus, inter Ministros
 in Palatio Imperatoris adlectus est. At
 brevi rerum mundanarum tœdium sub-
 iit, quod S. Scripturæ lectio non parum
 auxit. Abdicato munere, bonisque in
 pauperes sparsis, in Syriam venit, ubi
 vitam Monasticam sub Disciplina Abba-
 tis Eliæ, ejus fama attractus, amplexus
 est. Postquam ibi per annos quatuor
 fuisset moratus, ut Prophetam Eliam i-
 mitaretur, in desertum secessit, ibique
 annis septem perseveravit. Per illud
 tempus Rabbulam, vicinæ urbis Præfe-
 ctum, pluresque alios Gentiles conver-
 tit; hi Alexandrum in Episcopum sibi
 dari

vit. Boll. 15.
 Jan.

Sæculum V.
A. C. 430. dari cupiebant, cumque portas Civitatis custodirent, ne evaderet, ipse quosdam exoravit, ut se in sporta per murum dimitterent. Rabbula post suam conversionem, servis suis libertatem, Bona pauperibus donavit; ipse in solitudinem secedens, vitam Anachoreticam duxit. Post hæc inde protractus, in Episcopum Edessæ, quæ erat Mesopotamiæ Metropolis, ordinatus est. Uxor ejus sua ex parte Deo se consecravit, & ædificato Monasterio, ibi seipsam, filias quoque, & ancillas includens, reliquos vitæ dies sancte transegit.

Alexander ab illa urbe, ubi Episcopus deposcebatur, fugiens, cum per biduum in deserto ambulasset, venit ad quemdam locum, quem sibi triginta latrones in receptaculum delegerant. Ipse a Deo precibus flagitavit, ut sibi eorum animas donaret; Dux illius cohortis primus conversus est, & exacto octiduo, postquam fuisset baptizatus, defunctus est vita. Cæteri quoque, baptizati, specum latronum in Monasterium mutarunt, seque Superiori, quem Alexander designavit, subjecerunt.

His relictis, Alexander Monasterium in Euphratis ripa condidit, Deumque per annos tres oravit, ut ibi Psalmodiæ nunquam interruptæ Auctor esse posset. Interim ejus Cœnobium numero ita excrevit,

vit, ut ad quatuor centum Monachi, e ^{Sæculum V.}
 diversis nationibus, Syris, illius Regio- ^{A.C. 430.}
 nis indigenis, Græcis, Latinis, Ægyptiis
 numerarentur; hos in plures Choros di-
 visit, qui sibi invicem succedentes conti-
 nuo officium Divinum celebrabant. Hoc
 ejusmodi usus exemplum primum habe-
 mus. Monachi S. Alexandri paupertate-
 tem rigide servabant, unica cuilibet erat
 tunica, nec copiosior, quam quæ singulis
 in diem sufficeret, annona; si quid super-
 erat, pauperibus dabatur, & nihil repo-
 nebatur in crastinum.

Annos viginti in hoc Monasterio pe-
 nes Euphratem moratus Alexander, sep-
 tuaginta ex suis Discipulis elegit, qui Gen-
 tibus fidem prædicarent; centum quin-
 quaginta alios assumpsit, qui se in eremum
 sequerentur, reliquos in Monasterio sub
 Trophimi Regimine reliquit. Alexander ^{Sup. XXI.}
 olim Antiochiæ fuerat, & magno zelo se- ^{§. 47.}
 se opposuerat, cum Porphyrius anno 404.
 intruderetur. Rediit in hac urbem post
 annos viginti, Theodosio Episcopo, co-
 mitantibus Magistrum Discipulis, sed
 cum Episcopi animum alii contra eum
 occupassent, ipso jubente, ejectus est.
 Verosimile est, quod Alexandrum Euchri- ^{Sup. XIX.}
 tarum, aut Massalianorum sectatorem ^{§. 25.}
 crediderit, quod preces ejus continuæ,
 vita vagabunda, & Regio, unde advenie-
 bat, suspectum fecerint. Clericus ali- ^{S. Alexan-}
 quis, ^{der,}

Sæculum V.
A. C. 430. quis, cui nomen Malchus, quibusdam Lai-
cis comitantibus, & ab Episcopo iussus,
venit, ut Alexandrum expelleret, & viro
infixit alapam; Alexander, presso iracun-
diæ motu, nihil aliud dixit, quam illa Ev-

Joan. 18. angelii verba: *erat nomen servo Malchus.*

10. Populus, qui Alexandrum, tanquam Pro-
phetam venerabatur, ejus defensionem
suscepit, & Malchus fugere coactus. Ni-
hilominus Alexandro Antiochia exceden-
dum fuit, urbis Præfecti jussu, qui eum
Calcidem cum suis Discipulis relegavit.
Cum Mendici centones induisset, ad
quoddam Monasterium, quod Chrithen
dicebatur, venit, & valde miratus est,
quod ibi Psalmodiam perpetuam secun-
dum suum institutum inveniret; & judi-
cavit, quod res erat, hanc domum ab
aliquo Discipulorum suorum conditam.

Tandem relicta Syria, cum viginti
suorum Monachorum Constantinopolim
rediit, ibique Monasterium prope Ecclē-
siam S. Mennæ extruxit. Brevi tempo-
ris intervallo ferme trecenti Monachi
congregati ex diversis linguis, Græci, La-
tini, Syri, omnes Catholici, & quorum
multi in aliis Monasteriis jam fuerant ver-
sati. Hos in sex Choros divisit, qui Lau-
des Divinas alternatim, alii aliis succe-
dentes cantabant, ita ut in hoc Monaste-
rio diu noctuque, & horis singulis lau-
daretur Deus. Inde ipsis nomen: Ace-
metes,

metes, *Acoimetai*, quod græce vigilantes significat, seu homines, nunquam dormientes, quia semper una Communitatis illius pars vigilabat. Cum non laborarent, nec alia bona, quam libros suos, possiderent, omnes mirabantur, unde sustentari possent, atque inde suspicio in eos cadebat, esse Secta Massalianos. Alexander bis custodia traditus; cogere voverunt, ut Psalmodiam perpetuam interromperet: ejus Discipuli in illa, unde venerant, Monasteria dimissi, ipse libertati redditus, quod crederent, solum remansurum; at eadem die, qua e custodia exiit, Monachi ejus, ad Magistrum redeuntes, Psalmodiam restaurarunt. Cum ipsis Alexander ad ostia Ponti Euxini profectus, Monasterium fundavit, ibique circa annum 430. rebus humanis ereptus est.

Sæculum V.
A. C. 430.

*Nil ap. Vas
les. in Theod.
IV. c. II.*

§. XXVIII.

Altera Nestorii ad Papam Epistola.

Sub finem mensis Nov. anno 430. & post Concilii Ephesini convocationem, Nestorius ad S. Coelestinum Papam epistolam dedit in hæc verba: *Comperi, Venerabilem Cyrillum, Episcopum Alexandrinum, accusationibus, quæ nobis contra eum oblata, territum, quærevit modum, quo judicium S. Concilii quod ad accusationes contra ipsum discutiendas celebrabitur, declinet,*

*ap. Mercat.
Garn. p. 80.*

Sæculum V.
A.C. 430.

clinet, & verbis tricari, videlicet vocibus THEOTOCOS, & CHRISTOTOCOS, quarum unam admittit, & alteram rejicit, quamvis & hanc non nunquam admittat. Ego vero illis, qui volunt dicere Theotocos, non adversor, si modo in illo sensu non accipiant, quo Arius, & Apollinaris, & Naturas non confundant. At præferre non dubito vocem CHRISTOTOCOS, qua & Angeli, & Evangelistæ usi sunt. Nimirum textibus S. Scripturæ nitebatur, ubi, si de Nativitate in tempore Filii Dei sermo sit, JESUS, seu Christus vocatur. Tum subjungit: si consideremus duas Sectas sibi oppositas, quarum una utitur voce THEOTOCOS, nempe Secta Aarii, vel Apollinaris, altera solum voce: ANTHROPOTOCOS, nempe Secta Pauli Samosatani, quia prima Mariam dicit, tantum Matrem Dei, & secunda tantum Matrem hominis, an non prudentiæ est, viam tentare, qua hos, & illos ad saniora reducamus, si Nomen adhibeamus, quod utramque Naturam significat: hoc autem præstat Nomen: Mater Christi, CHRISTOTOCOS. Hæc ad Episcopum Alexandrinum perscripsi, ut ex epistolis, quas tibi mitto, cognosces. Cæterum placuit piissimo Imperatori Concilium œcumenicum indicere, quo aliæ causæ Ecclesiastica tractentur, nam quantum ad hanc litem, quæ de vocibus movetur, pertinet, non puto difficilem esse quæstionem. Conjice-
re

re licet, Nestorium hanc epistolam mi-
fisse unacum illa Imperatoris, qua Con-
cilium œcumenicum convocabatur.

Sæculum V.
A. C. 430.

§. XXIX.

Nestorii Sermones ultimi.

Interim, cum quatuor Episcopi, a Conci-
lio Alexandrino Legati, Constantino-
polim pervenissent, die Dominica in Eccle-
siam Cathedralē se contulerunt, tempo-
re, quo officium celebrabatur, toto Cle-
ro, & ferme omnibus, qui illustrissimi di-
cebantur, præsentibus. Hæc Dominica
erat dies trigesima Novembris ejusdem
anni 430. Nestorio epistolas S. Cyrilli, *Conc. Ephes.*
& S. Cœlestini tradiderunt; accepit ipse, *Act. x. p. 503.*
dicens, sequenti die in domum suam ad
se venirent; ipsis vero venientibus clau-
sas fores objecit, nec ullum dedit respon-
sum. Elapsis diebus sex, octavo Idus *ap. Merent;*
Dec. id est, sexta hujus mensis, quæ erat *Garn. Serm.*
dies Sabbati, Nestorius in Ecclesia Sermo-
nem pronuntiavit, qui Doctrinæ ejus *12. v. not.*
compendium dici possit. In S. Cyrillum *Baluz. pag.*
vehementissime invehitur, quem non *422.*
nominat, sed voce Ægyptii satis designat.
Ipsam ad certamen provocat, & incusat,
quod se sagittis aureis impetat; vult di-
cere, quod pecunia accusatores coemat;
sed hujus ipsius criminis Nestorius argue-
batur, memorat inimicitias inter Episco-
pos Alexandria, & Antiochenos, jam a *Libell. Basil.*
Hist. Eccles. Tom. VI. F *2. 4.*
supe-

Sæculum V. superioribus annis gliscentes, nempe contra Meletium, & Flavianum, & contra S. Chrysoptomum, ex eadem Ecclesia assumptum, ut fidem adstrueret, præsentem contentionem ex invidia duarum istarum Cathedrarum ortum trahere. Conqueritur, in iudicium se vocari, ob unam voculam: *Theotocos*. Quam concedere se simulat, sed additis malignis explanationibus. Negat se docere errores Pauli Samosatani, & Photini, quos refert, & sollicitè distinguit. Tandem, vocem *Chrysoptomocos* adhibendam, suadet, tanquam unicum tollendis erroribus remedium.

Alterum quoque sermonem dixit se *ap. Merc. Serm. 13.* quenti die, quæ erat Dominica, ubi clare eloquitur, Virginem esse Matrem Dei, & Matrem Hominis, at semper periculosum esse asserit, uti voce: *Theotocos*. His sermonibus satisfactum putabat duorum Conciliorum, Romani, & Alexandrini epistolis, quas Legati Ægyptii haud dubie in lucem ediderant. Cum vero nullo scripto magis premeretur Nestorius, quam duodecim S. Cyrilli anathematismis, ea, editis sua ex parte aliis duodecim anathematismis, oppugnare aggressus est.

Liberat. brevic. c. 4. Joannem Antiochenum quoque, accepto ultimæ epistolæ S. Cyrilli ad Nestorium exemplo, ejus duodecim Anathemata offenderunt; nam credebat, eum, cum

cum se voluisset opponere Nestorio, in alterum extremum incidisse, & in errorem Appollinaris lapsus. Igitur duobus suæ Provinciæ Episcopis, qui cæteris doctiores habebantur, Andreæ Samosateno, & Theodoretu Cyrensi mandavit, ut editis libris responderent. Hi morem gesserunt; Andreas librum scripsit nomine Orientalium, qui illum in quodam Concilio approbaverunt. Theodoretus scripto suum Nomen præfixit, quod acerbior calamo, quam Andreas, composuerat; id prius in Phœniciam, vicinasque Regiones vulgatum, Constantinopolim misit, unde illud Evoptius Episcopus Ptolemaide in Pentapoli S. Cyrillo submitit. Andreas, & Theodoretus ambo ante Concilium Ephesinum scripserunt.

§. XXX.

Theodoreti initia.

Theodoretus, in hac Controversia celeberrimus, natus erat Antiochiæ circa annum 387. nobilibus, opulentis, & piis Parentibus. Mater ejus devotissima, postquam annos tredecim in sterili vixisset conjugio, hunc filium per preces, celeberrimi Solitarii, Macedonii Critophagi obtinuit. Inde nomen ei Theodoretus, id est, a Deo datus, impositum. Sæpe infanti S. Petrus ex Galatia, & S. Aphraates Benedictionem impertiti sunt,

F 2

eumque

Sæculum V.
A.C. 430.*Cyrrill. præf.*
to. 4. p. 766.*Theod. Philoth. c. 3.*

Sæculum V. eumque Parentes, ut promiserant, Deo
 A.C 430. consecrarunt. Educatus est in Monaste-
 rio, tribus milliariis ab urbe Apamea, &
Sup. XVII. sexaginta quinque ab Antiochia distito;
 7. *Philot. c.* cum in hanc aliquoties veniret, ibi juve-
 8. c. 9. nis ordine Lectoratus insignitus est. Ami-
Ep. 81. No- citia singulari Nestorio, & Joanni, postea
mo. p. 954 Episcopo Antiocheno, junctus, Doctrinæ,
epist. 119. & eloquentiæ maxima laude floruit; tan-
p. 993. dem invitus ad Episcopatum circa annum
Philot. c. 12. 423. evectus est, cum eousque totum vi-
p. 832. tæ tempus in Monasterio exegisset; cœ-
 terum etiam Episcopus Monachum non
 exiit.

Cyrus Civitas, in qua Theodoretus
 Episcopus fuit, in illa Syriæ parte, quæ
 Euphratesiana dicebatur, sita erat. Hæc
 a Judæis e captivitate redeuntibus in ho-
 norem Regis Cyri ædificata jactabatur.
 Ipsa quidem urbs haud ampla; verum-
 tamen octingentas Parochias sibi subje-
 ctas numerabat. Theodoretus, mortuis
 parentibus, illico patrimonium elargitus,
 postea nec aliquam domum, nec prædia,
 & nequidem sepulchrum sibi acquisivit.
 Rursusque nec ipse, nec socii ejus unquam
 ab aliis vel vestem, vel panem accepe-
 runt. Nihil præter centones, quibus te-
 gebatur, possidens, nihilominus Ecclesiæ
 pecuniis publicas Porticus, & duos mag-
 nos pontes ædificavit, & Balnea repara-
 vit. Aquæductum quoque construi cu-
 ravit.

Philot. c. 17.
fin.

Procop. Lib.
II. de ædif.
just. c. II. ep.
113. fin. ep.
81.

ravit, ut aquæ abundantius in urbis Re-
giones diffunderentur, cum antea ad flu-
vium semper fuisset currendum. Impe-
ratrici Pulcheriæ libellum supplicem tra-
didit, rogans, ut hanc Provinciam, impo-
sitis tributis obrutam, vellet adjuvare;
tantam enim esse paupertatem, ut multi
agri inculti jacerent.

Quantum ad res Spirituales attinet,
Theodoretus ultra decem millia Marcio-
nitarum in octo oppidis convertit, &
baptizavit; aliud oppidum, in quo Euno-
miani, aliudque in quo Ariani habitabant,
ad fidem perduxit; tandem ab omnibus
Hæreticis, quorum magnus fuerat nume-
rus, suam Diœcesin purgavit; id vero
multo labore constitit; sæpe partem san-
guinis fudit, sæpe lapidibus laceffit, sæ-
pe mortis periculum subiit. Plurimum
in his piis laboribus se adjutum fateba-
tur, precibus Jacobi, Solitarii, cujus vi-
tam descripsit, aliorumque Sanctorum,
quorum Reliquias possidebat. Tam ver-
bis, & sermonibus, quam calamo in om-
nes Religionis hostes, Paganos, Judæos,
Marcionitas, Arianos, Eunomianos, Apol-
linaristas depugnavit. Sæpe coram po-
pulo verba faciebat Antiochiæ, ubi de se-
ipso dicit, quod annos sex sub Episcopo
Theodoto, tredecim sub Joanne, qui eum
auscultans sæpe exiliebat præ gaudio, &
manibus plaudebat, deinde sub Domno,

Sæculum V.
A. C. 430.

epist. 45.

epist. 113.
Leoni p. 986.
epist. 145.
p. 1026.

Philot. c. 21.
p. 861.

epist. 145.
p. 1022.

epist. 83.
p. 957.

ep. ad Joan.
Germ.

Saeculum V.
A. C. 431.

femper sequentibus maximis auditorum laudibus, docuerit. Talis erat Theodoretus, qui cum Diodorum Tarsensem, & Theodorum Mopsuestenum maximi faceret, in Anathematis S. Cyrilli talia invenisse sibi visus est, quæ Apollinaris errori, cui erat infensissimus, faverent. (*)

§. XXXI.

Scripta contra Nestorium.

Edit Garn.
p. 116.

Alia ex parte Marius Mercator, Constantinopoli degens, responsum ad duodecim Anathematis Nestorii publicum fecit, quo Anathematis S. Cyrilli defen-

(*) Hier kömmt eine lange Anmerkung des deutschen Uebersetzers vor, in welcher er als ein eifriger Nestorianer, ein Feind des S. Cyrillus, und seines zwölffachen Anathema, und ein guter Freund des Theodoretus, so lang solcher in seinen Irrthümern verblieben, redet; hierauf saget er: Seine Gegner aber (nämlich des Theodoretus) überfielen ihn bey einer jeglichen Ausflucht so tumultuarisch, (die Patres des Concilii zu Chalcedon) daß er endlich den Nestorius geradezu verdammen mußte. Damit war er auf einmal orthodox, und konnte seine Lebenszeit in der Ruhe zubringen. Freylich auf einmal, denn es gehörte sonst nichts darzu. Wenn der Herr Uebersetzer die Lehre Lutheri öffentlich verdammen will, so wird man ihn auch auf einmal für orthodox ansehen. Das übrige in dieser langen Nota ist aus andern ausgeschrieben.

defenduntur. Hujus Responsi Titulus Sæculum V.
A. C. 431.
est: *Duodecim Articuli Blasphemiarum*

Nestorii, quibus contradicit epistolis, sibi a SS. Cælestino, Episcopo Romano, & Cyrillo Alexandrino missis, atque responsis brevissimis duodecim fidei articulos, sibi traditos, refutare conatur. Primo posuimus articulos Episcopi Cyrilli, quos Ecclesia Romana vero iudicio approbavit, deinde Articulos Nestorii, tam hos, quam illos ex Græco in Latinum translatos. Hæc Mercatoris versio Anathemata Nestorii posteritati conservavit, nam textus Græcus amplius non extat. Mercator in hoc Responsio sub communi Nomine Catholici latere voluit, & plures ex Sermonibus Nestorii textus affert, quorum collectionem scripserat, ubi quinque principaliores continebantur.

S. Cyrillus quoque tria opera edidit, ut suam Doctrinam, quæ erat Ecclesiæ Catholicæ, tueretur. Scripsit Apologiam duodecim suorum Articulorum, ut responderet illi libro, quem Andreas Samosatenus, nomine Orientalium, composuerat. Quia Andreas nomen suum reticuerat, S. Cyrillus etiam suos adversarios non nominat, sed ad singulos articulos respondet, primo ponens articulum suum, deinde Orientalium objectionem, & demum suam defensionem. Secundum S. Cyrilli opus, erat ejus Apologia

F 4

contra

*Cyr. tom. 6.
p. 157. apud
Merc. Garn.
p. 133. Cyr.
to. 6. p. 200.
ap. Mercat.
p. 178.*

Sæculum V. contra Theodoretum. Initio ponitur epi-
 stola Episcopi Evoptii, qui ei has objectio-
 nes miserat; & quia Theodoretus nomen
 suum apposuerat, eum etiam S. Cyrillus
 aperte impugnat, & acerbius, quam An-
 dream Samosatenum habet; nec imme-
 rito, quippe Theodoreti objectionibus er-
 rores inerant, postmodum in quinto Ge-
 nerali Concilio damnati. S. Cyrillus in
 hoc opere eadem, qua prius, methodo
 utitur; primo ponit suum articulum, tum
 refutationem Theodoreti, & tertio suam
 defensionem. Tertium opus fuit Respon-
 sio, in quinque libros divisa, ad blasphemias
 Nestorii, scilicet ad ejus sermones
 contra Proclum. S. Cyrillus refert Ne-
 storii verba, quæ ordine suo refutat, at-
 que principaliter necessitatem adhibendi
 vocem *Theotocos*, unitatem Filii Dei, Pas-
 sionem ejus, & Sacerdotium probat. Hæc
 tria opera ante Concilium Ephesinum
 composita.

§. XXXII.

Leges in favorem Asylorum.

Socr. VII. Interim funestus casus Constantinopoli
 contigit. Barbari, viri potentis man-
 cipia, a Domino crudeliter habiti, in Ec-
 clesiam, & usque in Sanctuarium, gla-
 dios gestantes, confugerunt. Moneban-
 tur, ut recederent, sed frustra, officii Di-
 vini celebrationem impediabant, per plu-
 res

Sæculum V. rator edicit, se ipsum, ubique alias Præ-
 A.C. 431. torianis circumdatum, arma ponere, dum
 Ecclesiam ingreditur, imo & Diadema,
 nec unquam, nisi ad oblationem, Sanctua-
 rium intrare. Inter alia ex hac lege dis-

Sup. XVIII *Th. de his* *qui ad Eccl.* *conf. lib. 9.* *to. 3.* *Conc.* *p. 1233.*
 siam constituerint, & quanto ambitu clau-
 deretur. Præter hujus Legis extractum,
 Codici Theodosiano insertum, eam totam
 habemus in Conciliis, apposita die, qua
 in Ægypto promulgata est, nempe Indi-
 ctione decima quarta, duodecima *Phar-*
moutbi, id est, septima Aprilis, anno 431.
 Hæc enim Lex pro toto Imperio erat
 lata.

§. XXXIII.

S. Paulini Nolani obitus.

Uran. presb. *ep. ap. Paul.* *p. 143.* *Po-* *mer. de vita.* *conc. II. c. 6.*
 Eodem anno 431. Ecclesia Occidentalis
 S. Paulinum Nolanum amisit. Is an-
 nos ferme viginti Episcopatum gerens,
 semper studuit ab omnibus amari, & non
 timeri. In judiciis rigide omnia exami-
 nabat, & mansuete sententiam pronun-
 tiabat. Quamvis olim bona sua liberali-
 ter distribuisset, magnam curam de bonis
 Ecclesiæ gerebat, & fidelissime admini-
 strabat. Omnibus dabat, omnibus ignos-
 cebat, consolabatur omnes. Hos sermo-
 ne, alios litteris, alios exemplo docebat.
 Sanctitatis ejus fama non modo in uni-
 versum Romanorum Imperium, sed & ad
 Barba-

Barbaros pervaserat. Annum agere cre-
 debatur septuagesimum octavum, cum
 laterum dolore correptus est; omnibus
 de vita ejus conclamandum videbatur;
 tunc duo ad eum Episcopi inviserunt Sym-
 machus, & Acyndinus; his adventanti-
 bus ita gaudio exiliit, ut morbi oblivio
 subiret, & quia paratus erat, ad Deum mi-
 grare, jussit vasa Sacra ad lectum afferri,
 ut cum Episcopis Sacrificium offerret, ani-
 mam suam Deo commendaret, & illis,
 quos a Sancto Ministerio secundum Ec-
 clesie Disciplinam separaverat, pacem
 redderet. (*) Omnibus lætanter per-
 actis, derepente elata voce ait: *ubi sunt
 Fratres mei?* ex adstantibus aliquis, exi-
 stimans, de Episcopis præsentibus ipsum
 loqui, respondit: *ecce adsunt!* at S. Pau-
 linus reposuit: *de Fratribus meis Janua-
 rio, & Martino quæro, qui modo mihi col-
 loquebantur, promittentes, se statim ad me
 venturos.* De S. Januario loquebatur,
 Episcopo Capuano, & Martyre, cujus Re-
 liquiæ jam tunc Neapoli servabantur, &
 S. Martino Turonensi, qui ipsi apparue-
 rant. Tum elevatis in Cœlum manibus
 Psalmum cecinit: *levavi oculos meos ad
 montes,* & reliqua, & addidit orationem.
 Posthumianus Presbyter Sanctum mo-
 nuit, necdum solutum esse debitum qua-
 draginta

Sæculum V.
 A.C. 431.

Psalm. 120.
 S. Paulinus.

(*) Exemplum Missæ privatæ.

Sæculum V.
A. C. 431. draginta aureorum, coemendis vestibus pro pauperibus contractum. S. Paulinus, leniter subridens, respondit: *Fili mi! ne istud te angat! erit aliquis, qui pauperum debita solvet.* Et ecce! haud longam post moram intravit Presbyter, ex Lucania adveniens, ab Episcopo Exsuperantio, & Fratre ejus Ursacio, ex ordine Clarissimorum viro, missus, qui viro Sancto quinquaginta aureos in donum gratuitum afferebat. S. Paulinus, his acceptis, dixit: *Gratias tibi ago, Domine! quod non deserueris sperantem in te!* duos aureos manu sua Presbytero, qui attulerat, dedit, jussitque, ut hac pecunia mercatoribus, qui vestimenta pauperibus præstiterant, satis fierit.

Ubi dies abiit, usque ad medium noctis dormiit, tum doloribus sciaticis vehementius quam alias redeuntibus, cum præterea accederet cruciatus, quo Medici unctionem sæpius, & nullo sequente levamine, adhibuerant, usque ad horam quintam noctis, id est, horam unam, antequam illucesceret, ægerrime Spiritum trahebat. Sub diluculum nihil de more suo remisit, omnes a somno excitavit, & matutinos, seu potius laudes, ut solebat, recitavit. Ubi illuxit, ad Presbyteros, Diaconos, omnesque Clericos verba fecit, & pacem hortatus est. Exinde usque ad Vesperam siluit. Tum quasi evigilans,

gilans, meminit tempus esse officii lucer-^{Sæculum V.}
 narum, id est, Vesperarum; & ^{A. C. 431.} extensis
 manibus, lente cantavit: *paravi Lucer-*
nam Christo meo. Post breve silentium, ^{Psal. 134}
 circa horam noctis quartam, id est, de-
 cimam, cum omnes præsentés bene vigi-
 larent, ejus cellula validissimo terræ mo-
 tu concussa est; pavidi in terram, ut
 orarent, sese prostraverunt; illis, qui ex-
 tra cubiculum erant, nihil tale adverten-
 tibus. Illo momento Spiritum reddidit,
 vultusque ejus, & totum corpus candore,
 niveum colorem superante, resplendit.
 Obiit decimo Calendas Julii, Basso,
 & Antiocho Consulibus, id est, anno 431.
 22. Jun. illa die, qua adhucdum Ecclesia
 ejus memoriam colit. Decessus circum-
 stantias conscripsit Presbyter, cui nomen
 Uranius, illo tempore præsens. De S. Pau-^{Martyr. R.}
 lini scriptis habemus quinquaginta duas^{22. Jun.}
 epistolas, & poemata viginti sex, quorum
 decem ad laudem S. Felicis concinna-
 ta; aliqua alia fragmenta quoque super-
 sunt. (*)

§. XXXIV.

(*) Hier ist eine Anmerkung des Protestantischen Uebersetzers. Nachdem er den Heil. Paulinus sehr gelobet, saget er zuletzt: Er war ohne Zweifel ein frommer, und gottseeliger Mann, nur war er dabey etwas leichtgläubig, und die Hochachtung gegen die Märtyrer brachte ihn dahin, daß er ihre Reliquien auch hoch schätzte.

Bete,

Sæculum V.
A.C. 431.

§. XXXIV.

Episcopi Ephesum perveniunt.

Socr. VII. Post Festum Paschæ, quod hoc an. 431. in
c. 34. Epist. 19. Aprilis incidebat, nulla interjecta
Theod. I. p. mora e suo quilibet loco S. Cyrillus, &
Conc. Eph. Nestorius iter Ephesum ingressi sunt. Ne-
e. 35. storium comitabantur militum cohortes
bene multæ, atque duo Comites Candi-
dianus, & Irenæus. Candidianus Comes
erat Domesticorum, nempe Prætorianæ
cohortis Dux, qui Synodo brachium Sæ-
culare commodaret. Irenæus sequeba-
tur, nulla Auctoritate publica præditus,
sed solo amicitia in Nestorium vinculo
ductus. Is comites habebat Episcopos
decem, & alios, qui priores se Ephesum
advenerant, invenit. S. Cyrillus, Ale-
xandria proficiscens, quinquaginta Epis-
cops

tzete, und sich nicht selten von andern hinter-
gehen ließ. Sollte sich der Heil. Paulinus von ei-
nigen haben in diesem Stücke hintergehen lassen, so
thut solches der Hauptsache nichts. Allein was soll
man von einem Uebersetzer denken, welcher sich nicht
scheuet, den Heil. Paulinus zu tadeln, daß er die
Märtyrer und ihre Reliquien hoch geschäzet, da
er in den Geschichten des Herrn Fleury durch sei-
ne eigene Uebersetzung hundertmal überführet wird,
daß die ersten Christen die allerersten Märtyrer
und ihre Reliquien auch hoch geschäzet haben?
Viele geringere Fehler in diesen Blättern werden
Kürze halber nicht gemeldet.

copos ducebat, scilicet ferme mediam partem illorum, qui Ecclesiæ Alexandri-
 næ suberant; reliqui remanserant, ut Ec-
 clesiarum curam gererent. Usque ad In-
 sulam Rhodum tempestas favit; inde ad
 Clerum suum, & populum scripsit episto-
 lam, Charitate Paterna plenam; reliquum
 viæ non perinde tutum fuit, nec commo-
 tæ maris undæ tranquillum iter præbue-
 runt. Tandem quatuor, aut quinque dies
 ante Pentecosten, quod festum illo anno
 431. in Septimam Junii incidebat, Ephe-
 sum pervenit, statimque alteram ad Cle-
 rum suum, populumque scripsit, in qua
 inter alia leguntur hæc verba: *Malignus,
 Bestia, quæ nunquam dormit, circuit om-
 nia, ut Jesu Christo Gloriam suam rapiat,
 sed, infelix! in propriam perniciem fu-
 rit, & cum filiis suis peribit.* Ajunt, his
 verbis voluisse Nestorium perstringere,
 sed potius de Damone, Hæresum om-
 nium Auctore, loqui censendus est,
 quamvis forte sub hoc ænigmate adver-
 sæ Partis molimina adumbrare voluerit.
 Juvenalis Jerosolymitanus quinto post
 Pentecosten die advenit, cum Episcopis
 Palæstinæ, quos inter numerabatur Pe-
 trus, olim nomine Asphebetes, a Juvenali
 in primum Saracenorum Episcopum, ex-
 orante S. Euthymio, ordinatus; quia Sa-
 raceni, seu Arabes deserti in campis sem-
 per degebant, Episcopus Castrensis, Græ-

Sæculum V.
A.C. 431.

Ep. Schism.
I. p. Conc.
Eph. p. 605.
I. P. Conc.
Eph. c. 33.

Apol. ad
Theod. 3. p.
c. 13. p. 1052.

Socr. VII.
c. 34.

ce

Sæculum V. ce *Perembolôn* dicebatur. Huic abeunti
 A.C. 431. S. Euthymius mandavit, ut se S. Cyrillo,
 & Acacio Melitinesi jungeret, & sem-
Vita. S. Eu- per ipsorum sententiam sequeretur. S.
thym. p. 41. Euthymius, adhuc puer, Acacii Discipu-
tom. 1. Ana- lus fuerat. Flavianus quoque Thessalo-
lect. Ibid. p. nicensis cum Episcopis Macedoniae matura
 9. 29. 41. re Ephesum advenerunt.

At diu expectandum fuit, donec Jo-
 annes Antiochenus, & Syri venirent.
Evagr. lib. 1. Dicebant, non posse se constituta die,
c. 3. nempe ad Pentecosten, Ephesum perve-
 nire. Non licebat Episcopis ab Ecclesiis
 suis discedere ante Dominicam novam,
 Iter Episco- seu Dominicam renovationis; ita Ori-
 porum Ephe- sum, tales hodieque appellant diem octavam
 sum, Paschæ, qua recens baptizati, veste can-
 dida deposita, Benedictionem Episcopi
 accipiebant. Hæc Dominica hoc anno
 in 26. Aprilis incidebat. Ante omnia
 Conventus Antiochiam cogendus erat,
 unde Episcoporum aliqui undecim die-
 rum itinere distabant; ergo ante octavam
 Maji adesse non poterant; Antiochia
 Ephesum triginta diebus itinerandum
 erat; itaque etiamsi unica die Antio-
 chiae egissent, tamen ante octavam Ju-
 nii, nempe alteram post Pentecosten
 diem, Ephesum tenere non poterant.
 Hæc posteriori tempore in excusatio-
 nem Orientales afferebant.

Dum

Dum Orientales expectantur, Episcopi, Ephesi præsentes, Quæstionem de Incarnatione in suis Concionibus, & privatis colloquiis pertractabant. Sermo nobis superest S. Cyrilli, illo tempore pronuntiatus; in Exordio magnis laudibus Episcopos congregatos extollit; tum magnis elogiis Civitatem Ephesinam affatur, S. Joannem Apostolum, cujus Reliquiæ ibi quiescebant, & S. Virginem Mariam, cujus omnes Prærogativas dilaudat, & post articulos singulos Titulo Matris Dei condecorat. (*) Ad Nestorium deinde orationem vertit, dicitque, frustra eum in Comitum, aliorumque Magistratum, se tuentium, potentia confidere, quos donationibus lucratus fuisset. Exprobrat viro Blasphemias, illis, quas

(*) Ex his verbis non leve argumentum historicum pro veritate Assumptionis Corpore, & Anima Beatissimæ Virginis Mariæ eruitur; quod in eodem sermone, quo S. Joannis Evangelistæ, & Sanctissimæ Virginis mentio occurrit, S. Joannis Reliquiæ in Civitate Ephesina quiescere dicantur, & de Reliquiis, aut Corpore Matris Dei alte fileatur. Accedit opportuna observatio Anonymi I. ad alium numerum; si Sanctæ Virginis Corpus tunc Ephesi in sepulchro jacuisset, futurum fuisse moraliter impossibile, ut nemo Mortalium sciret, quid deinde illo sacro Corpore factum.

Hist. Eccles. Tom. VI.

G

etiamſi Catholici, Neſtorii erant amici, Sæculum V.
 & in illa commoratione Ephēſi ſæpius A. C. 431.
 cum ipſo collocuti, in Hæreſi ſua contumacem deprehenderunt. *Edit. Garner. p. 103.*
 Alia ex parte S. Cyrillus ex libris Neſtorii, quæ ad rem erant, excerptiſ; hujus operis ſolummodo Mercatoris verſionem habemus.

§. XXXV.

Joannes Antiochenus moras neſcit.

Joannes Antiochenus, cum jam ipſi quinque vel ſex dierum iter Ephēſum ſuperreſſet, per Miniſtros officiorum Magiſtri nuntiari juſſit, ſe haud procul abeſſe; & ad S. Cyrillum dedit Epiſtolam, qua magnam amicitiam, & vehemens deſiderium ipſum viſendi ſignificat. *I. p. Conc. c. ult.*
Jam ad portam conſiſto, inquit: per Sanctitatis tuæ preces, poſtquam in hoc itinere multa tuli; quippe jam per triginta dies continuos peregrinor, aliquos Episcoporum in via morbus corripuit, & multorum equorum jacturam fecimus. Ergo pro nobis orate, ut hoc quinque, ſexve dierum iter proſpere conſiciamus! atque ad tuum amplexum, vir Chariffime, & Sancte! perveniamus! SS. Episcopi Joannes, Paulus, Macarius, Sanctitatem tuam ſalutant. Omnes, qui tecum ſunt, Fratres ſalutamus! Interea duo de Joannis Comitatu Episcopi, Alexander Apamienſis, & Ale-

Sæculum V. xander Hierapolitanus, ambo Metro-
 A. C. 431. litæ, advenerunt. S. Cyrillo, aliisque
 Relat. ad Cæ- Episcopis apud ipsos ob longam Joannis
 test. act. V. cundationem conquerentibus, sapius
 Conc. p. 660. responderunt: *Mandavit nobis, ut dice-*
remus, si diutius cunctetur, non ideo Con-
cilium differendum, sed, quæ visa fuerint,
facienda esse.

Jam ultra ducentos Episcopos ex di-
 versis Provinciis Ephesi erant congrega-
 ti. In Epistola Imperatoris, qua Con-
 cilium convocabat, determinata eidem
 auspiciando dies constituebatur, qua e-
 lapsa, seroventibus excusatio non es-
 set; jamque ultra hunc terminum plus-
 quam quindecim dies effluxerant. Mul-
 tis Episcopis, Clericisque longioris com-
 morationis expensas graviter ferebant;
 multi agrotabant; non nullos mors ab-
 stulerat. Omnes aperte edicebant, Jo-
 annem Antiochenum adesse nolle, quod
 timeret, ne, se præsentem, deponeretur
 Nestorius, ex sua Ecclesia electus, quod
 in probrum suum redundaret. Alii ex
 aliis locis Episcopi advenerant, quibus
 longior, quam Joanni Antiocheno, via
 conficienda fuerat. Ajebant; si Joan-
 nes bona fide ageret, nullam ei conque-
 rendi causam superesse, cum duobus A-
 lexandris mandasset expressis verbis, per
 se licere, ut etiam ipso absente Concilio
 initium daretur. His momentis perpen-
 sis

Epist. Cyr.
ad Dalm.
Act. 1. p. 562.

sis S. Cyrillus, & major Episcoporum ^{Sæculum V.}
 pars, vigesima secunda Junii, in magna ^{A. C. 431.}
 Ecclesia, Sanctæ Virgini dedicata, Conci-
 lium auspiciari decreverunt. (*)

§. XXXVI.

Protestatio Nestorii, & Candidiani.

Pridie vigesimam primam Junii S. Cy- ^{Act. I. p. 453.}
 rillus, & cœteri Episcopi, Nestorio,
 missis quatuor Episcopis, Concilii diem
 indicarunt; erant hi Episcopi Hermoge-
 nes Rhinocoruranus ex Ægypto, Atha-
 nadius ex *Paralia*, id est, ora maritima,
 Petrus Castrensis, nempe Episcopus Sa-
 racenorum, & Paulus Episcopus Lampen-
 sis. Hi igitur Nestorium adierunt, mo-
 nentes, ut sequenti die ad Concilium
 veniret. Respondit, se deliberaturum,
 & si ita expediret, venturum. Idem sex,
 septemve Episcopis, qui cum ipso erant,
 indicarunt, qui eandem dederunt respon-
 sionem. Petiit Nestorius a Memnone
 Episcopo Ephesino, ut juberet, sibi aperiri

G 3

S. Joan-

(*) Anonymus I. ad §. XXXIV. in sua Ob-
 servatione dicit, ex Fleurii relatione non satis
 apparere, an culpa in Joannem Antiochenum,
 vel S. Cyrillum sit rejicienda, & summatim hunc
 Scriptorem nimis Orientalibus favere. Certe
 omnibus, quæ hic narrat Fleurius, bene pensa-
 tis, nullum hujus favoris deprehenditur vesti-
 gium.

Sæculum V. S. Joannis Ecclesiam, conventum separatum ibi acturus. Id vero Memnon recusavit, populusque Ephesinus, Doctrinæ Catholicæ Defensor zelosissimus, fortiter restitit. Eadem die 21. Junii Episcopi, Nestorii Sectatores, Protestationem scripserunt, ad S. Cyrillum, & Juvenalem Jerosolymitanum, directam, qua notum faciunt; necessario Joannis Antiocheni adventum expectandum, eosque, qui a suis Episcopis depositi, & excommunicati fuissent, non recipiendos. Huic Protestationi sexaginta octo Episcopi ex Syria, Asia, & Thracia manum & signum apposuerunt. Præcipui erant Tranquillinus Antiochenus Pisidiæ, Alexander Apamiensis, Helladius Tarsensis, Fritilas Heracleensis, Himerius Nicomediensis, Alexander Hierapolitanus, Eutherius Thianeus, & Theodoretus Cyrensis. Nestorii Nomen non legitur. Id quoque ore quorundam ex suis Episcopis edixerunt, conventuros se, si a Comite Candidiano convocarentur.

Candidianus quoque nullum non movit lapidem, ut Patrum congressum sufflaminaret, donec Joannes Antiochenus adveniret. Dum comperit, S. Cyrillum, & cæteros Episcopos mane in Ecclesia Sanctæ Virginis congregatos, illuc citissime se contulit, & Patribus edixit, mandatum esse Imperatoris, ut nulla pars separa-

Synod. c. 7.

*Relat. Nest.
Act. 1. p. 566.
B. contest.
Candid.
Synod. c. 9.*

paratim conventus ageret, sed omnia ^{Sæculum V.}
 communi consensu fierent. Petierunt ^{A. C. 431.}

Episcopi, ut sibi Epistola Imperatoris exhiberetur; renuit ipse, dicens, non omnes, quos oporteret, in Concilio esse præsentibus. Responderunt, nescire se, qualia essent Imperatoris mandata; tandemque instare non cessantibus Epistolam exhibuit, quam hæcenus secretam habuerat. Quamvis hæc Epistola ad Concilium dirigeretur, tamen vix quidquam aliud, quam Candidiani mandata continebat; sequentia Episcopis insinuabantur: *Candidianus jubetur vestro sancto Concilio interesse; at quæstionibus dogmaticis se non immisceat, id enim nemini, nisi ex ordine Episcoporum sit, licet. (*)* At homines Sæculares, & Monachos ab urbe Epbesina diligenter arceat, ne homines isti, non necessarii, tumultum excitent, & inter deliberationes Sanctitatis Vestræ quietem perturbent. Curam quoque gerat, ne disputando animi dividantur, aut quidquam acerbius proferatur. Præprimis eidem præcepimus, ut omnino prohibeat, ne quisquam ex vobis discedat, sive domum, sive ad Regiam nostram, aut quocunque alio iturus; prohibeat etiam,

G 4 ne

I. p. Cone. 6.
35.

(*) Quid efficacius contra Protestantes afferri possit, in causis spiritualibus nimium Principibus Sæcularibus tribuentes?

Sæculum V.
A. C. 431.
ne quæcunque alia quæstio proponatur, antequam ea, de qua nunc agitur, fuerit definita. Præcipimus quoque, ne in vestro Concilio, aut coram tribunali publico Civitatis Ephesinæ, qualiscunque actio Civilis, aut Criminalis contra quemcunque moveatur, sed hæc omnia ad urbem hanc Constantinopolitanam deferantur. Cæterum scitote, Magnificum Irenæum solius amicitia jure piissimum Nestorium fuisse comitatum, nec in quæstionibus Concilii, aut Gloriosissimi Candidiani mandatis ullam partem habere.

22. Jun. Audita hujus Epistolæ lectione, Episcopis in proposito persistentibus, necdum Candidianus acquievit, & tandem rogavit, ut saltem per dies quatuor rem differrent; cum sæpius instaret, & obtineret nihil, sperni se ratus, superante iracundia discessit, & illico Protestationem scripsit contra omnia, quæ essent facturi; eam Ephesi eadem die, decimo Kalendas Julii, in publicum edidit, unumque exemplum ad Imperatorem submitit.

§. XXXVII.

Concilii Exordium.

Epist. Cyr.
p. 574.
Cum Candidianus recessisset, eadem die Episcopi Concilium exorsi sunt, secundum Ægyptios 28. Pauni, secundum Romanos decimo Kalendas Julii, post decimum tertium Theodosii, & tertium

tium Valentiniani Consulatum, id est, Sæculum V.
 Die Lunæ, 22da Junii, anno 431. in Ec- A. C. 431.
 clesia ad S. Mariam dicta. Liber Evan- *Cyrrill.apol.*
 gelii super Throno medio in Cathedra *ad Theod.p.*
 Episcopi positus erat, qui Jesu Christi *10. 14. D. tom.*
 præsentiam indicaret. Utrunque Epis- *3. Conc.*
 copi sedebant. In prima Sessione Epis-
 copi centum, & quinquaginta octo nu-
 merabantur, quibus etiam Bessula, Dia-
 conus Carthaginensis, totius Africae Le-
 gatus, aderat. Primus erat S. Cyrillus,
 quod locum S. Cœlestini Papæ teneret,
 sicut Acta loquuntur; (*) verum etiam
 ob Sedis suæ Dignitatem præesse potuis-
 set. (**). Secus eum sedebant Juvenalis *tom. 3. p. 445.*
 Jerosolymitanus, Memnon Ephesinus,
 Flavianus Philippensis, locum Rufi Thes-
 salonicensis, Macedoniae Metropolitæ,
 tenens. Deinde Theodotus Ancyranus,
 Firmus Cæsariensis in Cappadocia, Aca-
 cius Melitinensis in Armenia, Iconius
 Gortynensis ex Insula Creta, Perigenes
 Corynthius, omnes Metropolitæ, & cœ-

G 5 teri

(*) Hic rursus contra Protestantes notandum,
 S. Cyrillum nomine SS. Pontificis Cœlestini, non
 vero Christianorum Imperatorum Theodosii, &
 Valentiniani, Concilio totius orbis terrarum præ-
 fuisse. (*)

(**) Hoc iterum displicet Anonymo I. Certe
 tamen potuisset, sed si nomine Sedis suæ egis-
 set, Concilium non fuisset œcumenicum. *Doc.*

Sæculum V. A. C. 431.
 teri, eo, quo dictum est, numero. Ple-
 rique ex Græcia, Asia minore, Palæstina,
 & Ægypto advenerant.

tom.3. Conc. p. 452.
 Omnibus sedentibus, Petrus, Pres-
 byter Alexandrinus, & Notariorum Pri-
 micerius, dixit: *Cum Reverendissimus*
*Nestorius S. Ecclesiæ Constantinopoli-
 tanae Episcopus fuisset ordinatus, elapsis pau-
 cis diebus, quidam ipsius sermones allati,
 legentium mentes perturbarunt, atque*
*exinde magnus in Ecclesia tumultus ex-
 ortus. Ubi piissimus Episcopus Alexan-
 driæ Cyrillus hoc comperit, scripsit ad*
*eum primam Epistolam, & alteram, con-
 siliis, & admonitionibus plenam, quibus*
*rejectis contendere cepit. Præterea Cy-
 rillus, sciens, Nestorium Epistolas, &*
Sermonum suorum collectionem, Romam
*misisse, ipse quoque ad piissimum Episco-
 pum Romanum, Cælestinum, Epistolam de-
 dit, ferente Possidonio Diacono, cui man-
 davit: Si compereris, Cælestinum Ser-
 mones, & Epistolas Nestorii accepisse, red-
 dito etiam meas, sin aliter, easdem ad me*
*referto. Cum Diaconus audivisset, Ser-
 mones, & Epistolas Papæ fuisse traditas,*
*suas quoque, ut jussus erat, reddidit. San-
 ctissimus Episcopus Romanus rescripsit,*
*quod oportebat, & quod absolutam Do-
 ctrinae Definitionem continet. (*) Cum*
 igitur

(*) Ecce! ex Concilio Ephesino, *cujus sit*
 Doctrinam absolute definire.

igitur sanctum Concilium jussu Imperatoris hic congregatum sit, manifestare tenemur, nobis scripta, quæ ad hanc causam pertinent, in manibus esse, ut iisdem, sicut Pietati Vestræ visum fuerit, utamur. Juvenalis Episcopus Jerosolymitanus dixit: Legatur Piissimorum nostrorum Imperatorum Epistola, ad unumquemque Metropolitanarum directâ, atque omnibus Actis, quæ modo conscribenda, præfigatur! Hæc a Petro Presbytero exhibita fuit & recitata. Firmus Episcopus Cæsariensis dixit: Sanctissimus Memnon, Episcopus Ephemus, testimonium reddat, quot dies, ex quo advenimus, præterierint; Memnon respondit: A termino, in Epistola Imperatoris præscripto, sedecim dies præterierunt. S. Cyrillus dixit: Sanctum Concilium magna patientia adventum sanctorum Episcoporum, qui absunt, expectavit; jam vero, cum aliqui Episcoporum ægrotent, aliqui fati functi sint, atque jam tempus urgeat, ut mandatis Imperatoris satisfaciamus, & totius Ecclesiæ Bono, fidei materiam tractemus, legantur scripta, quæ hanc materiam tangunt; idque eo magis, quod Magnificentissimus Candidianus, Domesticorum Comes, Concilio prælegi mandaverit alterum Imperatoris præceptum, ut ea, quæ fidei sunt, omni posita mora, examini subjiciantur, & definiantur.

§. XXXVIII.

Sæculum V.
A. C. 431.

Sæculum V.
A. C. 431.

§. XXXVIII.

Nestorius citatur.

Theodotus Ancyranus dixit: *Scripta suo tempore legentur, nunc ordo postulat, ut piissimus Episcopus Nestorius præsens sit, ut, quæ Religionem respiciunt, communi suffragio componantur.* Herimogenes Rhinocoruranus dixit: *Heri a Vestra Sanctitate missi fuimus, ut piissimum Nestorium moneremus, sancto Concilio se sisteret. Respondit: Deliberabo, & si ire me oportet, ibo.* Cæteri tres Episcopi, qui cum ipso delegati fuerant, nempe Athanasius Paraliensis, Petrus Castrensis, & Paulus Lampensis idem testimonium reddidere. Flavianus, Episcopus Philippensis, dixit: *Aliqui Episcopi rursus mittantur, qui Nestorium monent, ut in Concilio compareat.* Tres igitur ad hanc missionem fuere selecti, nempe Theodulus Elusiacus in Palæstina, Anderius Chersonesi in Creta, & Therpemptus Cabasinus ex Ægypto; hos comitari iussus est Epaphroditus, Lector, & Notarius Hellanici, Episcopi Rhodensis; monitum scriptum deferebant, in quo citationis pridianæ mentio fiebat. Ubi redierunt, Presbyter Petrus dixit: *Cum modo pii Episcopi, quos sanctum Concilium misit ad Nestorium, præsentés sint, rogamus eos, ut dicant, quid Respon-*

p. 453.

sponsi acceperint. Episcopus Theopem-^{Sæculum V.}
 ptus dixit: *Accessimus domum piissimi* A. C. 431.
Nestorii, & cum videremus multos mili-
tes, baculos manibus tenentes, rogavimus,
ut aliquis Nestorio indicaret, nos adesse;
id facere recusarunt, dicentes; solus est,
dormit, & nobis injunctum, ne quemquam
ad ipsius alloquium admittamus. Diximus:
Quomodo, nullo responso accepto, redire
possumus? Sanctum enim Concilium nos
misit, qui moneremus, ut veniat. Cleri-
corum aliqui, limen egressi, idem ad nos,
quod milites dixerunt. Nobis vero ulte-
rius instantibus, & Responsum petentibus,
Florentius Tribunus, Comitum Candidia-
ni socius exiit, & expectare nos jussit,
quasi cum responso rediturus. Expecta-
vimus; tum Florentius, cum Clericis
Nestorii rediens, dixit: ad conspectum e-
jus admissus non sum, sed mandavit, ut vo-
bis dicerem, tunc demum, cum omnes Epis-
copi congregati fuerint, ipsum quoque ad-
venturum. Nos ipsum loquentem, omnes
milites, & Clericos, ut hujus rei testes
esse vellent, admonuimus, & recessimus.
 Alii duo Episcopi delegati affirmarunt, *Epist. Cyr.*
 Theopemptum vera retulisse. Hos mi- *ad Dalm. p.*
 lites, quos Nestorius in suam custodiam ^{562.}
 adhibebat, Comes Candidianus con-
 cesserat.

Flavianus, Episcopus Philippensis, di- ^{p. 457.}
 xit: *Ne quidquam de ordine Judicii Ec-*
clesia-

Sæculum V. *clesiastici* omittamus; cum notum sit
A. C. 431. *piissimum Nestorium* heri, hodieque mo-
 nitum, necdum comparuisse, tertio per
*Anysium, Episcopum Thebanum, Dom-
 num Opontinum, Joannem Hepbestenum,
 & Danielem Darnensem, citandus est.*
 Hi igitur ad Domum ejus se contule-
 runt, comitante Anysio Notario, & Fir-
 mi ex Cappadocia Lectore, qui ferebat
 admonitionem scriptam in hæc verba:
*Hac tertia Citatione sanctissimum Conci-
 lium, sicut Canones præcipiunt, Tuum
 Pietatem vocat, & hanc moram patienter
 indulget. Ergo saltem nunc venire
 dignare, ut te de propositionibus Hæreticis,
 quas publice in Ecclesia affirmasse ac-
 cusaris, purges; scias enim, nisi compa-
 reas, sanctum Concilium teneri, juxta Ca-
 nones contra te pronuntiare.*

Ubi quatuor hi Legati ad Concilii
 Patres redierunt, Petrus Presbyter ro-
 gavit, ut, quid ipsis responsum fuisset,
 referrent; Joannes, Episcopus Hephe-
 stenus, Provinciæ Augustamnicæ in Æ-
 gypto dixit: *Juxta imperium Vestra
 Pietatis, Domum piissimi Nestorii adivi-
 mus, præ foribus multos milites inveni-
 mus cum fustibus, rogavimus, ut sub por-
 ta stare liceret, atque aliquis indicaret,
 nos a sancto Concilio missos, ut tertiam
 monitionem afferremus, &, ut veniret,
 leniter invitarem.* Diu ibi stetimus,

nec enim milites concedebant, ut saltem in umbra staremus, imo duriter repellerebant, verba parum honesta adjicientes; dicebamus: Episcopi quatuor sumus, & missi, non ut ei injuriam inferamus, sed juxta Canones invitaturi, ut veniat ad Ecclesiam, & cum Patribus confideat. Tandem a militibus dimissi sumus, dicentibus, nihil aliud Responsi obtenturos, etiamsi ante Domus fores usque ad noctem persisteremus. Subjungebant; se ob id ipsum hic excubare, ut neminem, a Concilio missum, admitterent, atque a Nestorio jussos hoc facere. Tres reliqui Episcopi, Joannem vera retulisse, confirmarunt.

Sæculum V.
A. C. 431.

§. XXXIX.

Doctrina examinatur.

Juvenalis Jerosolymitanus dixit: Quamvis tres Citationes secundum Ecclesie Leges sufficiant, non gravaremur, Reverendissimum Nestorium etiam quarto vocare; quia vero domum suam militibus circumdedit, qui adeuntes arcent, satis exploratum habemus, malæ conscientie stimulis impediri, ne ad Concilium veniat. Nihil ergo ulterius differendum, sicut Canones decernunt, sed conservationi fidei invigilandum. Primo legatur Confessio Nicæna, ut ea, quæ circa fidei materiam prolata fuere, cum illa Confessione

ne

Sæculum V. ne conferantur, & qui Catholice credunt,
 A. C. 431. recipiantur, illi vero, qui dictæ fidei Ni-

cænæ repugnant, rejiciantur. Recita-
 tum est Symbolum Nicænum; tum Pe-
 trus Presbyter dixit: *In manibus habe-*
mus Epistolam sanctissimi Archiepiscopi
Cyrilli, ad Reverendissimum Nestorium
datam, qua Fratrem hortatur, & sanio-
ra suadet. Si Sanctitas Vestra jubeat,

p. 461.

legam. Acacius Melitensis petiit, ut
 legeretur; erat hæc altera S. Cyrilli ad
 Nestorium Epistola, cujus initium est

Sup. n. 8.

Audio, esse, qui me crimentur. Post-
 quam recitata fuisset, S. Cyrillus dixit:
Audivistis Epistolam meam; non puto
me quidquam a fide Catholica, & Symbolo
Nicæno alienum scripsisse, edicite, rogo,
quid sentiatis!

Juvenalis Jerosolymitanus dixit: *Au-*
divimus prælegi Symbolum Nicænum, &
sanctissimi Archiepiscopi Cyrilli Episto-
lam; in Doctrina fidei consentiunt; huic
Doctrinæ inhæreo, eamque approbo. Fir-
 mus Cæsariensis in Cappadocia dixit,
 sermone ad S. Cyrillum conversus: *San-*
ctitas tua pensculatius explicavit, qua
sacrum Concilium Nicænum compendio
dixerat, & plurimum lucis attulit. Hinc,
meo judicio, omnis ambiguitas sublata est,
concordant omnia, nulla suspecta novitas
inest. Consentio, & Doctrinam sancto-
rum Episcoporum, Patrum meorum reci-
 pio,

pio. Memnon Ephesinus, Theodotus Ancyranus, Flavianus Philippensis summam eadem dixerunt; & quidem Flavianus, non suo solum, sed etiam nomine Rufi Thessalonicensis, omniumque in Illyrico Episcoporum, quos in eadem fide consentire affirmavit. Acacius Melitenensis, Iconius Cretensis, Helladicus Rhodensis, Palladius Amaseensis, & cæterorum Episcoporum plerique in eandem sententiam concesserunt; singuli, centum viginti sex numero, aliis verbis idem dixerunt; S. Cyrilli Epistolam Symbolo Nicæno esse conformem, & sibi hanc Doctrinam probari. Omnes reliqui Episcopi, qui singulatim suam sententiam non edixerant, eandem sibi mentem esse affirmarunt. Tunc Palladius Amaseensis dixit: *Rerum ordo postulat, ut etiam legatur Nestorii Reverendissimi Epistola, cujus Reverendissimus Presbyter Petrus initio meminit, ut videamus, an fidei Nicænae conformis sit.* Prælecta est Nestorii secunda, quæ incipit: *Injurias obstupescenda tuæ Epistolæ non curo.* Hac perlecta, S. Cyrillus a Concilio acquisivit, quid sentiret? Juvenalis Jerosolymitanus dixit: *Nullatenus fidei Nicænae conformis est; anathematizo illos, qui talia credunt, hæc Doctrina a fide Catholica est remotissima.* Flavianus Philippensis dixit: *Tota Epistolæ, quæ recitata est,*
Hist. Eccles. Tom. VI. H sub-

Sæculum V.
 A. C. 431.

p. 492.

Sup. n. 10.

p. 493

Sæculum V. *substantia absolute fidei Nicænæ adversa-*
A. C. 431. *tur. Talia credentes, anathematizo, &*
judicamus, eos, qui ita sentiunt a vera
fide alienissimos! Firmus ex Cappadocia
dixit: Nestorius initio Pietatis larva se
contexit, at procedente sermone Hæresin
prodidit, & palam fecit, se nec fidei Ni-
cænæ, nec Archiepiscopi Cyrilli Epistola
consentire.

Concilium
Ephesinum.

p. 496.

Acacius Melitinensis, cæteris aliquan-
tum fusius elocutus, dixit: Nestorii E-
pistola manifestavit, ipsum haudquaquam
sine causa ita a Concilio abhorruisse.
Conscientia propria premente, non nescit,
se divinas Scripturas corrupisse, & limi-
tes Patrum suorum fuisse transgressum;
hinc trepidus militum præsidio securum
se præstare sperat. Ex ejus Epistola pa-
tet, quod illa verba sustulerit, quæ Con-
cilium Nicænum, & sancti Episcopi ad-
hibebant, dum de unico Dei Filio locuti
sunt, ut Incarnationem soli carni tribuat,
dicendo, Nativitatem, & mortem so-
lummodo de Dei templo affirmari posse;
itaque S. Scripturæ sensum depravavit,
quasi vero nasci, & pati soli humanitati,
& neutiquam Divinitati tribueret. Vult
dicere Acacius, videri, Nestorium Ge-
nerationem æternam Verbi negare. (*)

Tum

(*) Jure hic Anonymus I. reprehendit Fleu-
rium; nam non vult dicere Acacius, Nestorium

Tum prosequitur: *Epistolas quoque Cyrilli sigillabat, ac si dicerent, Deum esse passibilem, quod dicere nec ipsi, nec ulli unquam Catholicorum in mentem venit. Ubique prodidit opinionem suam, quod unitatem Dei cum carne non nisi nomine tenus confiteatur, & re ipsa neget. Suis se verbis jugulat, & Doctrinam peregrinam intulisse convincitur, dum dicit, se Dogmata fidei dilucidasse. Cum hæc omnia impia sint, & a veritate longissime aberrent, renuntio, & a Communione eorum, qui hæc docent, recedo.*

Sæculum V.
A. C. 431.

Cæteri Episcopi eodem sensu sententiam dixerunt, Epistolam Nestorii, tanquam Symbolo Nicæno adversam damnantes, cumque triginta quatuor singulatim suam opinionem protulissent, omnes simul conclamare: *Qui Nestorium non anathematizat, anathema sit! Fides orthodoxa ipsum anathematizat. Sacrum Concilium anathematizat. Qui cum Nestorio communicat, Anathema sit!*

p. 501.

H 2 omnes

Generationem æternam Verbi negare, sed affirmare hominem a Divinitate separatum, natum esse, & mortuum. Cæterum ipse Acacius non accurate loquitur, dum dicit hic, quod Nestorius nasci, & pati soli Humanitati, & neutiquam Divinitati tribuere videatur; quia non Divinitas, abstracte sumpta, sed Deus Filius secundum humanitatem passus est.

Sæculum V. omnes Epistolam, & dogmata Nestorii a-
 A. C. 431. natbematizamus! omnes Hæreticum Ne-
 storium anathematizamus! omnes illos,
 qui cum Nestorio communicant, anathe-
 matizamus! fidem impiam Nestorii ana-
 thematizamus. *Universa terra Religio-
 nem impiam anathematizat! qui Nesto-
 rium non anathematizat, anathema sit!*
 Tum petierunt; ut legeretur sanctissimi
 Episcopi Romani Epistola. Juvenalis
 dixit: *Legatur etiam Epistola, quam san-
 ctissimus Archiepiscopus Romanus, Cæle-
 stinus, in materia fidei scripsit!* Petrus
 Presbyter versionem Græcam Epistolæ
 S. Cælestini Papæ ad Nestorium legit,
 tum subjunxit: *Piissimus noster Episco-
 pus Cyrillus scripsit, quæ huic Epistola
 conformia sunt, ejusque Epistolam mani-
 bus tenemus; legemus, si jubeatis.* Fla-
 vianus Philippensis dixit: *Legatur hæc
 etiam, & Actis inseratur!*

§. XL.

Contra Nestorium testimonia.

Sup. n. 21. Petrus Presbyter legit tertiam S. Cy-
 rilli ad Nestorium Epistolam, nempe
 illam Synodalem, cui duodecim Anathe-
 mata adjuncta; tum subjunxit: *Istæ Cæ-
 lestini, & Cyrilli Epistolæ Nestorio scri-
 ptæ sunt, & per Episcopos Theopemptum,
 Danielelem, Potamonem, & Macarium red-
 dita, peto, ut Theopemptus, & Daniel,
 hic*

hic presentes hac super re interrogentur! Sæculum V.
A. C. 431.
 Flavianus Philippensis dixit: *Edicant, an litteras reddiderint?* Theopemptus, Episcopus Cabasinus, dixit: *Die quadam Dominica ad Ecclesiam Cathedralem nos contulimus, cum Divinum officium celebraretur, atque has litteras Nestorio, presentibus omnibus Clericis, & ferme omnibus Illustribus, reddidimus. Idem Daniel, Episcopus Darnensis, testatus est. Flavianus Philippensis dixit: An redditis sibi litteris satisfecit?* Daniel respondit: *dixit nobis, ut die sequenti in aedes ejus veniremus, sed advenientibus clausas fores objecit, nec quidquam respondere dignatus est.* Theopemptus subjunxit: *Acceptis his litteris, nullatenus satisfecit, imo deinde sermones in Ecclesia pronuntiavit peiores prioribus, & in hanc usque diem populum pervertit.*

Fidus Episcopus Joppensis dixit: *Quod Nestorius in eadem fide perseveret, Episcopi Acacius, & Theodotus, qui hic presentes sunt, testimonium dicant! Nestorio enim collocuti sunt, & non sine unius periculo; rogamus ipsos, & per sancta Evangelia, hic presentia, adjuramus, ut ea, que a Nestorio ad huc ultimo triduo audierunt, ad acta dictent!* S. Cyrilus dixit: *Cum hic non agatur de re exigua, sed omnium maxima, scilicet de vera fide in Jesum Christum, rationi con-*

Sup. n. 34.

Sæculum V.

A. C. 431.

Nestorius.

sentaneum est, ut Episcopi Theodotus, & Acacius, viri pii, & sinceræ fidei, edicant, quæ Ephesi audiverint. Theodotus Ancyranus dixit: Amici mei vices doleo, sed præ omni necessitudine est mihi Religio, & quamvis animus intus repugnet, de factis, de quibus interrogor, respondendum; nec tamen testimonium nostrum adeo est necessarium, cum ex ejus Epistola, quid credat, satis appareat. Quod in illa Epistola dixerat de Verbo Divino, eidem infirmitates humanas tribui non posse, iterum dixit in hac Civitate. Sicut etiam in Epistola affirmaverat, Deum ex Virgine genitum, & lacte ejus nutritum dici non debere, ita rursus in hac Civitate sæpius dixit, de duorum, triumve mensium Deo nihil memorandum. Non nos modo, sed plures alii, talia Ephesi loquentem, ante paucos dies audierunt.

Acacius Melitinensis dixit: Ubi fides periclitatur, omnis affectus privatus decedat. Itaque etiamsi plus cæteris Nestorium amaverim, utque virum servarem, nihil reliquerim intentatum, veritatem edicam, ne perdam animam meam! quamprimum Ephesum adveni, Nestorio collocutus sum, vidensque eum in pessimo errore existere, nulli conatui peperci, ut ad meliora adducerem. Ore edixit, dimittere se hanc sententiam. Post decem, aut duodecim dies, cum eandem materiam in medium

dium attuliffem, pro veritate disputabam; Sæculum V.
A. C. 431.
 obstupui, quod eam impugnaret, & quæ-
 stione absurda respondentem me vellet co-
 gere, vel absolute negare, Divinitatem
 Filii unici carnem assumpsisse, vel fateri,
 Divinitatem Patris, Filii, & Spiritus S.
 cum Verbo Divino in carne venisse; quod
 dicere Hæreticum foret. Itaque maligna
 hæc erat interrogatio, & in eum finem
 formata, ut fidem destrueret. In alia con-
 versatione Episcopus, ex illis, qui cum i-
 pso erant, profatus, dixit, alium esse Fi-
 lium, qui passus est, & aliud Verbum Di-
 vinum. Cum Blasphemiam non ferrem,
 valedixi huic Cætui, & discessi. Alius,
 qui cum Nestorio erat, patrocinebatur
 Judæis, dicens, ipsos non in Deum, sed in
 hominem peccasse.

§. XLI.

Patrum Auctoritas adducitur.

Flavianus deinde petiit, ut hæc Doctri-
 na Auctoritate Patrum firmaretur,
 eorum verba legerentur, & ad Acta re-
 ferrentur. Petrus Presbyter dixit: *Pa-*
ratos habemus Libros Patrum, Episcopo-
rum, & Martyrum, ex quibus paucos ex-
cerptissimos articulos; legam, si ita placet.
 Flaviano id rursus petente, legit locum
 ex Libro S. Petri, Episcopi Alexandrini,
 & Martyris, de Divinitate; alium S. A-
 thanasii contra Arianos, alium ex ejusdem

p. 508.

Sæculum V. Epistola ad Epictetum, alium ex Episto-
 A. C. 431. la S. Julii Papæ ad Docimum, alium ex

Epistola S. Felicis Papæ ad Maximum,
 & Clericos Alexandrinos, loca duo ex
 Epistolis Paschalibus Theophili Alexan-
 drini, nempe ex quinta, & sexta. Ex
 his omnibus nihil, nisi Epistolam S. Atha-
 nasii habemus. Petrus Presbyter locum
 aliquem etiam legit ex Tractatu de Elee-
 mosina S. Cypriani, duo ex Tractatu
 S. Ambrosii de Fide, unum ex Epistola
 S. Gregorii Nazianzeni ad Cledonem, in
 qua Anathemata continentur, unum S.
 Basilii, unum S. Gregorii Nysseni, duo
 ex Attico Constantinopolitano, duo ex
 S. Amphilocho, cujus opera ad nos us-
 que non sunt transmissa. Univerſim
 duodecim hic numerantur Patres, quo-
 rum Auctoritas adducitur; verumtamen
 in quibusdam exemplis duo ultimi omit-
 tuntur, atque Vincentius Lerinensis de-
 cem tantum recenset.

Comm. 2.

p. 520.

Petrus Presbyter dixit: *Habemus hic
 Libros Blasphemiarum Reverendissimi Ne-
 storii, atque ex uno eorum aliquos arti-
 culos relegimus. Si sancto Concilio pla-
 cuerit, legemus. Flavianus Episcopus
 dixit: Legantur, & in Acta referantur.*
 Omnes Episcopi consenserunt, Lecti
 sunt viginti articuli ex Nestorii libro, seu
 sermonum ipsius Collectione, in libellos
 divisa, quorum ad viginti septem nume-
 rantur.

rantur. His prælectis, Flavianus dixit: *Sæculum V. A. C. 431.*
Cum hi Nestorii Sermones sint horrendæ Blasphemie, Actis inserantur! ad ejusdem condemnationem confirmandam.

Petrus Presbyter dixit: *Reverendissimus Metropolita, & Episcopus Carthaginensis, Capreolus, ad sanctum Concilium Epistolam dedit, quam attulit Diaconus Bessula. Legam, si jubeatis; translationem quoque legam.* In hac Epistola referebatur, S. Augustinum, nominatim vocatum ad Concilium, cum Epistola Imperatoris afferretur, e vivis ad Beatos avolasse; & quamvis eadem Epistola ad S. Augustinum singulariter fuisset directæ, Capreolum, ea accepta, ad omnes Africæ Provincias scripsisse, ut Concilium Nationale convocaret, in quo ad Concilium Universale mittendi deligerentur; at vero Gentium illarum ingens calamitas, & Vandalorum grassationes, causa fuere, ut Episcopi congregari non possent. Etiam constitutum temporis spatium, quo venirent, Afris nimis breve erat. Imperatoris Epistolæ demum ad Festa Paschalia Carthaginem perlata, ita ut vix duo menses usque ad Concilii Universalis diem superessent, quod temporis intervallum congregando totius Africæ Concilio, etiamsi illa Provincia fuisset pacata, non sufficiebat. Itaque cum Legationem solemnem Capreolus

p. 529.

H s ador-

Sæculum V.
A. C. 431.

adornare non posset, ut saltem Disciplina Ecclesiasticæ satisfaceret, & debitam Synodo universali Reverentiam exhiberet, Diaconum misit, qui absentia causas exponeret. Ergo rogabat Episcopos, ut illis, qui novam Doctrinam in Ecclesiam inducere conarentur, fortiter resisterent, nec ea, quæ definita jam essent, rursus in dubium vocari paterentur, nec Patrum Doctrinam contemni. S. Cyrillus petiit, ut hæc Capreoli epistola actis infereretur, quia clarissimum ferebat testimonium, antiqua Fidei Dogmata esse asserenda, & rejicienda nova. Omnes Episcopi exclamarunt: *omnes idem sentimus, idem exoptamus!*

§. XLII.

Sententia in Nestorium lata.

His peractis, Sententia in Nestorium lata in hæc verba: *Cum Nestorius præter alia perperam facta a nobis citatus non obedierit, & Episcopos a nobis missos non receperit, impias propositiones ejus examini subicere coacti sumus, & postquam partim ex suis epistolis, partim ex aliis scriptis, partim ex verbis suis, quæ his diebus in hac Civitate protulit, omnibus per testes confirmatis, convictus est, quod impia credat, & doceat, ad hanc necessitatem compulsi per Auctoritatem Canonum, & Epistolæ nostri Sanctissimi Patris, & Collega*

legæ Cælestini, (*) *Ecclesiæ Romanæ Episcopi*, postquam etiam sæpe lacrymas fudimus, tristem sententiam protulimus: Dominus noster *Jesus Christus*, quem blasphemavit, ore hujus Sancti Concilii pronuntiavit, ipsum omni Dignitate Episcopali esse privatam, & ab omni Fidelium Societate rescissum. *Cyrillus, Episcopus Alexandrinus*, cum Concilio judicans subscripsi. *Juvenalis Episcopus Jerosolymitanus*, cum Concilio judicans, subscripsi. (**) Omnes cæteri Episcopi præsentibus eodem modo, numero centum nonaginta duo subscripserunt. Aliqui se Episcopos per Gratiâ, seu Misericordiam Dei, dixerunt, aliqui *Ecclesiæ Catholicæ* in tali loco Episcopos. Non nulli manu Presbyteri subscribebant, cum unus manum læsam haberet, & alius ægrotaret. Aliqui Episcopi post hanc primam Sessionem Concilium ingressi, & ipsi subscripserunt, ita ut Nestorius a pluribus, quam ducentis Episcopis, fuerit depositus, quippe aliqui aliorum, qui Ephesum ire non potuerant, locum tenebant. Hæc est prima Concilii Sessio, quæ a summo mane tenuit, usque
 23. Jun. *Epist. Cyr. 10. 3. Conc. dum p. 573.*

(*) Hic dispicitur, quanta sit Summi Pontificis in Concilio œcumenico Auctoritas.

(**) Ex hoc subscribendi modo colligendum, an Episcopi in Synodo Generali Judices sint, vel Consilarii.

Sæculum V.

A. C. 431.

dum nox rueret. Erat vero tunc dies longissima, nempe vigesima secunda Junii, qua Civitati Ephesinæ hora septima, accedentibus undecim minutis, Sol occidit. Populus Ephesinus a mane usque ad Vesperam Concilii Sententiam expectabat, atque ut primum vulgari cœpit, Nestorium fuisse depositum, omnes una voce Sacræ Synodo benedicere, & Deum laudare, quod fidei hostis cecidisset. Exeuntes ab Ecclesia Episcopos accensis fascibus in domos suas deduxerunt, præcedentibus mulieribus, quæ pretiosos odores spargebant in aerem. Appensis lucernis illustrata civitas, nemo non lætitiæ signa edidit.

p. 549.

Altera die, 23. Junii, mandatum, ut Nestorio Depositionis suæ sententia significaretur, in hæc verba: *Sanctum Concilium Dei Gratia, & piissimorum Imperatorum nostrorum jussu Ephesi congregatum, Nestorio alteri Judæ proditioni. Scito! quod ob Dogmata tua impia, & Canonum contemptum a Sancto Concilio secundum Leges Ecclesiæ depositus sis, & omni Gradu Ecclesiastico exclusus, præsentis mensis Junii die vigesima secunda.* Hæc sententia in foris publicis affixa, & a Præconibus promulgata. Eadem die Concilium scripsit ad Eucharium, Ecclesiæ Constantinopolitanæ Defensorem, ad Presbyteros, Oeconomos, & reliquos Clericos

ricos, & ipsis Nestorii depositionem, priori die pronuntiatam, notam fecit; hortatur, ut omnia Bona Ecclesiæ diligenter custodiant, de iis rationem reddituri futuro Episcopo Constantinopolitano, qui, ut dicit Epistola, secundum Dei voluntatem, & Piissimorum Imperatorum nostrorum, ordinabitur.

§. XLIII.

Epistola ad Abbatem Dalmatium.

Eodem tempore S. Cyrillus scripsit ad Abbatem Dalmatium, cæterosque, qui res ejus Constantinopoli procurabant, nempe Episcopos Macarium, & Potamonem, ex illis duos, quos Concilium Ægypti anno superiore ad Nestorium miserat, nam alii duo Theopemptus, & Daniel, Ephesi erant. Duo etiam Presbyteri S. Cyrilli Timotheus, & Eulogius ibi morabantur. Igitur Epistola ad hos quinque Episcopum Macarium, & Potamonem, Abbatem Dalmatium, atque Timotheum, & Eulogium Presbyteros, data est. Dalmatius Abbas inter cæteros Monachos Constantinopoli Sanctitatis fama eminebat. Is sub Theodosio Magno militiam secutus, secundæ Prætorianorum cohorti adscriptus merebatur, in illo quoque vitæ genere pietatis amantissimus. Ut perfectius Deo serviret, relicta uxore, & cæteris liberis, cum filio Fausto ad Abbatem

*ibid.**Menolog.
3. Aug.*

tem

Sæculum V. tem Isaacum venit, atque eo Duce Insti-
 A.C. 431. tutum Monasticum amplexus est. Isaac,

Sup. XVII. puero in deserto habitans, omni virtutum
 S. 37. genere splendebat; is fuit, qui Valenti
 Imperatori mortem prædixit. Hoc igitur
 Magistro Dalmatius ad tantum Perfectionis
 gradum pervenit, ut eum Isaac ex hac vita
 decedens, Hegumenum, id est, Monasterii
 Superiorem, constitueret sub Patriarcha Attico.
 Ipsum, per dies quadraginta nihil cibi sump-
 sisse, & toto illo tempore in extasin raptum,
 ferunt. Ad eum Imperator non nunquam in-
 vise- re, nec minori veneratione eum Senatibus

Conc. Eph. colebat. Ei, & Successoribus ejus, Ab-
 P. 752. batibus ejusdem Monasterii, collatus est
 titulus: *Archimandrita*, id est, omnium
 Monasteriorum Constantinopoli Caput, quo
 titulo ipsum S. Cyrillus in sua Epistola
 honorat. Ecclesia Græca omnium trium,
 Isaaci, Dalmatii, & Fausti memoriam e-
 dem die, nempe tertia Augusti, colit.

In hac epistola S. Cyrillus Dalmatium,
 aliosque omnium eorum, quæ in Conci-
 lio acta erant, certiores reddit; memo-
 rat quæsitam Joannis Antiocheni cuncta-
 tionem, Nestorii contumaciam, & De-
 positionem, & finit in hunc modum:

Act. I. p. Quia Comes Candidianus, ut compertum
 563. habeo, quædam acta retulit, invigilate, &
 notum facite, Acta Depositionis Nestorii
 necdum exacte exscribi potuisse, hinc Rela-
 ta

ta, Imperatori tradenda, non misimus, sed, Deo dante, Relatio nostra Actis jungetur, si modo licentia nobis fiat, quemquam, qui ea perferat, mittendi; si Relatio, & Acta diutius tardentur, scitote, hujus rei nullam aliam esse causam, quam quod non inamur ea mittere. Valet!

Sæculum V.
A.C. 431.

Acta postmodum Constantinopolim perlata fuere, verosimiliter per manus Episcoporum Theopempti, & Danielis, quos Constantinopoli fuisse legimus, & Comitis Irenæi diligentiam prævertisse.

Conc. Eph.
p. 700. 717.

§. XLIV.

Nestorii Relata ad Imperatorem.

Prima post Sessionem Concilii die, nempe die Martis 23. Junii Comes Candidianus Ephesi Edictum promulgavit, quo contra ea, quæ præcedente die acta fuerant, protestatur, iterumque omnes Episcopos monet, adventum Joannis Antiocheni, aliorum Episcoporum venientium expectarent. Simul Relata ad aulam Cæsaream misit, sive ea ipsius Nestorii, vel illis conformia fuerint. Habemus hæc Relata Nestorii, ad Imperatorem directæ, in hunc modum: *Cum Pietas Tua nos Ephesum convocasset, sublata omni mora, illuc nos contulimus, & juxta tua mandata, Episcopos undique advenientes expectare volebamus, sed quia id displicebat Ægyptiis, suspicantibus, nos ex composito*

Baluz. Synod. c. 11.

Conc. Eph.
p. 503.

moras

Sæculum V. *moras texere, promissimus, nos conventu-*
A.C. 431. *ros, quodcumque Comiti Candidiano vi-*
sum fuisset. Ipse vero, sciens, Joannem
Antiochenum comitesque suos haud procul
abesse, aliosque ex Occidente advenire, om-
nibus significavit, ut eorum adventum ex-
spectarent. Nos, mandatis tuis obtempe-
rantes, acquievimus; at Ægyptii, & Asia-
ni, spretis legibus Ecclesiasticis, & Cæsa-
reis, separatim convenerunt, & egerunt,
quod fama ad Majestatis tuæ aures defe-
ret. Immissis in forum suæ factionis mi-
litibus, totam Civitatem perturbarunt;
domos nostras circumcursantes, ultima no-
bis minitabantur. Episcopus Memnon, Se-
ditiosorum Caput, Ecclesias occluserat, ut
nobis, persecutorum manus fugientibus,
nequidem Asylum pateret; cæteris mag-
nam Ecclesiam aperuit, omniaque ad eorum
Sessionem parata habuit. Igitur rogamus
te, & obtestamur, cum, tuo imperio obe-
dientes, Epbesum venerimus, nec tam bar-
baros insultus suspicari licuerit, ut nobis
securitatem præstes, & jubeas, ut Conci-
lium juxta Canones celebretur; nullus Cle-
ricorum, aut Monachorum, seu ex nostris
sint, vel ex Ægyptiis, ingrediatur, nullus
etiam Episcoporum, qui advenerunt, non
vocati, ad turbandum Concilium, admit-
tatur; sed duo solum ex qualibet Provin-
cia Episcopi cum suo Metropolitanis inter-
sint, & rursus tales viri, qui in ejusmodi
causis

causis exercitati sunt; vel certe præcipias, Sæculum V.
A.C. 431.
ut tuto sub iuis præsidis ad nostra reme-
amus, quippe inimici nostri jugulis nostris
minantur.

Quod Nestorius peteret, duos Episco-
pos cum Metropolitanò Synodo interesse,
malam ejus fidem prodebat; nempe sub
Patriarcha Alexandrino, pauci erant Me-
tropolitæ. Huic epistolæ signum appo-
suerant Nestorius, Fritilas Heracleensis,
Helladius Tarsensis, Dexianus Seleucien-
sis, Himerius Nicomediensis, Alexander
Apamiensis, Eutherius Thyaneus, Basi-
lius ex Thessalia, Maximus Anasarbensis,
Alexander Hierapolitanus, Dorotheus
Marcianopolitanus, numero undecim. In-
terim Comes Candidianus Concilii Patri-
bus suis militibus molestissimus erat; ne-
cessarios commeatus intercludebat, ne vi-
tæ subsidia acciperent; insultandi liberta-
tem hominum faci, quæ cum Nestorio
erat, non reprimebat, Coloni prædiorum
ad Ecclesiam pertinentium, qui magno
numero erant, Patres Concilii, conniven-
te Nestorio, insolenter laceffebant.

Ubi Acta Depositionis Nestorii con-
scripta fuere, ad Imperatorem unacum
Epistola Synodali missa; omnia, sicut ge-
sta erant, referebantur; additæ causæ,
cur ob absentiam Orientalium res non
potuerit differri, Nestorii contumacia,
& reliqua. De Papa mentio fit in hæc

Hist. Eccles. Tom. VI.

I

ver-

- Sæculum V.** verba: *Laudavimus Sanctissimum Episcopum Romanum Cælestinum, qui ante nos*
A. C. 431. *Dogmata Nestorii Hæretica condemnaverat, atque in eum Sententiam pronuntiaverat. Epistolæ clausula hæc est: Majestatem tuam rogamus, ut præcipiat; Nestorii Doctrinam ab Ecclesiis proscribi, Libros ejus, ubi ubi deprehendantur, comburi; si quis vero mandata hæc contempserit, Tuam indignationem incurrat.*
p. 572. Concilium ad Clericos etiam, & populum Constantinopolitanum aliam dedit Epistolam, qua eos de Nestorii Depositione, tanquam re ipsis gratissima, certiores faciunt. Hæc est illa Epistola, in qua Concilium S. Joannem, & Sanctam Virginem, quod æque Civitati Ephesinæ honori essent, conjungit. At ex alia epistola exploratum est, quod S. Joannis Sepulchrum in Ecclesia, ipsius Nomini dedicata, viseretur. (*) S. Cyrillus eandem Nestorii Depositionem Clericis suis, populo suo Alexandrino, & Ægypti Monachis per epistolas

(*) Hic Anonymus I. putat, Fleurium Assumptionem Beatissimæ Virginis negare. Hoc non ita liquet; cum rursus de Sepulchro Sancti Joannis, non item Sanctissimæ Virginis mentionem faciat. Si vero hæc est mens Fleurii, rejiciendus est, & S. Joanni Damasceno credendum, dicenti, Traditionem de Assumptione Matris Dei in Ecclesia suo ævo fuisse antiquam. *Orat. 2. de Dormit. Deip.*

stolas notam fecit. Interea non nunquam dixit ad populum; semel dicendi occasionem præbuere septem Episcopi, qui relictis Nestorii partibus Sacrae Synodo se junxerunt. Altera vice pro Concione dixit in Synaxi, seu Liturgia, quæ, ut verosimile, die Veneris 26. Junii, postquam Reginus, Episcopus ex Cypro, & quidam alii elocuti fuissent, celebrata. In his Sermonibus S. Cyrillus contra Nestorium fortiter declamavit.

§. LXV.

Joannes Antiochenus Ephesum venit.

Quinto post Nestorii depositionem die, nempe Sabbato, 27. Junii, Joannes

Antiochenus Ephesum venit. Concilium, comperto ejus adventu, Episcopos, & Clericos obviam misit, tam ut honorem exhiberent, quam etiam ut monerent, ne Nestorio, a Sacra Synodo deposito, communicaret. Milites præsidarii, qui Joannem Antiochenum in itinere comitabantur, impedimento fuere, ne a Concilio Legati eidem colloqui possent in via, nihilominus usque ad Domum, in quam divertit, venientem secuti, aliquot horis, donec admitterentur, expectarunt; quo temporis spatio non modo in conspectum non admissi, sed etiam probris excepti sunt. Tandem Joannes Episcopus, missis ad eos militibus, ad se vocat. Postquam

Sæculum V. A.C. 431. quam ei aperuissent, quod jubente Concilio debebant, Joannes hos viros Comitum Irenæi iracundiæ, Episcoporum, & Clericorum suæ factionis furori tradidit, ita ut ferociter verberibus dedolati, etiam vitæ periculum subierint. Ergo ad Concilium redeunt, edixerunt, quam molliter fuissent contrectati, & vulnera, suis corporibus excepta, exhibebant. Hæc præsentem Evangelio, id est, coram pleno Concilio, ad acta relata sunt, quæ quidem nobis non supersunt, unde demonstratur, aliqua in Concilio Ephesino gesta desiderari.

Illo ipso tempore, quo Legati Concilii foris stare jubebantur, Joannes suo conciliabulo cum Sectatoribus Nestorii initium dabat; quippe, quamprimum e Curru descendisset, & Domum intrasset, nequidem excusso pulvere, aut deposito pallio, contra Cyrillum, Memnonem Ephesinum, & totum Concilium agere cœpit, Comes Candidianus, qui Joanni obviam processerat, conventum aperuit, & ut acta hujus conciliabuli loquuntur dixit: *præprimis optassem, ut epistolas Imperatorum, ut jussus eram, Vestra Pietate, & universo Concilio præsentem, reddere possim, at vero quinque dies elapsi sunt, ex quo Reverendissimus Episcopus Cyrillus, Joannes Antiochenus. Memnon hujus Civitatis Episcopus, & Episcopi, qui cum ipsis sunt, in Ecclesia conve-*

convenerint; id ne facerent, nullum non
 movi lapidem, rogavi etiam, ut differrent,
 donec omnes simul praesentes essetis. Pe-
 tierunt, ut Epistola Imperatoris recitaretur,
 quod coactus permisi, ne species esset
 pervicaciae; sed antequam abirem, monui,
 ne quidquam praecipitanter agerent; cu-
 jus testes sunt plures Episcopi, qui mecum
 intraverant. Nullam vero admonitionis
 meae rationem habuerunt, sed Episcopos a
 Sanctissimo Nestorio missos, & socios eo-
 rum probrose ejecerunt, me ipsum abege-
 runt, & lectioni Protestationis, quam Epis-
 copi ipsis praelegendam miserant, aures
 praebere recusarunt. Haec omnia ad Da-
 minos nostros detuli, & significavi, me
 Tuam Sanctitatem, & Episcoporum te co-
 mitantium adventum expectaturum.

Saeculum V.
 A. C. 431.

Joannes Episcopus petiit, ut epistola
 Imperatoris legeretur. Surrexerunt Epis-
 copi, Candidiano legente; Joannes Epis-
 copus deinde rogavit, an aliud factum
 fuisset. Candidianus dixit: altera die,
 omnium, quae gesta essent, nescius, subito
 audiivi, quod Sanctissimum Episcopum Ne-
 storium deposuissent. Sententiam Depo-
 sitionis affixam vidi, detraxi, legi, & ad
 Imperatores submisi. Paulopost rursus
 Praecones publicos audiivi per plateam eun-
 tes, & solemniter eandem Depositionem
 promulgantes. Quibus compertis, nisi,
 vetarent, ut quidquam contra Imperato-

p. 197.

Sæculum V. *rum mandata moliventur, & effeci, ut*
 A.C. 431. *Episcopi, qui cum ipsis non coierant, ve-*
 p. 594. *strum adventum exspectarent. Joannes*
Episcopus dixit: an secundum Canones, &
mandata Imperatoris, causa diligenter dis-
cussa, judicarunt? vel Nestorium ob con-
tumaciam damnarunt? Candidianus di-
xit: omnes Episcopi, qui mecum sunt,
sciunt, quod nullo præcedente examine ju-
dicaverint. Joannes Antiochenus dixit:
iste agendi modus rusticitati, qua nos of-
fenderunt, optime congruit; cum enim no-
bis advenientibus, & longo itinere fessis,
fraterno affectu salutem dicere oportuisset,
in via turbarunt nos, & sua petulantia
fatigarunt. Sacrum vero Concilium, quod
mecum est, aures viris importunis non in-
dulsit, sed jam, quid contra ejusmodi mol-
itiones statuendum, deliberabit.

His Comes Candidianus exiit, & Jo-
 annes Antiochenus ex Episcopis quæsit,
 quid cum contemptoribus episcopolarum Im-
 peratoris agendum esset? Concilium dixit:
 patet, Reverendissimum Cyrillum, & Reve-
 rendissimum Memnonem, qui eum fideliter
 adjuvit, contra Imperatoris mandata egis-
 se; id optime nobis exploratum, qui prius
 quam Tua Pietas advenimus, & omnia mo-
 limina vidimus. Nam Memnonis jussu,
 Ecclesiæ clausæ, nominatim Ecclesia Mar-
 tyrum, & S. Apostoli, ita ut ne quidem
 Festum Pentecostes celebrare Episcopis li-
 cuerit.

cuerit. Idem multitudinem agrestium Sæculum V. A.C. 431.
 turbandæ Civitati collegit, ad Episcoporum A.C. 431.
 diversoria Clericos misit, qui terribilia ingerebant, nisi ad seditiosum eorum
 conventum vellent accedere. Nempe propria conscientia convicti, omnia perturbatione
 implere nitebantur, ne otium esset inquirendi in Doctrinam Hæreticam, quam
 in articulis, nuper Constantinopolim a Cyrillo missis, deprehendimus, potio-
 rem Impietati Arii, Apollinaris, & Eunomii consentaneam. Jam ergo nobis pro
 Religione fortiter decertandum; Hæresis bujus, & Seditiosis Duces, pro-
 ut merentur crimina eorum, damnentur, & qui ab ipsis seducti, pro culpa
 ratione puniantur.

Joannes Antiochenus dixit: Cyrillus, & Memnon Auctores bujus scandali, quod
 Leges Ecclesiæ, & Imperatoris mandata contempserint, & etiam articulo-
 rum Hæreticorum causa deponantur, & qui ab ipsis seducti, excommunicentur,
 hunc in finem, ut errorem suum agnoscentes, Hæreticos Cyrilli articulos
 anathematizent, nobiscum congregentur, fraternam Pseudo-Synodus Orientalium.
 unionem quæstiones examinemus, & fidem confirmemus. Hæc propositio
 Concilio probata est, pronuntiata sententia, cui quadraginta tres Episcopi
 subscripserunt. Hos inter præcipui erant, Joannes Antiochenus, Alexander
 Apamiensis, Joannes

Sæculum V.
A.C. 431.

Damascenus, Dorotheus Marcianopolitanus, Alexander Hierapolitanus, Dexianus Seleuciensis, Fritilas Heracleensis, Himerius Nicomediensis, Helladius Tarsensis, Euterius Thyaneus, & Theodoretus Cyrensis. Hæc sunt Acta Pseudo-Synodi Orientalium, in qua accusationes vagæ receptæ, nullus testis interrogatus, nulli libelli examinati, & rei nec auditi, nec citati.

p. 601. 602.
Et p. 664.

Hanc Sententiam Ephesi non promulgarunt, nec quidquam Concilii Patribus de hoc facto in notitiam venit; sed eam Constantinopolim miserunt, additis ad Imperatorem, Principes Sorores, Clericos, Senatam, populumque epistolis, in quibus eadem contra Cyrillum, & Memnonem calumniæ repetuntur, sed modis diversis expositæ. Accusant eos, quod ad vim, ut ajunt, inferendam Nautarum Ægyptiorum, & agrestium Asianorum opera usu fuerint, & schedas ædibus illorum, quos invasuri erant, affixerint. Joannes Antiochenus dicit, S. Cyrillum biduo ante Sessionem celebratam sibi scripsisse, se a toto Concilio expectari.

p. 604.

§. XLVI.

Epistola Imperatoris per Palladium missa.

Interea a Candidiano missa relata Imperatori reddita fuerant, cujus animum malæ

malæ artes hujus viri præoccuparunt; Sæculum V.
 ergo Rescriptum per manus Magistriani, A. C. 431.
 cui nomen Palladius, misit. Magistriani
 dicebantur Magistri officiorum Ministri,
 alias Imperatoris Procuratores dicti. Re-
 scriptum, quod Palladius attulerat, nul-
 lum, & irritum pronuntiabat, quod Epis-
 coporum pars Ephesi technis, & sinistro
 affectu fecissent, nempe Depositionem
 Nestorii. *Hinc, inquit Imperator:*
donec Dogmata Religionis a toto Concilio
fuerint examinata, nosque aliquem miseri-
mus, qui de his, quæ acta sunt, cum Can-
didiano requirat, & motus Civiles com-
pescat, jubemus, ut Episcoporum, Epbesi
præsentium, nemo discedat; quamvis ve-
ro hoc nostrum mandatum ad eos continen-
dos sufficere oporteat, tamen Provinciarum
Rectoribus præcepimus, ut nullum exire
permittant. Hæc epistola tertio Kalen-
 das Julii, sub Antiochi Consulatu, scili-
 cet 29. Jun. an. 431. septima post Sessio-
 nem Concilii die, data est.

Conc. Eph.
c. 704.

Concilium, epistolam ferente eodem
 Palladio, Imperatori respondit, & de Co-
 mitis Candidiani fraude conquerens, di-
 cit, Comitum Candidiani artes occupasse
 animum Imperatoris, antequam rei veri-
 tatem lectione Actorum edoceri potuis-
 set, eundem hodieque causam esse, ne ve-
 ritas tota ad Principem perveniat; Jo-
 annem Antiochenum demum viginti, &

Conc. Eph.
p. 745.

Sæculum V.

A.C. 431.

uno diebus post elapsam diem, Concilio celebrando constitutam, advenisse. Subjungunt: *Majestatem tuam rogamus, ut Comitem Candidianum, quem Episcopi Concilii quinque sequantur, ad se revocet, ut de his, quæ gesta sunt, testimonium reddant, quippe illorum Episcoporum, qui fide defecerunt, ea est in dissimulandis suis erroribus astutia, ut aliquos Episcoporum perverterint, qui modo resipiscentes, demerito Nestorio, ad nos redierunt. Itaque Nestorio, & Joanni Antiocheno haud plures Episcopi, quam circa circiter triginta septem adhærent; quorum plerique idem eundem secuti sunt, quod sibi metipsis consilii criminum Judicium Concilii reformarent. Horum Nomina ad Te mittimus, aliqui eorum sunt Hæretici Pelagiani, ab a pluribus jam annis depositi. Cæterum Concilio omnes totius Mundi Episcopi consentiunt; cum Episcopus Romanus cum Episcopis Africa in Persona piissimi Archiepiscopi Cyrilli interfuerit. (*)* Tempore

(*) Quæ initio hujus numeri dicta sunt, ostendunt, nullum aliud finiendis litibus in Ecclesia esse remedium, quam Caput visibile, nisi credere velimus, Ecclesiam, Christi Sponsam, non unam esse, sed multiplicem, cujus rei funesta videmus exempla in Ecclesiis Sueciæ, Germaniæ, Angliæ, Helvetiæ, Belgii, quæ nulla Communione, nullo Charitatis vinculo, unico veræ Christi Ecclesie signo

poris angustia non permittunt, ut mala ^{Sæculum V.}
omnia, quæ nobis Comes Irenæus intulit, ^{A. C. 431.}
describere possimus, si vero, quod poscimus,
concedas, viri quinque, ad te ituri, omnia
docebunt. Episcopi sumus, numero plus-
quam ducenti, qui sententiam Depositi-
onis contra Nestorium pronuntiavimus, to-
to Occidente consentiente, pauci vero huic
epistola, quamvis omnibus presentibus,
subscripsimus, quia Magistriani Palladius
discessum urget, & moram apponendis sin-
gulorum signis negat. Post hæc Schis-
maticorum nomina, haud plura quam
triginta quatuor ponuntur.

Schismatici quoque suis partibus non
defuere, sed per eundem Palladium ad
Imperatorem dedere responsorias. Eo-
rum epistola adulatione in Cæsarem, &
in S. Cyrillum, Conciliumque calumniis
repleta est. Sententiæ in Conciliabulo
suo

Conc. Eph.
p. 705.

signo, uniuntur. Hic vero stabilita Romani Epis-
copi in universam Ecclesiam Auctoritas demon-
stratur. Quæro ex Protestante, an Concilium
Ephesinum legitimum, & Catholicum fuisse cre-
dat, vel non credat? si credit, cur Primatum, Se-
dis Romanæ, quem tunc totus terrarum orbis
Christianus agnovit, hodie rejicit? si non credit,
quomodo verbis Christi sua constat veritas: &
Portæ inferi non prævalebunt? vel dicat, ubi ^{Matth. 16.}
extiterit Ecclesia Catholica, si in Concilio Ephe-
sino congregata non fuit? nisi forte ad pudendas
Ecclesiæ invisibilis latebras confugiat?

Sæculum V. suo latæ mentionem faciunt, Nestorii po
 A.C. 431. stulatum repetunt, ut unusquisque Me
 Concilium tropolitana duos solummodo suæ Provin
 Ephesinum. ciæ Episcopos secum haberet, dicentes
 sua ex parte plures non adesse. Quin
 quaginta esse Ægyptios, & Asianos, Mem
 noni subiectos, quadraginta; rursusque
 ex parte Cyrilli stare duodecim Hære
 cos Messalianos ex Pamphilia, præter alios
 Memnonis Socios, & quosdam Depositos
 & Excommunicatos; *ex his, inquitur
 consurgit hominum stupidorum turba, nu
 li rei præterquam excitando tumultui ido
 nea.* Interim verum est, ipsis quoque
 fatentibus, haud multo pauciores centum
 quinquaginta Episcopis contra Nestorium
 stetitisse. *Sperabamus, inquitur: fore, ut
 lectis Epistolis tuis saperent, & postquam
 recitatae fuere, ad Ecclesiam S. Joannis
 Apostoli processimus, Deo Gratias acturus
 & pro Tua Majestate deprecaturi, at ce
 ro, ubi nos venientes conspexerunt, clausu
 runt januas; precibus itaque foris per
 cussis, dum regredimur, neminem lædentes
 erumpens famulorum cohors, aliquos ex no
 bis ceperunt, aliis equos abstulerunt, alios
 plagas intulerunt, omnesque fustibus, &
 saxis in multum viæ persecuti sunt. Hoc
 insidias nobis Memnon diu ante paraverat
 non enim quemquam in Ecclesiis orare, aut
 de rebus Ecclesiæ tranquille deliberare po
 tiebatur. Quam ob rem, rogamus Te*

ut praeprimis ista Civitate ejici jubeas Saeculum V.
A. C. 431.
hunc Tyrannum, a nobis depositum, atque,
quod timeat, ne scelera sua ad examen re-
vocentur, omnia perturbantem.

Epistola Memnonis, sub id tempus ad
Clericos Constantinopolitanos data, hu-
jus tumultus occasionem docet, causam-
que, cur Catholici, quod vim adhibuis-
sent, insimularentur. Episcopi illi, quos Sup. S. 49
Ep. Memn.
Concilium delegerat, ut Joanni Antio-
cheno obviam irent, cum pessime multa-
ti reversi essent, & querelam coram Con-
cilio exposuissent, excommunicatum edi-
xerunt, eique excommunicationis senten-
tiam significari jusserunt; quippe ad Con-
cilium relatum fuerat, in quadam Civi-
tatis Regione schediasma sine nomine, &
subscriptione fuisse affixum, in quo Sen-
tentia Joannis contra Cyrillum, Memno-
nem, & totum Concilium legebatur.
Quotidie etiam Joannes aures Senatorum
urbis Ephesinae, & Magistratum defati-
gabat, rogans, ut Decretum obtineret,
quo alius Episcopus in locum Memnonis
ordinaretur; verum contra ejus opinio-
nem factum, ut cives Ephesini, omnes
Catholici, Ecclesias insiderent, ibique
permanerent, ne Joannes, quod sibi pro-
positum habebat, exequi posset. Nihilo-
minus ad Ecclesiam S. Joannis Evangelistae
venit, postquam pronuntiari jusserat, se
illuc ad ordinandum Episcopum proces-
surum;

Sæculum V. furum; obstitit populus, & cum armatos
 A. C. 431. adduxisset, commota est Seditio, in qua
 aliqui illius Ecclesiæ pauperes tam male
 habiti, ut semimortuis similes jacerent.
 Hæc omnia ex epistola Memnonis disci-
 mus, qui sub finem Clericos urbis Con-
 stantinopolis rogat, ut ea, quæ a Joanne,
 & Sæctatoribus ejus per vim facta essent,
 vulgarent, & impetrare adlaborarent, ut
 Comites Candidianus, & Irenæus, tumultu-
 sientes, urbe Epheso discedere jube-
 rentur. Irenæus sponte sua abiit, quem
 Schismatici miserunt Constantinopolim,
 ut ibi fortius causam eorum ageret. Pro-
 ficiscenti aliam epistolam, aliaque relata
 commiserunt, in quibus easdem crimina-
 tiones in Cyrillum, & Memnonem reco-
 quebant, eoque collimabant, ut in aliam
 Civitatem Concilium transferretur. Hæc
 epistola Irenæo data, qua fidem facere
 posset, se a Nestorio, & Concilio ejus
 missum.

Conc. Ephes.
p. 713.

§. XLVII.

Legati Papæ adventant.

Conc. Ephes. Inter hæc Legati Sanctæ Sedis Ephesum
p. 610. advenerunt, & sine dilatione secunda
 Concilii Sessio in Domo Episcopali Mem-
 nonis, secundum Romanos Sexto Idus Ju-
 lii, secundum Ægyptios decima sexta
Epiphi, id est, decima Julii, eodem anno
 431. celebrata. S. Cyrillus, sicut antea,
 Locum

Locum Papæ tenens, Concilio præerat. Sæculum V.
A. C. 431.
 Juvenalis Jerosolymitanus, Memnon
 Ephesinus, Flavianus Philippensis, Rufi
 Thessalonicensis Vicarius, Theodotus An-
 ciranus, Firmus ex Cappadocia, & cœte-
 ri omnes Episcopi intererant, atque et-
 iam Bessula Diaconus Carthaginensis. Cum
 Patribus introducti sunt, & ad considen-
 dum invitati Occidentis Legati, numero
 tres; Episcopi duo, Arcadius, & Proje-
 ctus, & Philippus Presbyter; is prior ef-
 fatus, dixit: *Agimus Gratias adorandæ* p. 621.
Trinitati, quod nos ad Sanctum vestrum
Conventum deduxerit. Diu est, quod Pa-
ter noster Cælestinus per Epistolas suas ad
S. Episcopum Cyrillum datas, quæ vobis
exhibitæ fuere, sententiam in hac causa
pronuntiaverit; hodie vero alias ad vos
direxit, quas reddimus; jubete, ut legan-
tur, & actis Ecclesiasticis inserantur. Idem
 duo delegati Episcopi Arcadius, & Proje-
 ctus petierunt; cumque hi tres latine lo-
 querentur, eorum dicta Græce expone-
 bantur, nempe patrio Patrum Concilii
 fermone. S. Cyrillus mandavit, ut S. Cœ-
 lestini Epistola legeretur, eamque Siri-
 cius, Ecclesiæ Romanæ Notarius, latine
 legit. Juvenalis, Episcopus Jerosolymi-
 tanus, petiit, ut ad Acta referretur; om-
 nes Episcopi petierunt, ut ea in Græcum
 transferretur. Philippus Presbyter di-
 xit: *pro antiqua consuetudine factum, ut*
primo

Sæculum V. primo Epistolæ Sedis Apostolicæ latino ser-
 A.C. 431. mone prælegerentur, sed curæ nobis fuit, ut
 hæ præsentibus in Græcum verterentur; Epis-

p. 614. copi Arcadius, & Projectus hujus versionis
 causam addiderunt, quod multi Episcopi
 latini sermonis essent ignari. Ergo Petrus
 Presbyter Alexandrinus, Epistolæ S. Cœle-
 stini Papæ versionem Græcam prælegit.

Hujus epistolæ initium tale est: *Epis-*
coporum Congregatio Spiritus Sancti præ-
sentiam testatam facit; nam Concilium

Act. 15. *Sanctum est per Venerationem sibi debitam,*
quod amplissimum Apostolorum Cætum re-
præsentet, qui nunquam Magistri sui, cui-
jus Doctrinam prædicare jussi erant, mi-
xilio destituti sunt. Ipse per eos docebat,

Luc. 10, 16. *ipse inspiraverat, quid prædicarent, qui*
promiserat: qui vos audit, me audit. Isud
docendi munus æqualiter omnibus Episco-
pis datum, ad id omnes nos jure Hæredita-
rio obligamur; nos inquam! qui Apostolis
succedentes, Nomen Domini per diversas
Mundi Regiones annuntiamus, secundum
 Matth. 28. *verba ad Apostolos dicta: ite, & docete uni-*
 19. *versas Gentes! bene notate, Fratres mei!*
mandatum generale nobis esse impositum,
& Christum voluisse, ut id omnes adimple-
remus, cum id nobis omnibus æqualiter in-
jectum sit. Omnes eorum labores in nos
suscipiamus, quorum Dignitati omnes suc-
cessimus. ()*

S. Cœ-

(*) Hic offenditur Anonymus I. quod Fleury
 Legat.

S. Coelestinus Papa his verbis agnos- Sæculum V.
A. C. 431.
cit, ipsam Jesum Christum Episcopos suæ
Ecclesiæ Doctores in Persona Apostolo-
rum constituuisse; ipse Papa in ordinem
eorum se ponit, & declarat, omnes simul
teneri ad laborem, ut pium Doctrinæ Apo-
stolicæ depositum conseruent. Ad hoc
ipsum probandum reliqua hujus Epistolæ
tendunt; utitur Papa argumento ab ad-
junctis Civitatis illius, in qua congrega-
ti erant, ubi S. Paulus, & S. Joannes Evan-
gelium prædicassent; S. Joannes, inquit
in Epistola: *cujus Reliquias præsentem ve-
neramini!* (*) In hac etiam epistola Epis-
copis Arcadio, & Projecto, & Presbyte-
ro Philippo Legationis suæ testimonia
dantur, qui, ut verba sonant: *omnibus,
quæ agentur, intersint, & quæ mandavi-
mus, exequantur.* Signum appositum est
octavo Idus Maji, seu octava ejusdem
Mensis, eodem an. 431. Hac
Cont. Ephes.
p. 615.

Legatos Summi Pontificis, Delegatos Occiden-
tis semel appellaverit. Cæterum hæc S. Cœle-
stini Papæ Epistola illi quæstioni plurimum lucis
affert, a quo Episcopi suam Jurisdictionem, & jus
prædicandi accipiant?

(*) Jam tertio Fleurus de Reliquiis S. Joan-
nis mentionem affert, & de Corpore Bmæ Vir-
ginis tacet; nec est verosimile S. Papam Cœlesti-
num, dum S. Joannis Reliquias commemorat, de
Reliquiis Matris Dei taciturnum fuisse, si eas æque
ibi asservari credidisset.

Hist. Eccles. Tom. VI.

K

Sæculum V.

A. C. 431.

p. 918.

Hac lectione audita, omnes Episcopi conclamare: *Iustum est hoc Judicium! Gratias Cælestino, alteri Paulo, Cyrillo, alteri Paulo, Cælestino, Fidei Conservatori, Cælestino, qui Concilio consentit, totum Concilium Gratias agit Cælestino. Unus Cælestinus! unus Cyrillus! una fides Concilii! una totius orbis terrarum fides!* Episcopus Projectus dixit: *Epistolæ Papalis formam attendite! non docere vos vult, tanquam rerum ignaros, sed, quæ scitis, in memoriam revocare, ut ea, quæ diu ante judicavit, perficiatis.* Firmus ex Cappadocia dixit: *Sacra Sedes Cælestini hanc causam jam definivit, (*) atque per epistolas, ad Cyrillum Alexandrinum, Juvenalem Hierosolymitanum, Rufum Thessalonicensem, & Ecclesias Constantinopolitanam, & Antiochenam directas, Sententiam pronuntiavit; In virtute, & in executionem hujus Sententiæ contra Nestorium Judicium Canonicum tulimus, postquam dies eidem ad emendationem dicta præterisset, & diu Ephesi ultra præfinitam ab Imperatore die expectassemus.*

Sessio
Secunda.

Episcopus Arcadius, Legatorum unus, dixit: *Lenta navigatio, & venti adversi moram injecere, hinc tam cito, ac sperabamus,*

(*) Interpres Protestans, talia ex Concilio Ephesino transferens, sui calami stilo suam Ecclesiam configit.

bamus, advenire non potuimus; igitur
 rogamus vos, ut edoceatis, quæ interea e-
 geritis. Philippus Presbyter eadem re-
 quisivit, postquam pro acclamationibus,
 in honorem Papæ cedentibus, Concilio
 Gratias egisset, & S. Petri Primatum lau-
 dasset. Theodotus Ancyranus dixit:
Deus, quam justa sit Concilii Sententia
per missas Epistolas piissimi Episcopi Cæ-
lestini, & per vestram præsentiam osten-
dit; cum vero, quæ gesta sint, quæra-
tis; hæc plenissime ex ipsis Actis Depo-
sitionis Nestorii intelligetis; quam pio
zelo Patres Concilii arserint, & quam
conformis eorum fides sit illi, quam Cæ-
lestinus coram toto orbe profitetur, per-
spicietis. In hunc modum secunda Con-
cilii Sessio finita.

Legati Papæ mandata scripta accepe-
 rant, eadem die, qua Epistola ad Conci-
 lium, nempe octava Maji data, in hæc
 Verba: *Mandata Cælestini Papæ Episco-*
pis, & Presbyteris, in Orientem profi-
ciscentibus. Postquam per Dei Gratiam,
ut speramus, in locum, ad quem vaditis,
perveneritis, tota, qua potestis, attentio-
ne in Confratrem nostrum Cyrillum ad-
vertite! & omnia, quæ ipsi visa fuerint,
facite! id quoque vobis mandamus, ut sa-
crae Sedis Apostolicæ Auctoritati conser-
vanda invigiletis, quia mandatum vobis,
ut in Concilio præsentis sitis; si vero con-

Sæculum V.
 A. C. 431.

Coll. Bal. p.
 381.

K 2 tentio

Sæculum V.
A. C. 431. *tentio exorta fuerit, vos dissidentium opi-
niones judicate; at litigare nolite! (*) Si
videritis, finem Synodo impositum, omnes-
que Episcopos domum reversos, inquirete,
quis rerum eventus fuerit; si pro antiqua
fide Catholica decisum fuerit, & si scive-
ritis, Fratrem meum Cyrillum Constanti-
nopolim*

(*) Verba ipsa Concilii sunt: *Ad discepta-
tionem si fuerit deventum, vos de eorum sen-
tentis dijudicare debetis, non subire certamen.*
Fleurius hæc reddidit: Vous devés juger de
leur avis, sans entrer en dispute. Vos de eo-
rum opinionibus judicare debetis, & non inire
discepcionem. P. Balduinus suspicatur, quod
detorqueat verba Concilii, & velit dicere: Vous
devés juger de leur avis: Debetis eorum opi-
nionem sequi. Ipsi vox: *juger* hic significat:
suivre, seu sequi. Quis non videat hic a P. Bal-
duino nodum in scirpo quæri? imo Summi Pon-
tificis Auctoritas, & Legatorum ex hoc Numero
† *Num. eod.* vel maxime elucet, dum paulo superius † Fleur-
XLVII. rius S. Coelestini verba transtulit: *Omnibus,
quæ agentur, intersint, & quæ mandavimus,
exequantur!* Rursus post pauca; *Sacra Sedes
Coelestini hanc causam jam definivit &c.* P. Bal-
duinus per saltum deinde transit ad Epistolam
S. Leonis Papæ ad Episcopos Provinciæ Viennensis
datam, dicitque, Fleurium non omnia ex ea
excerpsisse, quæ ad stabiliendam Papæ Auctori-
tatem faciunt. Bonus vir in medio mari aquas
quærit.

nopolim abiisse, illuc vobis quoque eundum Sæculum V.
A. C. 431.
erit, & Epistolæ nostræ Principi tradenda. Si res aliter ceciderit, & regnet
Divisio, ex adjunctis circumstantiis judi-
cabitur, quid vobis cum Concilio dicti
fratris nostri faciendum. Ipsa puncta,
quæ in his mandatis continebantur, non
habemus, sed Epistola extat Papæ ad Conc. Ephes.
p. 619. p. 621.
Imperatorem Theodosium, decima quin-
ta Maji data, quæ publicæ fidei Legato-
rum, ad quos mittebantur, testimonia
exhibet, & rursus alia ad S. Cyrillum, die
septima data, in qua inter alia legitur,
eum, qui errores retractat, semper ad
pœnitentiam recipiendum.

§. XLVIII.

*Legati Depositionem Nestorii con-
firmant.*

Alter die, quinto Idus Julii, seu decima p. 622.
septima *Epiphi*, id est, undecima Ju-
lii, eodem anno 431. Concilium in eo-
dem loco, nempe domo Memnonis Epis-
copali congregatum. Juvenalis Jero-
solymitanus ex Legatis Papæ quæsit, an
ipsis Acta Depositionis Nestorii, sicut
Concilium jusserat, fuissent communi-
cata. Philippus Presbyter respondit, se
ex Actorum lectione cognovisse, omnia
secundum Canones fuisse gesta. Nihil-
ominus petiit, ut adhuc semel in pleno

K 3 Con-

p. 625,

Sæculum V.
A. C. 431.

p.626. Concilio legerentur, idem Episcopus Arcadius petiit. Memnon Ephesinus mandavit, ut legerentur; tum Petrus Alexandrinus Presbyter Acta primæ Sessionis prælegit, quorum initium, & sententia depositionis Nestorii huic tertiæ inserta. Finita lectione Philippus Presbyter dixit: *Nemini dubium, quin S. Petrus, Apostolorum Caput, columna fidei, & Ecclesiæ Catholicæ Fundamentum a Domino Nostro Jesu Christo Claves Regni, atque Potestatem ligandi, & solvendi a peccatis acceperit, atque in hanc usque diem vivat, & in suis Successoribus Judicium exercent. (*) S. Papa noster Celestinus Episcopus, qui hodie Sedem ejus tenet, ad sacrum Concilium nos misit, ut ejus absentiam suppleremus. Christianissimi nostri Imperatores hujus Concilii celebrationem ordinarunt, ut sinceritatem fidei Catholicæ, quam a Majoribus suis acceperunt, conservarent. Tum summam Judicium in Nestorium enarrat, & subjungit: Ergo sententia, in eum lata, firma omnium Ecclesiarum Judicio, consistit, cum Episcopi & Orientis, & Occidentis*

(*) Hæc verba, in Concilio Ecclesiæ Catholicæ œcumenico, nemine refragante, prolata Interpretis Protestantis stoliditatem retundunt, dicentis in sua Præfatione, omnes Episcopos initio fuisse æquales.

dentis aut per se, aut per suos Legatos ^{Sæculum V.}
 buic Synodo adfuerint. Itaque sciat Ne- ^{A. C. 431.}
 storius, se a Communione Sacerdotii Ec-
 clesie Catholice dejectum.

Episcopus Arcadius suam deinde e-
 dixit sententiam, & conclusit in hunc
 modum: *Secundum Traditionem Aposto-
 lorum, & Ecclesie Catholice, rursusque
 secundum Decretum Sanctissimi Papæ Cæ-
 lestini, qui nos huc misit, ut in hac causa
 eorum, quæ decernerentur, executores esse-
 mus, & secundum S. Concilii Decreta,
 Nestorio indicimus, privatum esse Digni-
 tate Episcopali, atque ab universa Eccle-
 sia, & omnium Episcoporum Communion-
 e separatum.* Episcopus Projectus, cum
 sententiam dixisset, finem fecit in hæc
 verba: *Ego quoque Auctoritate Legatio-
 nis Sedis Apostolicæ, cum penes fratres
 meos Judicii lati Executor sim, pronun-
 tio, Nestorium, veritatis inimicum, &
 Fidei corruptorem, Dignitate Episcopali,
 & omnium Episcoporum Orthodoxorum
 Communione privatum.* S. Cyrillus di-
 xit: *Testis est universa Synodus, quid No-
 mine Sedis Apostolicæ, & totius Concilii
 Sanctorum Episcoporum Occidentis decla-
 raverint. Cum igitur sententiam San-
 ctissimi Episcopi Cælestini executioni de-
 derint, & Decretum bujus sancti Conci-
 lii contra Nestorium approbaverint, actæ
 hesternæ, & hodiernæ conjungenda sunt*

p. 6. 7.

K 4

pra-

Sæculum V. præcedentibus, ut consensum suum sua manu subscribentes indicent. Legati paratos se ad subscribendum edixerunt, iussit Concilium, ut ipsis Acta offerrentur; itaque omnes tres Depositioni Nestorii subscripserunt. Hic fuit tertiæ Sessionis hujus Concilii exitus.

§. XLIX.

Epistolæ Synodales.

Conc. Ephes. p. 630. **C**oncilium gestorum rationem Imperatori reddidit, data Epistola Synodali, in hæc verba: *Deus, cui tuus pro Religione zelus placet, Episcoporum Occidentis pietatem excitavit, ut Jesum Christum ob illatas injurias ulcisceretur. Quandoquidem, etiamsi per viæ longitudinem omnes ad nos venire prohibiti sint, in Regione sua præsentè Sanctissimo Episcopo Romano Cælestino Concilium egere, nostros de fidei veritate sensus approbaverunt, & aliter credentes a Sacerdotio repulerunt. Jamque antequam hoc Concilium fuisset convocatum, Cælestinus eadem in Epistolis suis judicaverat, datis ad Sanctissimum Episcopum Cyrillum, cui, ut vices suas gereret, mandaverat. Rursumque idem declaravit huic Sancto Concilio Ephesino, missis aliis litteris, quas Episcopi Arcadius, & Projectus, & Presbyter Philippus attulerunt. Hi ubi advenērunt, quid totum Occidentis Concilium*
sense-

senferit, nos edocuerunt, & datis litteris testimonium perhibuere, illos Patres in materia fidei plenissime nobis consentire.

Sæculum V.
A. C. 431.

Hæc Vestræ Majestati indicamus, ut agnoscat, sententiam, quam modo tulimus, commune totius mundi iudicium esse. Itaque, cum causa, propter quam congregati sumus, feliciter sit expedita, humiliter petimus, ut ad nostra remeare liceat; aliqui ex nobis paupertate premuntur, alios morbus affligit, alios extrema Senectus gravat, diutius extra Patriam morari non possunt, aliquos Episcoporum, Clericorumque mors abstulit. Totus terrarum orbis consentit, paucis hominibus exceptis, quibus amicitia Nestorii Religione potior est. Æquitas postulat, ut Nestorio Successor sufficiatur, nosque in pace de Confirmatione Fidei gaudere, & pro tua Majestate in tranquillitate orare sinamur. Huic Epistolæ S. Cyrillus, & omnes cæteri Episcopi subscripsere.

Concilium ad Clerum quoque, & populum Constantinopolitanum Epistolam dedit; Depositionem Nestorii indicant, hortanturque, ut mittant fervidas ad Deum preces, quibus digni Successoris Electionem impetrent. Huic Epistolæ primus manum apposuit S. Cyrillus, deinde Philippus Presbyter, Papæ Legatus, qui se Presbyterum Ecclesiæ Apostolorum dicit, tum Juvenalis Jero-

p. 634

K 5

soly.

Seculum V.
A. C. 431.

folymitanus, duo Episcopi Legati Arcadius, & Projectus, Firmus Casariensis, Flavianus Philippensis, Memnon Ephesus, Theodotus Ancyranus, Berinianus Bergensis. Postea legitur: *Quamvis Episcopi, qui Nestorium deposuerunt, numero, ultra ducentos, sint, subscriptionem paucorum sufficere credidimus.*

§. L.

S. Cyrilli, & Memnonis querela.

Quinto post tertiam Sessionem die Concilium etiam quartam in Ecclesia sanctæ Mariæ, decimo septimo Kalendarum Aug. nempe decima sexta Julii celebravit. S. Cyrilli nomen primo visitur, S. Cœlestini Papæ locum tenentis, tum tres Legati nominantur, primo duo Episcopi, Arcadius, & Projectus, deinde Presbyter Philippus, sequuntur Juvenalis, Memnon, aliique. Ex hac diversitate Ordinis in Sessionibus, & Subscriptionibus apparet, ad hæc Patres scrupulose non attendisse; nec ullam hæc super re litem exortam legimus. In hac Actione, cum de causa S. Cyrilli ageretur, non amplius Petrus Alexandrinus Presbyter Promotoris officio functus est, sed Hesychius Diaconus Jerosolymitanus, qui dixit: *Sanctissimus Archiepiscopus Alexandrinus Cyrillus, & Sanctissimus Episcopus Ephesus Memnon, Libellum*

bellum Sanctissimo Concilio obtulerunt. Sæculum V.
A. C. 431.
 Hunc in manibus habemus, & legemus, si jubeatis. Juvenalis Jerosolymitanus jussit, ut legatur, & Diaconus Hesy chius legit.

p. 635.

In hoc libello querelæ continebantur adversus Joannem Antiochenum, qui ob Depositionem Nestorii ira flagrans, triginta ferme illius factionis Episcopos, quosdam jam diu depositos, alios certa Sede carentes, congregaverat, *Quibuscum*, ut Libellus loquitur: *putat, nos deposuisse; id enim ex Libello infami, quem scripsit, apparet, quamvis nos judicandi potestatem nec per Leges Ecclesiæ, nec mandato Imperatoris habeat; nec jus ei sit, quidquam tale præsertim contra Sedem sua majorem moliri.* Dato vero, quod potuisset, verumtamen Canones observandi erant, nos monendi, & cum toto Concilio, ut nos defenderemus, vocandi. *Omnia clanculo fecit, & prima, qua civitatem Ephesinam attigit, hora, ita, ut nihil horum factorum usque in diem hanc ad nostram notitiam pervenerit.* Cum minimo Clericorum suorum, qui ei sub-jiciuntur, agere insolentius non potuisset. *Cum igitur cum suis complicibus hic præ-sens sit, per Sanctam Trinitatem vos adjuramus, ut citentur, & sui facinoris rationem reddant, nam demonstrare possumus, illegitimum esse, & impium.*

Acacius

Sæculum V.

A. C. 431.

p. 638.

Acacius Melitenensis dixit: *Utilitate caruisset accusatio, etsi vera fuisset, atque Sanctorum Episcoporum Cyrilli, & Memnonis petitum superfluum est, non enim illis, qui se a sancto Concilio separaverant, ut se Nestorio jungerent, cum ipsi met tanti criminis rei essent, quidquam agere, contra Concilii œcumenici Præsides licebat.* Quia autem vobis visum, eos judicio persequi, Joannes Antiochenus, hujus Schismatis Auctor per pios Episcopos Archelaum, Paulum, & Petrum citabitur, ut, rationem facti sui redditurus, veniat. Tres illi Episcopi, nempe Archelaus Myndensis in Caria, Paulus Lampensis ex Creta, & Petrus Castorum ex Palæstina eum vocatum abierunt. Ubi rediere, Firmus Cæsariensis ex Capadocia rogavit, ut, quid actum esset, referrent.

§. LI.

Joannes Antiochenus citatus.

p. 639.

Episcopus Paulus dixit: *Cum Domini Reverendissimi Joannis Antiocheni appropinquavimus, vidimus multos milites, aliosque viros, arma gestantes, & custodientes portam. Aliquantum propius ægre admissi, diximus: Tres, nec plures, viri sumus, a sancto Concilio missi, Reverendissimo Episcopo Joanni verba pacis in causa Ecclesiastica afferimus.* *Mox magna*

magna hominum turba nos circumdedit, Sæculum V.
A.C. 431.
 & inter varios sermones indigna in sa-
 crum Concilium, & fidem Orthodoxam
 audivimus; verum hæc dicta ob tumultus
 insolentiam exacte referre non possumus.
 Episcopus Archelaus dixit: Magnum tu-
 multum tulimus, & ferme periclitaba-
 mur. Milites evaginare gladios, & sa-
 xa minaciter tollere cæperunt. Episco-
 pus Petrus addidit: Aderant non nulli
 Joannis Clerici, quibus diximus, a Con-
 cilio nos missos; sed nemo fuit, qui nos
 reciperet.

S. Cyrillus dixit: Videtis, Patres!
 Memnonem, & me hic esse præsentem, quia
 nobis nullius culpæ conscius sumus; econ-
 tra Nestorii Hæretici, & Joannis, De-
 fensoris ejus, domos milites stipant, quia
 ad Concilium venire horrent. Jubete igitur,
 sententiam, contra nos latam, nul-
 lam declarari, & contra Joannem, quod
 videbitur, statuere! Juvenalis Jerosoly-
 mitanus dixit: Peccavit Episcopus Joan-
 nes, quod Sedem Apostolicam Romanam,
 quæ hic præsens est, atque Sedem Jeroso-
 lymitanam, quæ secundum Traditionem
 Apostolicam Sedem Antiochenam corri-
 gere, & judicare solet, contempserit; ve-
 rum tamen, ut Canones ad amissam obser-
 vemus, mittamus rursus Episcopos, qui
 eum secundo vocent. Tres rursus Episco-
 pi missi, Timotheus Thermesenus, &
 Eudo-

Sæculum V. Eudociadenus, Eustachius Docimionensis, & Eudoxius Chomatenus ex Lycia.

A. C. 431.

**Concilium
Ephesinum.**

p. 643.

Ubi redierunt, Eudoxius dixit: *Ad Aedes Joannis pervenientes, invenimus circumstantes milites, evaginato gladio tenentes, & quosdam Clericos, quos rogavimus, ut adventum nostrum denuntiarent. Intrarunt, rursusque egressi sunt, dicentes: Joannes Episcopus dicit, non esse sibi, quod respondeat hominibus depositis, & excommunicatis. Interrogavimus: a quo ergo depositi, & excommunicati fuisset; responderunt: ab Episcopo Joanne; & instantibus nobis, ut plura audiremus, dixerunt: Si vultis, id factum fuisse coram Notario affirmabimus.*

Rursus S. Cyrillus petere, ut Joannis Judicium declararetur nullum, & ut tertio citaretur. Memnon idem postulavit; tum Concilium Joannis sententiam, nullam esse, pronuntiavit, cum, ut eam defenderet, comparere non esset ausus;

p. 646.

jussit, ut, quæ ea die gesta fuissent, ad Imperatorem referrentur, & Joannes tertio ad Judicium vocaretur.

Conc. Ephes.
p. 649.

Sessio quinta, die sequenti, decimo sexto Kalendas Augusti, nempe decimo septimo Julii, in Ecclesia S. Mariæ, celebrata. S. Cyrillus, quæ die præcedenti acta fuissent, memoravit, & addidit, Joannem, & Sectatores ejus rem pudendam, & triviali plebe dignam fecisse;

Quippe

Quippe, inquit: cum Concilio se sistere Sæculum V.
 tenerentur, ut modestia Christiana cau- A. C. 431.
 sam suam dicerent; non enim nostrum
 Concilium, velut eorum, ædes, milites ar-
 mati circumstant, libellum, quem insolentia,
 & ignorantia dictavit, conscripsere,
 eum publice in Theatro affixerunt, ut
 totam Civitatem ad Seditionem commo- Epist. ad
 verent. Si in eum finem hoc fecerunt, Cælest. p. 464
 ut nos affligerent, Fratribus nostris ho-
 norem detraberent, & efficerent, ut inno-
 centes ab omni hominum genere derideren-
 tur, profecto multum est, quod eis gratu-
 lemur; vicerunt! Si vero, ut libellus
 prodit, demonstrare volunt, nos Hære-
 sin Apollinaris defendere, veniant modo,
 & nos convincant, si possunt, & ab inju-
 riis temperent! nos, inquam; nunquam
 opiniones Apollinaris, Arii, aut Eunomii
 approbavimus; sed ab unguiculis sacras
 litteras edocti fuimus, atque ante faciem
 Patrum Orthodoxorum enutriti. Ana-
 thematizamus Apollinarem, Arium, Eu-
 nomium, Macedonium, Sabellium, Photi-
 num, Paulum, Manichæos, & omnes alios
 Hæreticos, & præterea Nestorium, no-
 varum blasphemiarum auctorem, omnes
 eos, qui in ipsius Communione, & fide vi-
 vunt, eosque, qui Celestii, & Pelagii opi-
 niones tenent. Rogamus Concilium, ut
 Joannem Antiochenum, & omnes hujus
 calumniæ complices venire jubeant, ut vel
 pro-

Sæculum V.

A.C. 431.

proben hic coram omnibus, nos hæreticos, vel ipsi condemnentur, propter illam præprimis proterviam, quod, ut libellus infamis fert, banc recoctam calumniam ad aures Imperatoris deferre ausi fuerint.

p. 650.

Concilium selegit tres Episcopos, Danielem Colonensem, Commodum Tripolitanum in Lydia, Timotheum Germanensem ex Hellesponto, adjuncto Notario, cui nomen Musoneus, hi ferebant citationem scriptam, qua Joannes Antiochenus vocabatur; jam tunc in eo scripto eidem functiones Episcopales interdicebantur, & indicabatur, nisi tertie citationi obediret, sententiam secundum Canones ferendam. Ubi redierunt, Episcopus Daniel dixit: *Cum Domum Episcopi Joannis adissemus, equis intervallo satis longo descendimus, & Clericis ipsius mansuete diximus, nos a sancto Concilio missos advenire; incidimus in Presbyterum Asphalum, de Ecclesia Antiochena, qui hujus Ecclesie causas Constantinopoli curat. Is propius Domum nos deducens, comitabatur, eosque, qui in nos invehebantur, arcebat. Militibus quoque Beneficium debemus, cum enim ipsis bene notus esset Commodus Episcopus, in cujus civitate diversoria habent, Clericorum in nos insultus cobibuerunt. Postquam Asphalus, alique Clerici Nestorio adventum nostrum indicarunt, Archidia-*

conus

Sessio quarta, & quinta.

conus ejus ad nos descendit; nescimus nomen ejus, sed homo est exiguae staturae, pallido vultu, & tenui barba. Manu tenebat chartam, quam nobis offerebat, dicens: Sacrum Concilium hoc ad vos mittit, ut accipiatis. Diximus: missi sumus, ut ea, quae sanctum Concilium nobis mandavit, indicemus, non vero, ut chartas accipiamus. Concilium Dominum Joannem invitat, ut veniat, & cum Patribus confideat. Archidiaconus respondit: ergo expectate, donec id ad Episcopum detulero; ivit, & reversus, eandem chartam obtulit, dicens: nihil nobis mittere, nec nos quidquam vobis mittimus, Imperatoris sententiam expectamus. Diximus: Audi igitur, quod Concilium mandat! sed cito abiit, dicens; chartam meam non accepistis, nec ego, quid Concilium dicat, audio. Alii duo Episcopi confirmarunt, haec a Daniele vere fuisse relata.

§. LII.

Sententia in Joannem Antiochenum lata.

Concilium dixit: Haec citatio sufficit, nulla Episcopo Joanni superest excusatio, nec rei ignorantiam potest obtinere. S. Cyrillus dixit: Ecce me hodieque praesentem cum Episcopo Memnone! paratum defensionem Episcopi Joannis
Hist. Eccl. Tom. VI. audi

Saeculum V.
 A.C. 431.

p. 651.

Sæculum V. *audire; sed cum adhucdum Judicium ju-*
A. C. 431. *giat, jam Concilii est, decernere. Con-*
 cilium sententiam pronuntiavit in hæc
 verba: *Injuriam, quas Episcopus, Joannes*
Antiochenus, & complices ejus, Episcopi
Cyrillo, & Memmoni intulerunt, sufficiens
causa sancto Concilio videri poterant, ut
in eos sententiam, eorum arrogantia di-
gnam, ferret, præprimis post banc tertiam
citationem, cui obedire noluerunt; nihil
ominus mansuetudinis Episcopalis esse
credimus in patientia aliquid indulgere;
hinc in hoc rerum statu solummodo a Com-
munione Ecclesiastica Joannem Antio-
chenum, & socios ejus Joannem Damo-
scenum, Alexandrum Apamiensem, Dexis-
num Seleuciensem, Alexandrum Hiera-
polititanum, cæterosque excludimus. Hic
triginta tres nominati sunt, inter quos
Theodoretus legitur. Concilium sub-
jungit: His non liceat Auctoritate Sacer-
dotali uti, ut cuiquam vel bonum, vel ma-
lum conferant, donec respiscant, & cul-
pam suam fateantur. Sciant vero, nisi
prompte id fecerint, ultimam damnatio-
nem in se contracturos. Illa autem, quæ
contra leges in Cyrillum, & Memnonem
ausi sunt, nullius sint roboris, sicut bester-
na die declaratum; & omnia, quæ acta
sunt, ad piissimos Imperatores nostros re-
ferantur. Juvenalis Jerosolymitanus,
tres Romani Legati, & omnes alii Episco-

pi huic Sententiæ signum apposuerunt. In Sæculum V.
hunc modum Sessio quinta finita. A. C. 431.

§. LIII.

Epistolæ Synodales aliæ.

Concilium ad Imperatores Epistolam dedit, & hanc causam retulit. *Conc. Ephes. p. 656.* Dicunt, triginta Episcopos, Nestorii clientes, quod puniri ob sua delicta timerent, ausos, agere separatim conventum, & sibi ipsis Concilii Nomen tribuere; facti Ducem se præbuisse Joannem Antiochenum, moræ, mandatis Imperatorum injectæ, timide consciunt. *Isti igitur, dicit Epistola: Sententiam Depositionis adversus Cyrillum, Concilii Caput, & Memnonem, conculcatis legibus Ecclesiæ, nemine accusante, reis non citatis, nullo examine præcedente, pronuntiarunt. Hominum temeritatem sprevissemus, nisi, malum! suas calumnias usque ad Majestatis vestræ Thronum detulissent. Itaque, quod Canones postulant, fecimus; libellos Cyrilli, & Memnonis accepimus, Joannem Antiochenum etiam tertio citavimus, ipse autem domum suam militibus, armisque custodivit, Legatos a Concilio non recepit, nequidem respondere dignatus. His ita se habentibus, omnia, contra Cyrillum, & Memnonem facta, ediximus nulla, Rebelles excommunicavimus, donec Concilio se sistant, & causam suam defendant.*

L 2

Hæc

Sæculum V.
A.C. 431.

Epistolæ
Concilii.

Hæc ad vos referendi necessitas nobis injuncta est, ne Rebellium conjuratio pro legitimo Concilio habeatur! Simile aliquid tempore Concilii Nicæni contigit non nulli Episcopi a toto corpore recesserunt, at magnus, & sanctus Constantinus non solum paucos homines Concilium constituere non posse, judicavit, sed etiam datam Schismati causam puniri jussit. Et profecto! quid a sana ratione magis abhorreat, quam quod Episcopi triginta Concilio opponere se audeant ducentorum, & decem Episcoporum, quorum sententiam omnes Occidentis, & cum ipsis totius orbis terrarum Episcopi suis suffragiis confirmarunt? at rursus ex his triginta viris aliqui a multo tempore depositi sunt, alii Celestii erroribus imbuti, alii, quod Nestorii opinionem teneant, anathematizati. Jubete igitur, ut, quod in Concilio Universali contra Nestorii impietatem decisum, vestro consensu accedente ratum, firmumque permaneat.

Concilium, data etiam ad Papam S. Cœlestinum, Epistola, omnia, quæ acta fuerant, retulit. Recensetur Actorum contra Nestorium initium, ejus Depositio, Joannis Antiocheni temeritas, & secuta, præsentibus Sacræ Sedis Legatis, condemnatio. Addunt Patres: *Quod Fratres nostros Cyrillum, & Memnonem contingit, cum ipsis etiam post istam accusatio-*
nem

Conc. Ephes.
p. 660.

p. 665.

nem communicamus, & in eorum commu- Sæculum V.
A. C. 431.
 nione Liturgiam & Synaxes celebramus.

Si enim patiamur, ut quicumque voluerint, maximas Sedes, & Episcopos, in quos nullam habent jurisdictionem, impune lacerant, pessimo loco Res Ecclesiæ stabunt. Et deinde: Postquam in Concilio lecta sunt Acta Depositionis impiorum virorum, Pelagianorum, & Celestinorum, Celestii, Pelagii, Juliani, Persidis, Flori, Marcellini, Orontii & sodalium eorum, decrevimus, ut sententia Tuæ Sanctitatis contra eos lata firma consistat; omnes unius mentis sumus, & pro depositis eos habemus. Ut magis accurate de omnibus edocearis, Acta, & Subscriptiones Concilii ad te mittimus. Ita Concilium Ephesinum Pelagianos damnavit, & latum contra eos Papæ Judicium confirmavit. (*)

Sub id tempus S. Cyrillus pro Concione dixit, & fortiter contra Joannem Antiochenum peroravit, conquerens, quod ille, cum sibi operam jungere ad oppugnandam Hæresin opportuisset, factus esset Hæreticorum fautor, & veritatis Defensores invalisset.

Conc. Ephes.
p. 668.
Julio.

L 3 §. LIV.

(*) Concilii Ephesini, quod, ut bene notat Anonymus I., palam edixerat, se condemnare Nestorium, ut Papæ S. Cælestini Decreta exqueretur, certissime mens non fuit, ejusdem Papæ judicium contra Pelagianos eo in sensu, ac si Auctoritate superiore polleret, confirmare.

Sæculum V.
A. C. 431.

§. LIV.

Epistolæ Schismaticorum.

Conc. Ephes.
p. 697.

Schismatici quoque, ne suis partibus deesse viderentur, ad Imperatorem epistolam dederunt hujus ferme tenoris: *Cyrillus, & Memnon, a nobis, quod Hæresin Apollinaris sequantur, depositi, suæ factionis præcipuis libellos tradiderunt, & nos in judicium vocarunt. Respondimus; mandata Vestra Cæsarea hac super re esse expectanda. Ipsi vero, contemptis Religionis regulis, Cyrillum, & Memnonem in jura Sacerdotii, ut putant, restituerunt, excommunicatos, & interdictos. Rogamus te igitur! ut quantocius læsæ fidei, & sprete Canonibus oppituleris, & jubeas, nos ex hac urbe discedere, & Constantinopolim ire, aut saltem Nicomediam; ibi, si potiaris, quantum homines isti contra pietatem, & justitiam peccaverint, manifestabimus. Rogamus etiam, ut jubeas, ut cum quolibet Metropolita non plures, quam duo Episcopi Concilio adsint, quia examinandis fidei dogmatibus multitudo inutilis est, & causa tumultus. Hinc est, quod Adversarii tanto numero advenerint; subscriptionum numero populis imponere conantur. Nos vero tres ex singulis Provinciis advenimus, & usque in hanc diem tuis mandatis obedientes, nullum Episcopum ad te misimus, quod tamen adversarii*

vii nostri fecerunt. Rursus rogamus te, Sæculum V.
ut jubeas, omnes subscribere fidei Nicænæ, A.C. 431.

quam, huic epistolæ junctam, misimus, &
probibeas, ne quidquam addatur, quod in-
dicet, Dominum nostrum Jesum Christum
esse purum Hominem, aut Divinitatem
passibilem. Cum hac epistola miserunt p. 701.

Acta, sui, ut dicebant, Concilii, in qui-
bus Symbolum Nicænum exscripserunt,
affirmantes, hanc eorum fidem esse, se-
que articulos Hæreticos Cyrilli cum suis
Anathematismis rejicere. Huic Decre-
to Joannes Antiochenus, & omnes alii
hujus factionis subscripserant.

Simul ad tres potentissimos Nestorii
amicos scripsere, nempe ad Antiochum,
Prætorio Præfectum, & hujus anni Con-
sulem, ad Valerium, officiorum Magi-
strum, & anni sequentis Consulem, &
Scholasticum, Cubiculariis Præfectum;
una epistola ad ambos Consules data,
quæ sic sonat: Ad extrema ventum est; p. 709.
quotidie, si dicere liceat, violenta mors
oculis nostris obversatur. Cyrilli, Mem-
nonisque Tyrannis omnem Barbarorum fu-
rorem superat. Continuo tanquam in bel-
lo aperto inimicorum insultibus vexamur.
Bis factum, ut ædibus nostris tabellas cum
inscriptionibus affigerent, quo facilius ab
eis, quibus imperatum, ut aggrederebantur,
notari possent. Omnes nobis Ecclesiæ oc-
clusæ. Morbis pene consumpti, caput eri-

Sæculum V.
A.C. 431.

gere ad hauriendum liberio rem aërem non
audemus. Vestram Misericordiam obtesta-
mur! a dira morte nos liberate! efficite,
ut ad Civitatem Cæsaream ire liceat, ubi
rationem fidei nostræ reddemus, atque ho-
minum istorum nequitiam, hæresimque
probabimus; nisi velitis, ut furoris ipso-
rum victimæ cadamus. Adjuramus vos
per liberos vestros, & quidquid vobis ob-
vium, obsecramus per Dei Judicium, inno-
centiam nostram ne destituite, cito eripite
nos ex hoc loco, ut saltem libero cæli hinc
frua mur! Epistola ad Scholasticum
non ita pathetice scripta; eadem tamen
querelæ afferuntur, rogantque, ut ipsius
opera litteræ suæ Imperatori prælegan-
tur. Has epistolas omnes Comiti Irenæo,
Constantinopoli tunc versanti, miserunt,
a quo post dies aliquot relationem eorum,
quæ ibi a tempore adventus sui acta erant,
acceperunt.

§. LV.

Epistolæ Comitis Irenæi.

Vix tandem, inquit: licet mihi hodie ad
vos scribere, vix tabellarium fidelem
invenire. Ægyptiaci triduo ante me
Constantinopolim advenerant; omnium
animos mendaciis, & calumniis, contra
nos vulgatis, occupaverant, ita ut viri in
Dignitate constituti, crederent, bellissi-
mam illam depositionem (de depositione
Nesto-

Conc. Ephes.
p. 717.

Nestorii loquitur) *statutam in Iudicio, Sæculum V.*
quod examen juxta Canones præcessisset, A.C. 431.
 & in Conventu omnium Episcoporum, qui
 unanimiter sententiam in contumacem
 pronuntiassent. Magnifico Scholastico per-
 suasum fecerant, probibente Nestorio ne-
 minem vocem Theotocos Epbesi pronuntia-
 re. Nihilominus per invictam veritatis
 vim, & preces vestras, exhaustis primis
 periculis, obtinui, ut Magistratibus lo-
 qui, & rei veritatem exponere licuerit.
 Hi rem ad Imperatorem deferendam exi-
 stimarunt, tandemque, post multa hinc il-
 lincque colloquia, statutum, ut Imperator
 nos, me inquam: & Ægyptiacos coram
 Magistratibus audiret. Frustra opposui,
 me hunc in finem non venisse, nec talia ab
 Episcopis mandata accepisse, me solummo-
 do hac in causa epistolarum bajulum fuis-
 se; nihil propius fuit, quam ut, hæc di-
 cens, occiderer.

Ergo, Deo adjuvante, Adversarii nostri
 damnati sunt, cum nec Acta Depositionis,
 nec mendacia, quæ protulerant, possent de-
 fendere; clare enim monstrabatur, Ægy-
 ptiacum congruo ordine non convocasse
 Sessionem, nec Iudicis Personam potuisse
 sustinere, cum & ipse inter illos fuisset,
 in quos Iudicium ferendum, nec causa tra-
 ctationem absque Comitibus Candidiani con-
 sensu fuisse inchoandam. Omnes contesta-
 tiones lectæ, lectæ quoque Imperatoris epi-
 stola

Sæculum V. A.C. 431. *stola ad Concilium, quam ipse attulerat, & omnia reliqua explicata. Ita tandem veritatis inimici uno ore damnati, Judicium vestrum receptum, & approbatum. Depositio Ægyptiaci illico, jubente Imperatore, ad Ecclesiam delata, & iudicatum, eundem omnia tyrannice, & contra Canones egisse. Hic fuit colloquii coram Imperatore eventus.*

At vero, postquam Joannes Medicus, & Cyrilli Syncellus, ut scitis, advenit, plerosque Magistratum animo mutatos advertimus, nec quidquam de iis, quæ ipsi præsentibus iudicata fuerant, æquo animo audire posse. Dicebant aliqui, ea, quæ utrinque gesta erant, confirmari oportere, & non tantum duorum, sed trium illorum Episcoporum depositionem ratam esse habendam; aliis videbatur, omnes Depositiones æqualiter nullas pronuntiandas, & advocandos ex Episcopis aliquos, ut quæ vere acta fuissent Ephesi, exquireretur; aliis aliud est consilium, & omnino conatu adlaborant, ut ipsi cum mandatis Imperatoris Ephesum mittantur, ibique causam secundum acta, & probata finiant. Qui vos amant, Deum rogant, ne ultimum istorum sententia obtineat, scimus enim, quibus ex causis, & consiliis id exoptent. Fiet, quod Domino placuerit; interim Deum instanter pro me orate, qui tot periculis caput objeci, quibus necdum omnibus

bus defunctus sum; nam testis sit mihi Deus! tunc, quando ad Imperatoris conspectum vocatus fui, nihil magis certum existimabam, quam me in mare præjiciendum. Hæc Comitissæ Irenæi epistola est. Ultima, quam retulimus, quorundam sententia vicit, & Joannes Comes, Largitionibus, seu ærario Præfectus Ephesum missus.

Sæculum V.
A C 431.

§. LVI.

Sessio sexta. Charissi Libellus.

Joanne Comite in itinere agente, Concilium Sessionem sextam in Domo Episcopali Memnonis, undecimo Kalendas Aug. seu 28va Epiphi, id est, 22da Julii, celebravit. S. Cyrillus tanquam Papæ Vicarius, præerat; Sacræ Sedis Legatorum nomina demum post omnes Episcopos visuntur. Petrus, Presbyter Alexandrinus, & Notariorum Primicerius, dixit: *Sacrum Concilium, volens fidei, & paci Ecclesiarum providere, fidei definitionem proposuit, quam in manibus habemus; jussit Concilium, ut legeretur, & Actis infereretur.* Primo positum erat Symbolum Nicænum, additis verbis: *hæc illa est sancta fides, quam totus orbis credere tenetur, quia universæ Ecclesiæ, quæ sub cælo degit, utilis est, & sufficit. Quia tamen sunt, qui hanc confiteri simulant, ejus autem sensum pro cerebri sui luxuria expli-*

*Edit. Mer-
cat. ap. Ba-
luz. p. 610.*

expli-

Sæculum V.
A.C. 431.
explicant, necessarium fuit, ut Patrum Orthodoxorum sententiæ explanarentur, & monstraretur, quo sensu banc fidem acceperint, & prædicaverint, & quo sensu omnes illi, cujus fides pura est, & integra, eandem intelligere, explicare, & prædicare teneantur. Petrus Presbyter dixit: in manibus habemus libros Sanctorum Patrum Episcoporum, & Martyrum, ex quibus aliquos articulos excerpimus. Jussit Concilium, ut legerentur, & actis infererentur. Iidem fuerunt textus, qui in prima Sessione, in qua Nestorius damnatus, prælecti.

Sup. §. 48. Post hæc Charisius, Ecclesiæ Philadelpheicæ in Lydia œconomus, ad Concilium detulit, quosdam illius Provinciæ Hæreticos, cum Doctrinam Ecclesiæ Catholicæ edoceri cupiissent, in peiores prioribus errores prolapsos; nam Presbyteri duo, quibus nomina Antonius, & Jacobus, cum epistolis commendatitiis Anastasii, & Photii, etiam Presbyterorum, qui tunc Nestorio adhærebant, e Civitate Constantinopoli advenerant, exhibitis his epistolis Jacobus, & Antonius, tanquam Catholici, ab Episcopis Lydiæ recepti, illis Hæreticis, qui conversionis desiderio tenebantur, fidei expositionem subscribendam obtulerant, impiis erroribus refertam. Ut clarius, quæ vellet, cognoscerentur, Charisius querelam scriptam additis Hæreticorum expositionibus,

Charisius.

nibus, & illorum, qui decepti fuerant, subscriptionibus, Concilio tradidit. In hoc libello solus Presbyter Jacobus accusabatur, qui Philadelphiam veniens, multis hominibus rudibus, etiam Clericis imposuerat, ita ut suis litteris testimonium dicerent, Jacobum esse Catholicum, Charisium vero, tanquam Hæreticum Communione Ecclesiæ, & suis functionibus indignum pronuntiarent. Sub hujus libelli finem Charisius fidei suæ Confessionem, quæ cum Nicæna concordabat, apposuit.

Postea lecta est Hæretica fidei expositio, cujus exordium erat: *Qui in Doctrina Ecclesiæ exacte erudiri cupiunt, aut a qualicumque Hæresi converti, præprimis sciant! quod credamus in unum Deum Patrem, æternum & cœtera.* Mysterium Trinitatis satis bene explicabatur, at de Incarnatione dicebant: *non dicimus duos Filios, aut duos Dominos, cum unicus sit Filius per Essentiam, Deus Verbum, Filius Patris unicus, cui homo conjunctus, & Divinitatis particeps factus, etiam Nomen, & honorem Filii participat. Deus Verbum etiam per Essentiam Dominus est, & iste eidem conjunctus etiam ejusdem honorem participat. Hinc non dicimus duos Filios, aut duos Dominos propter inseparabilem conjunctionem Verbi cum illo, quem nostræ Salutis causa assumpsit, quæ conjunctio*

Sæculum V.
A. C. 431.

p. 677.

ctio

Sæculum V. Etio assumptum modo singulari Filium su
 A.C. 431. cit, & longe perfectiori, ac illo, quo
Filii Dei nominamur. Dicimus igitur
 unicum esse Filium, & Dominum Jesum
 Christum, intelligentes principaliter Deum
 Verbum, & cogitatione jungentes, quod
 assumpsit, nempe Jesum Christum a No
 zareth. Hujus Expositionis hic erat Epi
 logus: Hæc est Doctrina Ecclesiæ. Qui
 cunque aliud cogitat, anathema sit! Qui
 cunque pœnitentiam salutarem non reci
 pit, anathema sit! quicumque Pascha jux
 ta præscriptum Ecclesiæ Catholicæ non ce
 lebrat, anathema sit! ultima duo anathe
 mata illorum Hæreticorum causa posita
 erant, qui adduci ad sinum Ecclesiæ de
 bebant, scilicet Quartodecimani, aut No
 vatiani.

Nestorii
 Hæresis.

Viri numero viginti, & unus sub
 scripserant in hunc modum: Ego Budius
 filius Vinici ex Philadelpia, Quartodeci
 manus, postquam veritatem fidei orthodoxæ
 agnovi, & Episcopum Theophanem rogavi,
 ut me reciperet, ad S. Ecclesiam Catholi
 cam perveni, & omnes Hæreses, præsertim
 Quartodecimanorum, in qua fui, anathe
 matizo; in fidei expositionem, supra posi
 tam, consentio, omnes illos anathematizans,
 qui Pascha cum Sancta Ecclesia Catholica,
 & Apostolica non celebrant. Hoc per San
 ctam Trinitatem, per Pietatem, & Victo
 rias Imperatorum Theodosii, & Valenti
 niani

niani juro! & si contra fecero, severitati
 Legum me subjcio. Cum illa expositio
 mihi fuerit prælecta, manu Senatoris He-
 sychii subscripsi, quia ipse litteras nescio.
 Hesychius iste deinde suo nomine etiam
 in eundem modum subscripsit. Aliqui no-
 mine suo, & totius familiæ suæ subscripse-
 re. Aliqui, inter quos etiam est Presby-
 ter, nomine Patritius, nescire se litteras
 formare fatentur.

Sæculum V.
 A.C. 431.

p. 668.

Hac Lectione audita, prohibuit Con-
 cilium, ne quæ alia fidei Professio, quam
 Nicæna, vel proponatur, vel scribatur,
 & decrevit, ut si qui aliam a Paganismo,
 Judaismo, aut quacunque Hæresi con-
 verti volentibus proposuerint, si Episco-
 pi sint, aut Clerici deponantur, si Laici
 anathematizentur. Rursus si quis Epis-
 copus, aut Clericus deprehendatur cre-
 dere, aut docere illos errores, quos ex-
 positio fidei, a Presbytero Charisio de
 Incarnatione Filii Dei relata, continet,
 aut perversa Nestorii dogmata, hic ad-
 juncta, talem Concilium damnat, & ju-
 dicat deponendum, Laicos autem ana-
 themate percutiendos, ut supra di-
 ctum est. Relecta deinde extracta ex
 libris Nestorii, primæ Sessioni inserta,
 & ita Sessio Concilii sexta finem accipi-
 Hanc expositionem fidei, quæ damnata,
 Theodorus Mopsuestenus scripserat, post-
 modum etiam a Mario Mercatore refu-
 tatam.

Sup. §. 41.

Edit. Gar-
 ner. p. 250.

§. LVII.

Saeculum V.
A. C. 431.

§. LVII.

Episcoporum ex Cypro postulatio.

Septima, & ultima Sessio Concilii Ephesini in Ecclesia S. Mariæ ultima die Julii celebrata; ita legi oportet, quamvis in actis ultima Augusti ponatur, nam, postquam Comes Joannes advenit, Patres ultra congregati non sunt. In hac septima Sessione Reginus, Episcopus Constantiæ in Insula Cypro, suo & aliorum duorum Episcoporum Zenonis, & Evagrii nomine, Libellum Concilio obtulit. Querebatur, a Clericis Ecclesiæ Antiochena libertatem, quam jure possessionis obtineret, sibi imminui. S. Epiphano, Constantiæ Episcopo, & Cypri Metropolita, Sabinus successerat, & Sabino Troilus; Isto defuncto Joannes Antiochenus, Insulam Cypri Sedi suæ Patriarchali subiectam causatus, a Dionysio, Duce Orientis, duas epistolas obtinuerat, unam ad Theodorum, Cypri Prætorem, alteram ad Urbis Constantiæ Clericos directam; utraque prohibebat, ne Constantiæ Episcopus eligeretur, donec hac super re Concilium Ephesinum pronuntiaffet. Hac prohibitione non obstante, Reginus ordinatus fuerat. Hoc libello, & duabus Dionysii Ducis epistolis prælectis Concilium dixit, ut Episcopi ex Cypro causam suam clarius exponerent.

Conc. Ephes.
p. 787.

800.4

800.2

p. 800.

Episco

Episcopus Zenon dixit: *has epistolas* Sæculum V.
Clericos, & Episcopum Antiochenum ob- A. C. 431.

tinuisse; Concilium dixit: quid sibi vole-
bat Episcopus Antiochenus? Episcopus
Evagrius respondit: vult sibi Insulam no-
stram subdicere, & jus ordinandi contra
Canones, & veterem consuetudinem sibi
attribuere. Concilium dixit: an nemo
est, qui unquam viderit Episcopum Con-
stantiæ ab Episcopo Antiocheno ordinari?
Zenon dixit: a tempore Apostolorum
ostendi non potest, Episcopum Antioche-
num, aut quemquam alium advenisse, ut
ordinaret. Concilium dixit: memores
estote Canonis Nicæni, quo unicuique Ec-
clesiæ antiquam suam Dignitatem conser-
vare præcipitur, probate igitur, Episcopo
Antiocheno jus ordinandi apud vos non Cyprus,
esse. Zenon dixit: jam semel ediximus,
nunquam ad nos venit, nec unquam in Me-
tropoli, aut aliis Civitatibus ordinavit;
sed Concilium Provinciale Metropolitanam
constituebat. Rogamus vos, ut antiquam
consuetudinem conservetis. Concilium
dixit: edicite, ut sciamus; num Episco-
pus Troilus, qui modo fati functus est, aut
Sabinus antecessor ejus, aut Venerabilis
Epiphanius, qui hos præcesserat, a Conci-
lio ordinati fuerunt? Zenon dixit:
omnes, quos jam nominastis, & omnes Ca-
tholici in Cypro, in Concilio ordinati
fuere;
 Hist. Eccles. Tom. VI. M

Sæculum V. A.C. 431. *fuere; nec unquam Episcopo Antiocheno, aut cuiquam alii, jus ordinandi apud nos fuit.*

His exacte explicatis, Concilium *Generalium* pronuntiavit in hunc modum
 p. 801. *Si Episcopus Antiochenus jure consuetudinis non fundatur, quo in Insula Cypri ordinet, sicut Episcopi bujus Insulae scripto, & viva voce declararunt, in libera possessione conserventur, atque ipsi, exclusis aliis, juxta Canones, & consuetudinem Episcopos ordinent. Idem in omnibus aliis Provinciis observetur; nullus Episcoporum in aliam Provinciam, seu nunquam subjectam, quidquam attentet, & si quis vi adhibita quidquam molitus fuerit, juri laeso satisfaciat; ne specie Sacerdotii fastus, & potestas, Sæcularis Dominationis æmula, introducatur, nosque sensim Libertatem, quam Dominus Noster Jesus Christus sanguine nobis acquisivit, amittamus. Singuli Metropolitanæ horum Actorum exemplum in jurium suorum defensionem accipiant.*
 Aliam Sententiam Concilium pronuntiare non potuit, iis auditis, quæ Episcopi Cypri affirmaverant, cum Joannes Antiochenus, qui hoc Judicium recusaverat, absens esset; si vero fuisset presens, ostendisset, justam esse causam suam, & jus possessionis ad ordinandum
 Epis

Episcopos in Cypro solummodo occa- Sæculum V.
sione Arianorum fuisse impeditum, quod A. C. 431.
ex epistola S. Innocentii Papæ, ad Ale- Innoc. ep. 18.
xandrum Antiochenum ante annos fer- n. 2. Sup.
me viginti data, apparet. XXIII. §. 7.

§. LVIII.

Alie causæ privatæ.

Alie etiam causæ privatæ in hac ulti-
ma Concilii Sessione compositæ pu-
tantur. Eustachius, Episcopus Sidæ,
Pamphiliæ Metropoli, canonicè ordina-
tus, cum postea litibus, quas ipsi aliqui
adversarii excitabant, fatigaretur, etiam-
si defendere causam suam potuisset,
Episcopatu cedere maluit; agnoscens,
quam parum, quod accepisset a Natura
ingenium, litibus forensibus idoneum
esset; igitur scripta formula renuntia-
vit. Concilium Provinciale in ejus lo-
cum ordinavit Theodorum, qui diu huic
Ecclesiæ præfuit. Eustachius, coram
Concilii Ephesini Patribus comparens,
petiit, non equidem ut in Sedem suam
restitueretur, sed tantum ut Nomen, &
Honores Episcopi servare liceret, & sic
in Patriam redire, ex qua a multo tem-
pore abesset. Patres lacrymis Boni Se-
nis condoluere, & reddidere Commu-
nionem, qua abdicationis suæ causa pri-
vatus

M 2

vatus

Sæculum V. vatus fuerat, quippe secundum Canones
 A. C. 431. non licebat Episcopo unquam ab Eccle-
 sia sua discedere. Concilium eidem
Conc. Ephes. quoque Nomen, & ut in ordine Epis-
 coporum staret, concessit, addita con-
 ditione, ne ordinaret, aut quamcunque
 p. 805. functionem sine mandato, aut Licentia
 Theodori susciperet. Hæc ex epi-
 stola, quam Concilium Ephesinum ad
 Concilium Provinciale Pamphiliæ dedit,
 discimus; in fine epistolæ additur: *si
 eum majori etiam Charitate fovere vo-
 lueritis, id Concilio non displicebit.*

p. 809.

Episcopi Valerianus, & Amphilo-
 chus ex eadem Pamphiliæ Provincia, de Mes-
 salianis Hæreticis, in illa Regione de-

Phot. eod. 52. gentibus, ad Concilium retulere. Va-
 p. 40. lerianus Decretum Concilii, ante annos
 quatuor vel quinque Constantinopoli
 sub Sisinnio celebrati, Patribus præle-
 git, quod Concilium Ephesinum appro-

Sup. XXIV

§. 43.

bavit, atque Episcopis Valeriano, Am-
 philocho; omnibus Pamphiliæ, & Ly-
 caoniæ Episcopis, ut id exequerentur,
 mandavit: nempe ut omnes Hæresi in-
 fecti, aut in quos suspicio caderet, er-
 rores anathematizare suo chirographo
 cogerentur; detrectantes, si Clerici
 essent, deponerentur, & excommuni-
 carentur, si Laici, anathematizarentur.

De

De Hæresi convictis non liceret habere Sæculum V.
 Monasteria. Liber istorum Hæretico- A. C. 431.
 rum, quem Asceticum appellabant, ab
 Episcopo Valeriano Patribus præsentatus, omnesque huic similes, anathematizati.

Duo Episcopi ex Thracia, Euprepus Byzanus, & Cyrillus Celenus, Concilio Libellum tradiderunt, quo antiquam Provinciarum suarum consuetudinem exponerent, ut quisque Episcoporum duos, tresve Episcopatus haberet; Ita Episcopum Heracleensem regere Ecclesias Heracleensem, & Panionensem, Episcopum Byzantium Ecclesias Byzantium, & Arcadiopolitanam, Episcopum Celenum, Celenum, & Gallipolitanam, Episcopum Sabadiensem, Sabadiensem, & Aphrodisiadenam. Nunquam in istis Civitatibus proprii fuerant Episcopi, id est, hi Episcopatus alteri fuerant perpetuo uniti. *Nunc vero, agebant: Fritilas, Episcopus Heracleensis, a Concilio defecit, & se junxit Nestorio, inde nobis timendi causa, ne vindictæ desiderio actus, in his Civitatibus Episcopos ordinare velit. Ut hanc Novationem antevertamus, rogamus vos, præcipite! ne nostris Ecclesiis, in quibus multum laboravimus, privemur; aut de antiqua Consuetudine quidquam*

Episcopi
ex Thracia.

Sæculum V. *immutetur.* Concilium decrevit, ne
 A.C. 431. quidquam circa has Europæ Civitates
 Leo ep. 92. contra Canones, Leges Civiles, & Con-
 al. 62. ad suetudinem, quæ habet vim legis, inno-
 Max. c. 4. varetur,

In eodem Concilio Ephesino Juvena-
 lis Jerosolymitanus Primatum Palæstina
 sibi asserere adnitebatur, & jus suum pro-
 ductis litteris adulterinis probare. Hu-
 jus viri ambitioni se opposuit S. Cyrillus,
 & datis ad Papam epistolis, instanter ro-
 gavit, ne in hanc mutationem consenti-
 ret. Hoc ex Epistola S. Leonis, exin-
 de post annos viginti duos scripta, cog-
 noscimus. In actis vero Concilii nulla
 de Juvenalis Postulatione mentio fit, ex
 quo monstratur, ut diximus, ea nobis non
 integra superesse. Imo pleraque in ulti-
 ma Sessione acta non nisi sermone lati-
 no habemus.

§. LIX.

Canones Concilii Ephesini.

In hoc Concilio aliqui Canones conditi.
 Conc. Eph. In fronte posita est Epistola Synodalis
 p. 802. ad omnes Ecclesias, qua nomina Schis-
 maticorum, Joanni Antiocheno adha-
 rentium, numero triginta quinque no-
 tantur. Subjungitur deinde: Hos Sa-
 crum Concilium communi consensu a
 Commu-

Comunione Ecclesiastica rescidit, iisque ^{Sæculum V.} omnem functionem Sacerdotalem in- ^{A.C. 431.} terdixit. Postea ponuntur Canones, ut illis, qui Concilio interesse non potuerant, circa Schismaticos Decreta innotescerent. Primo Canone præcipitur, *c. 1.* ut Metropolita, qui relicto Concilio Oecumenico ad Conciliabulum Schismaticum defecerit, aut Celestii erroribus infectus fuerit, nihil, quod alicujus roboris sit, contra Episcopos suæ Provinciæ facere valeat, cum Excommunicationi, & Interdicto subsit, *c. 2.* e contra iisdem Episcopis, & Metropolitanis vicinis subjiciatur. Episcopi, qui vel statim, vel postquam depositioni Nestorii *c. 3.* subscripserunt, ad Schismaticos defecerunt, Sacerdotio privati sint, & depositi. Clerici, quos Nestorius, vel alii hujus factionis, interdixerint, eo quod *c. 4.* sententiam Catholicam tenerent, restituantur. Et generatim omnes Clerici, qui Concilio Oecumenico adhærent, Episcopis Schismaticis nullatenus subjiciantur; at Clerici qui Schismati adhærebunt, qui erroribus Nestorii, aut Celestii anathema non dicent, depositi sint. Qui propter sua delicta a Concilio, vel a suis Episcopis damnati fuerint, *c. 6.* & a Nestorio, vel ejus Affectis restituti, hoc non obstante, pro depositis habendi.

Sæculum V.
A. C. 431.

di. Si quis ea, quæ in Sancto Concilio Ephesino constituta sunt, quocumque demum modo labefactare audeat, si Episcopus est, aut Clericus, deponatur! si Laicus, excommunicetur! Ad istos sex Canones in quibusdam Editionibus alii duo adduntur; nimirum de Definitione Concilii, ne quis Concilio Nicæno quidquam adjiciat, cui constitutioni condendæ falsum Symbolum Theodori ansam dedit, & de conservatione jurium cujuslibet Provinciæ, occasione querelæ ab Episcopis ex Cypro delatæ. Hæc omnia sunt, quæ de Actis Concilii Universalis Ephesini Majores ad nos transmiserunt.

HISTO-